

РОБИН КУК

ИНТЕРВЕНЦИЯ

РОБИН КУК ИНТЕРВЕНЦИЯ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Намесата на съвременната медицина в живота ни граничи с чудото. Наука и Вярa не за пръв път се срещат върху окървавеното бойно поле на хирургическата маса — ту като съюзници, ту като недоверчиви, дебнещи се противници... Д-р Джак Степълтън вижда тази битка всеки ден, но никога не е предполагал, че сам ще се изправи пред дилемата да вярва ли в своята наука, или да я предаде и да се уповава на чудо, посилно само на Господ... Защото собственото му дете — едва на няколко месеца — е белязано от страшна диагноза.

Трийсет години след като е завършил колежа, Джак неочаквано среща двама бивши съученици. Единият — Шон Дотри — вече е именит археолог. Импулсивен, избухлив, амбициозен и напълно отдаден на кариерата си, той открива в един сук в Кайро древен ръкопис, чието съдържание може да го изстреля към върховете на световната слава и... да разтърси из основи и медицината, и вярата. Шон няма търпение да публикува резултатите от откритията си, преди те да попаднат в ръцете на другия стар приятел от училище — Джеймс, сега кардинал Джеймс О'Рурк, архиепископ на Ню Йорк. Разтревожен за собствените си политически амбиции и ужасен за съдбата на Католическата църква, кардинал О'Рурк се обръща към своя приятел Джак с молба заедно да опазят експлозивната тайна, която има силата да промени живота им завинаги.

Никой от тримата не подозира пред какви изпитания ще се изправи...

А в града имаше един човек на име Симон, който преди това правеше магии и смайваше самарийския народ, говорейки за себе си, че е някой велик човек. Него го слушаха всички, мало и голямо, и казваха: този е великата сила божия. А слушаха го затова, защото доста време ги беше смайвал с магиите си. Но когато повярваха на Филипа, който благоговееше за Царството божие и за името на Исуса Христа, кръщаваха се и мъже, и жени. Повярва и сам Симон, и след като се кръсти, не се отделяше от Филипа; и като гледаше големите чудеса и личби, що се вършеха, смайваше се.

Като чуа апостолите, които бяха в Йерусалим, че Самария е приела словото Божие, проводиха там Петра и Йоана, които слязоха и се помолиха за тях, за да приемат Дух Светий. (Защото той не бе слязъл още нито върху едного от тях, а само бяха кръстени в името на господата Исуса.) Тогавя възлагаха върху им ръце и те приемаха Духа Светаго.

А Симон като видя, че Дух Светий се дава чрез възлагане ръцете апостолски, донесе им пари и рече: дайте и мен тая власт, та комуто възложя ръце, да приема Духа Светаго. Но Петър му каза: среброто ти да погине заедно с тебе, задето си помислил, че с пари се добива дарът Божий. Ти нямаш дял ни жребие в тоя дар, защото сърцето ти не е право пред Бога.

Деяния на Светите
Апостоли 8:9

ПЪРВА ГЛАВА

4:20 след полунощ, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк сити

Преходът на Джак Степълтън от неспокоен сън до пълна будност бе мигновен. Той се намираше в неуправляема кола, която се носеше надолу по стръмна градска улица, рязко приближавайки се към редица от ученици в предучилищна възраст, които пресичаха по двама, хванати за ръце, неподозиращи за гибелта, която лети към тях. Джак беше натиснал педала на спирачката до пода, но без резултат. Скоростта на колата дори се увеличаваше. Той изкрещя на децата да се махат от пътя, но внезапно спря, когато осъзна, че гледа право към нашарения от уличните светлини таван на спалнята в къщата си на Западна 106-та улица в Ню Йорк Сити. Нямаше никаква кола и никакви деца. Беше сънувал поредния си кошмар.

Несигурен дали е извикал, или не, Джак се изви към съпругата си Лори. На слабата светлина на голия прозорец видя, че спи и предположи, че е успял да задържи ужасения си вик. Когато насочи вниманието си към тавана, той потрепери при спомена за съня, повтарящ се кошмар, който винаги го ужасяваше. Беше започнал в началото на деветдесетте, след като първата му съпруга и двете му малки дъщери — на десет и единайсет години, бяха загинали в самолетна катастрофа след гостуване на Джак в Чикаго, където той беше на преквалификация по съдебна патология. Първоначално хирург офталмолог, Джак бе решил да смени специалността си, за да избегне онова, което виждаше като приближаване на четирите конника на медицинския Апокалипсис: здравните застрахователни компании, контролираната медицинска грижа, невежото правителство и, както изглежда, безучастното общество. Беше се надявал, че като избяга от клиничната медицина по парадоксален начин ще възвърне алтруизма си и чувството за отговорност, които на времето го бяха привлекли да учи медицина. Макар и успял в това донякъде, усети, че някак неусетно с времето е изличил любимото си семейство, което

периодически го хвърляше в спирала от вина, депресия и цинизъм. Кошмарът с неуправляемата кола беше един от симптомите. Въпреки че сънищата бяха изчезнали почти напълно преди няколко години, те отмъстително се бяха върнали отново през последните няколко месеца.

Джак се фокусира върху играта на светлина по тавана от уличната лампа пред сградата и пак потръпна. По пътя си за навътре лъчите минаваха през останалите без листа клони на самотното дърво, посадено между къщата и стълба на лампата. Когато нощният бриз разклатеше клоните, светлината започваше да трепка, хвърляйки вълнообразни серии от хипнотизиращи шарки. Това го караше да се чувства сам в една студена, безмилостна вселена.

Попипа челото си. Не беше изпотен, но изведнъж усети пулса си. Беше силен и учестен, вероятно към сто и петдесет в минута, знак, че симпатичната му нервна система е в реакция „бий се или бягай“, типична след преживения ужас с неуправляемата кола в съня.

Интересното в сценария на точно този сън бяха децата. Обикновено ужасният фокус беше чисто личен, като слаби перила покрай бездна, здрава тухлена стена или бездънно водно пространство, пълно с акули.

Той обърна глава към часовника. Минаваше четири сутринта. С пулс, който продължаваше да препуска, беше съвсем наясно, че няма да може да заспи. Затова леко отхвърли завивката, за да не събуди Лори, и се измъкна от леглото. Дъбовият под беше студен като мрамор.

Джак се изправи и разтегна схванатите си мускули. Макар и към петдесетте, той продължаваше да играе уличен баскетбол, когато времето и графикът му позволяваха. Предишната вечер в опит да обуздае тревожността си, беше играл почти до припадък. Знаеше, че ще плати цена за това на сутринта и беше прав. Насили се въпреки болката и дискомфорта да се наведе и да задържи за миг дланите си, опрени в пода. После отиде в банята, докато мислеше за децата от кошмара си. Не беше изненадан от това ново терзание. Източникът на сегашното му страдание, събудена отново вина и заплашителна депресия, беше дете: собственият му син, всъщност, Джон Джуниър — Джей Джей, както той и Лори го наричаха. Бебето се бе родило през август, няколко седмици по-рано от очакваното. Но те бяха напълно подготвени, особено Лори. Тя се бе справила с всичко без усилие. За разлика от него. Десет часа след приключване на раждането, Джак се

чувстваше така, сякаш самият той беше раждал. Макар и присъствал на раждането на двете си дъщери, се оказа, че е забравил колко изтощително в емоционален план може да бъде преживяването. Изпитваше облекчение, обаче, че и майката, и детето са добре.

След това нещата потръгнаха. Лори излезе в отпуск по майчинство и се радваше на новата си роля на майка въпреки нощното будене. Страхове на Джак, че бебето ще се роди с генетичен или вроден дефект, се разсеяха. Той така и не призна на Лори, че след раждането и уверението, че тя е добре, се беше втурнал да надникне над рамото на педиатъра.

Паникьосан, беше проверил общия вид на детето и бе изброил пръстчетата на ръцете и краката. Не беше сигурен, че може да се справи с едно дете с тази вина, която чувстваше за съдбата на двете си дъщери. Беше се борил с идеята да има друго дете и дали може да рискува уязвимостта и отговорността на родителството, особено ако детето се окажеше с някакъв дефект. Дълго бе отлагал повторния брак. Ако не бяха Лориното търпение и неуморна подкрепа, сигурно не би рискувал да го стори. Дълбоко в себе си той продължаваше да има чувството, че е осъден да носи нещастие на тези, които обича.

Той взе халата си от закачалката на вратата на банята и отиде на пръсти до стаята на Джей Джей. Дори в мрака Джак би могъл да оцени декора на детската, благодарение на тъща му, Дороти Монтгомъри, която нямаше никакви спирачки за внучето, което си бе мислила, че никога няма да има.

Стаята беше слабо осветена от няколко нощни лампи на нивото на перваза. Джак колебливо се приближи до бялото плетено кошче. Последното, което искаше, беше да събуди бебето. Да го накараш да заспи след последното кърмене беше истинско мъчение. На слабото нощно осветление, едва достигащо вътрешността на кошчето, Джак не можеше да види много. Бебето лежеше по гръбче, с разперени настрани ръце, сгънати под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Пръстите бяха свити около палеца. Лека светлина проблесна върху челцето на детето. Очите му се губеха в сянка, но Джак знаеше, че под тях имаше тъмни кръгове, един от ранните симптоми на неговия проблем. Кожата бе потъмнявала бавно в продължение на седмици и нито Джак, нито Лори я бяха забелязали. Дороти бе тази, която им обърна внимание. Постепенно се появиха и други симптоми. Онова,

което първоначално бе наричано „нервност“ от неподозиращия нищо педиатър, внезапно премина в безсънни нощи за цялото домакинство Степълтън.

Когато диагнозата беше напълно потвърдена, Джак се чувстваше като нокаутиран, сякаш някой го бе ударил в стомаха с бейзболна бухалка. Кръвта се оттече от мозъка му, така че се наложи да се хване за дръжките на стола, в който седеше, за да не падне на пода. Най-лошите му страхове се сбъднаха. Страхът от проклятие над тези, които обича, особено децата, беше жив. Джон Джуниър беше диагностициран с невробластома, заболяване, отговорно за петдесет процента от умиращите от рак деца. Дори по-лошо, ракът беше силно метастазирал, злокачествените разсейки бяха плъзнали из тялото на Джей Джей, стигайки до костите и централната нервна система. Високорискова невробластома от най-лошия вид.

Следващите месеци бяха истински ад за младите родители, тъй като диагнозата ставаше все по-страшна и беше назначен план за лечение. За късмет на Джон Джуниър Лори запази забележително ясен разсъдък през това време, особено в онези първи няколко критични дни, докато Джак се бореше да не рухне в същата емоционална бездна, от която едва бе излязъл преди години. Единствено съзнанието, че съпругата му и бебето наистина се нуждаят от него, го беше удържало. Макар и с огромно усилие, той отхвърли смазващата вина и гняв.

Не беше лесно, но Степълтън извадиха късмет да бъдат насочени към Програма за невробластома в Мемориал Слоун-Кетъринг Кенсър Сентър, където можеха да разчитат на професионализма, опита и съчувствието на талантливия персонал. За период от няколко месеца Джей Джей премина през различни курсове индивидуална химиотерапия, всеки изискващ болничен престой заради трудните странични ефекти. След като химиотерапията постигна желания резултат, Джей Джей започна сравнително ново и обещаващо лечение, включващо интравенозно инжектиране на добити от мишки моноклонални антитела в невробластомните клетки. Антитялото, наречено 3F8, намираще раковите клетки и помагаше на имунната система на пациентите да ги разруши. Поне такава беше теорията.

Първоначалният протокол за лечение беше да се удължат двуседмичните цикли от ежедневно вливане с няколко месеца или може би година, ако е възможно. За съжаление, само след няколко

цикъла лечението трябваше да бъде спряно. Иммунната система на Джон Джуниър, въпреки предишната химиотерапия, бе развила алергия към мишия протеин, причинявайки опасен страничен ефект. Новият план бе да се изчака месец или два, след което да се провери отново чувствителността на детето към въпросния протеин. Ако нивото му спаднеше достатъчно ниско, лечението можеше да започне отново. Друга опция не съществуваше. Болестта на Джон Джуниър бе взела прекалено широк обхват, за да се приложи лечение със стволови клетки, хирургия или радиация.

— Толкова е сладък, когато спи и не плаче — каза един глас в тъмнината.

Джак се сепна. Потънал в мислите си, не беше усетил, че Лори е застанала до него.

— Съжалявам, че те стреснах — добави тя и го погледна.

— Аз съжалявам, че те събудих. — Заради свързаните с лечението на Джей Джей грижи Лори страдаше от хронично изтощение.

— Бях будна, когато ти подскочи насън. Уплаших се, че отново имаш кошмар, когато те чух да дишаш на пресекулки.

— Имах. Онзи стар сън с неуправляемата кола, само че този път се носех към една група нищо неподозиращи деца. Беше ужасно.

— Мога да си представя. Това поне не е трудно да се интерпретира.

— Така си мислиш — каза Джак с нотка на сарказъм. Не обичаше да му правят психоанализи.

— Не, не кипвай — добави Лори. Тя се протегна и го хвана за ръката. — Казвам ти за стотен път: не си виновен за болестта на Джей Джей. Престани да се самообвиняваш.

Джак си пое дълбоко дъх и го изпусна шумно. Поклати глава.

— Лесно е да се каже.

— Но е истина! — настоя тя и го стисна съчувствено. — Знаеш добре какво казаха лекарите в болницата, когато ги попитахме за причините. По дяволите, по-скоро вината е в мен, като се имат предвид химикалите, на които съм изложена като съдебен патолог. Когато бях бременна, се опитвах да избягвам всички разтворители, но не беше възможно.

— Не е доказано, че разтворителите са причина за невробластомата.

— Не е доказано, но е много по-вероятно от свръхестественото проклятие, с което продължаваш да се измъчваш.

Джак кимна неохотно. Страхуваше се от посоката, която вземаше разговорът. Не обичаше да говори за проклятието, което тегне над него, както не вярваше в свръхестествените неща и в религиите, две неща, които според него бяха свързани. Предпочиташе да се придържа към непосредствената реалност, към неща, които може да докосне и да почувства, и като цяло да разбере със собствените си сетива.

— А лекарствата, които вземах за забременяване? — каза Лори. — Това беше също едно от предположенията на лекарите. Спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням — призна Джак раздразнено. Не искаше да говорят за това.

— Истината е, че причината за поява на невробластома не е известна, точка! Слушай, веднага се върни в леглото.

Джак поклати глава.

— Няма да мога да заспя повече. Освен това скоро ще стане пет. Мога да си взема душ, да се избърсна и да отида рано на работа. Необходимо ми е нещо, което да поддържа мозъка ми зает.

— Отлична идея — съгласи се Лори. — Иска ми се и аз да можех да направя същото.

— Говорихме за това, Лори. Можеш да се върнеш на работа. Ще наемем сестри. Може би ще ти се отрази добре.

Лори поклати глава.

— Познаваш ме. Не бих могла. Трябва да издържа докрай, без значение какво е. Иначе никога не бих си простила.

Тя погледна към спокойно спящото бебе, леко изпъкналите му очи оставаха щадящо скрити в сянката. Сдържа дъха си, когато я връхлетя внезапен изблик на емоция. Толкова много беше искала дете. Никога не бе допускала, че то ще страда като Джей Джей, а той бе само на четири месеца. Тя също се бореше с вината, но за разлика от Джак намираше поне някаква утеха в религията. Възпитана като католичка, бе излязла от католическата църква. Но все пак ѝ се искаше да вярва в Бог, дори по някакъв неясен начин, и успяваше да мисли за себе си като за християнка. Тайно се молеше за Джей Джей, но в

същото време не можеше да разбере как Бог бе позволил да съществува такова зло като тази жестока болест.

Джак се досети за състоянието на Лори по дишането ѝ. Като преглъщаше собствените си сълзи, той прегърна жена си и проследи погледа ѝ надолу към кошчето.

— Най-трудното нещо за мен в момента — успя да произнесе Лори, като изтриваше сълзите си, — е чувството, че тъпчем на едно място. Точно сега, докато чакаме алергията му към мишия протеин да отшуми, ние не го лекуваме. Ортодоксалната медицина в известен смисъл ни изостави. Толкова е разочароващо! Чувствах се толкова окрилена, когато започнахме моноклоналното антитяло. Това беше много по-смислено, отколкото неясния ефект от химиотерапията, особено за малко дете. Химиотерапията преследва всяка растяща клетка, докато антитялото — само раковите.

Джак искаше да отговори, но не можа. Единственото, което можеше да направи, беше да се съгласи с Лори като кима с глава. Освен това знаеше, че ако се опита да говори в момента, ще се задуши.

— Иронията е, че това е един от най-конвенционалните медицински провали — каза Лори, успявайки донякъде да се съвземе. — Когато основаната на доказателства медицина се натъкне на спънка, пациентът страда, както и семейството му, оставени сами на себе си.

Джак отново кимна. За нещастие онова, което Лори казваше, беше истина.

— Замислял ли си се някога за някакъв вид алтернативно, или допълнително лечение? — попита Лори. — Искам да кажа, докато ръцете ни са вързани по отношение на лечението с моноклоналното антитяло?

Джак вдигна вежди и я погледна изненадано:

— Ти сериозно ли говориш?

Лори сви рамене.

— Не знам много по въпроса, казано честно. Никога не съм опитвала подобно нещо, ако не се броят витаминните добавки. Не съм и чела кой знае колко. Доколкото знам, всичкото това е шарлатанство, с изключение на няколко фармакологично активни растения.

— И аз така мисля. Според мен всичко се базира на плацебо ефекта. Но не съм се интересувал много, а още по-малко пък съм опитвал. Мисля си, че е за онези хора, които имат повече вяра,

отколкото здрав разум или за тези, които искат да бъдат измамени. И най-вече за тези, които са отчаяни.

— Ние сме отчаяни — прошепна Лори.

Джак потърси лицето ѝ в тъмнината. Не можеше да каже дали е сериозна, или не. Те наистина бяха отчаяни. Това беше ясно. Но до такава степен ли бяха отчаяни?

— Не очаквам отговор — добави Лори. — Просто разсъждавам гласно. Бих искала да правим нещо за детето си. Гадно ми е като си помисля как тези невробластомни клетки се разхождат на воля.

ВТОРА ГЛАВА

12:00 по обяд, понеделник, 1 декември 2008 г.

Кайро, Египет

(5:00 сутринта, Ню Йорк Сити)

Шон Дотри накара египетския шофьор да спре таксито до мавзолея Ал-Гури, гробницата на вожда Мамлук, който беше управлявал Египет до османците в началото на шестнайсетото столетие. За последен път Шон бе идвал тук преди десет години с третата си съпруга. Сега се връщаше с петата, Сана Мартин, радвайки се на посещението значително повече, отколкото на първото. Сана бе поканена да участва в международна конференция по проследяване на генеалогията. Като известен молекулярен биолог, специализирал в областта на митохондриалната генетика, която бе тема на докторската ѝ дисертация, тя бе един от звездните докладчици. Ползите включваха всички разходи по пътуването за двама им. Шон се бе възползвал от възможността да си уреди посещение на провеждащата се по същото време археологическа конференция. Тъй като това бе последният ден от мероприятиято, той пропусна заключителния обяд, за да изпълни една много специална поръчка.

Шон излезе от таксито, озовавайки се в задушната, прашна горещина и пресече гъстия трафик на улица Ал-Азар. Всяка кола, камион, автобус и такси надуваше клаксона си, докато ръчните колички за зеленчуци и пешеходците си пробиваха път между блокираните в задръстването превозни средства. Трафикът в Кайро беше истински ужас. За десетгодишния период от последното идване на Шон, населението на столицата бе набъбнало до изумителните 18.7 милиона души.

Шон пое към улица Ал-Мукз ли-Ден Аллах и хлътна във вътрешността на тясната Хан ел-Халили. На приличния на лабиринт пазар от четиринайсети век се продаваше всичко — от домакински съдове, дрехи, мебели и хранителни продукти до евтини сувенири. Но нищо от това не го интересуваше. Той се насочи към района,

специализиран в антикварни стоки, търсейки магазина „Антики Абдул“, който помнеше от предишното си посещение.

Шон беше дипломиран археолог и на петдесет и четири години бе на върха на кариерата си, оглавявайки отдела за Близкоизточно изкуство в Музея за изкуство Метрополитън в Ню Йорк Сити. Въпреки че основният му интерес бе библейската археология, той бе авторитет по целия Среден Изток — от Мала Азия до Ливан, Израел, Сирия, Йордания и Иран. Шон беше привлечен от купуването на антики по време на последната си визита от тогавашната си съпруга Глория. Свърнал в средата на криволичетата уличка, Шон бе попаднал неочаквано на „Антики Абдул“. И беше очарован от един изумителен предмет в прашната витрина на магазина — преддинастично гърне от керамика с украса от спирали по посока на часовниковата стрела на повече от шест хиляди години. По онова време на известна изложба в Древноегипетската секция на Метрополитън музей имаше почти идентичен експонат, макар че този тук във витрината на „Антики Абдул“ изглеждаше далеч по-добре. Не само че нарисуваните шарки бяха в чудесно състояние, но гърнето в музея беше намерено счупено и се бе наложило пълно възстановяване. Очарован, но в същото време убеден, че гърнето на витрината е, както много други предполагаеми древни антики в базара, изкусно копие, Шон бе влязъл в магазина.

Въпреки първоначалния си план да разгледа само отгоре-отгоре гърнето и после да се върне в хотела, той беше престоял вътре няколко часа. Разгневената му съпруга, подозирайки го, че я мамил и че я е изоставил, му беше направила скандал, когато се прибра, обвинявайки го в безотговорност. Сега, когато си спомни за инцидента, Шон осъзна колко благоприятна е била развръзката. Това бе направило развода година по-късно много по-лек.

Онова, което бе задържало толкова дълго Шон в магазина, беше в същността си един безплатен урок по традиционно египетско гостоприемство. И започналият със собственика спор за автентичността на керамиката премина в очарователна дискусия за широко разпространения пазар на изкусно изработени фалшификати на египетски антики. И макар че Раул, собственикът на магазина, твърдеше, че гърнето е истинско, той умираше от желание да сподели всички измами на пазара, включително процъфтяващия пазар на скарабей, когато бе научил, че Шон е археолог. Предполагаше се, че

скарабеите, резбованите талисмани на древноегипетските торни бръмбари, са имали способността за естествена регенерация. Използвайки като източник костите от древните погребения в Горен Египет, талантлив майстори претворявали скарабеите, после ги давали за храна на различни домашни животни, за да им придадат убедителна патина. Раул твърдеше, че много от фараонските скарабеи в световните топ музеи са също фалшификати.

След дългия разговор Шон беше купил гърнето като начин да благодари на Раул за гостоприемството му. Малко пазарене — и плати половината от първоначално поисканата цена. И въпреки това двеста египетски паунда му се струваха повече от двойно от това, което би трябвало, най-малкото докато не се върна в Ню Йорк. Там даде предмета на колежката си Ангела Дитмар, завеждаща отдела по Египтология, и бе в шок, когато тя установи, че гърнето не е фалшификат, а автентична реликва на повече от шест хиляди години. Накрая одисеята приключи с това, че Шон дари безценния предмет на музея.

Той хлътна по-дълбоко в истинските дебри на базара. Опънати през тесните улички между сградите се виждаха килими и сенници, които ефикасно поглъщаха слънчевата светлина. Като отмина месарските магазини с увесени заклани агнета заедно с черепите, очните ябълки и мухите, Шон бе обгърнат от острата миризма на мърша, бързо заменена от аромат на подправки и малко по-късно на печено арабско кафе.

По средата на събиращите се алеи Шон спря, объркан, както преди десет години. Влезе в един шивашки магазин и попита за посоката един възрастен египтянин в бяло кепе и кафява джелаба. Няколко минути по-късно той влезе в „Антики Абдул“. Не беше изненадан, че магазинът е още тук. При предишното му идване Раул беше казал, че е собственост на семейството му от преди повече от сто години.

С изключение на липсващия керамичен експонат, магазинът изглеждаше съвсем същият. Тъй като повечето от тъй наречените антики бяха фалшификати, Раул просто продължаваше да ги заменя от източниците си, когато те се продадяха.

Магазинът изглеждаше оставен без обслужване, когато Шон влезе, нанизите от стъклени мъниста изтракаха зад него. За момент той

се запита дали Раул все още е там, но притеснението му се изпари, когато мъжът бързо влезе през тъмните завеси, отделящи обсипания с възглавници кът за сядане от предната част на магазина. Арабинът поздрави с леко кимване на глава и застана зад покрития със старо стъкло щанд. Беше мъж с тежка кост, селянин, преминал лесно в находчив бизнесмен. Без да каже дума, Шон направи напред няколко крачки и се вгледа в тъмните неразгадаеми очи на собственика. Почти веднага веждите на Раул се събраха и челото му се набърчи, когато си спомни.

— Д-р Дотри? — попита той. Наведе се леко напред, за да види по-добре.

— Раул — отвърна Шон, — изненадан съм, че ме помните, още повече и името ми, след всичките тези години.

— Как бих могъл да не ви помня? — каза Раул, побърза да излезе иззад тезгяха и да подаде ръка. — Помня всичките си клиенти, особено онези от прочутите музеи.

— Имате клиенти в други музеи? — Магазинът беше толкова скромнен, че изглеждаше невероятно.

— Разбира се, разбира се — пропя Раул. — Когато получа нещо специално, което не е толкова често, обаждам се на човека, когато смятам, че би могло да заинтересува. Сега поне с Интернет е толкова лесно.

Докато Раул излезе иззад щанда и мина през мънистената завеса да даде няколко заповеди на арабски, Шон с изненада си помисли за скоростта на глобализация. Струваше му се, че Интернет и древният Хан ел Халил са два нямащи нищо общо свята. Очевидно, обаче, не беше така.

Миг по-късно Раул влезе отново вътре и направи знак на Шон да мине в дъното на магазина. Ориенталски килими покриваха подовите и стените. Големи, тежки брокатени възглавници доминираха пространството. Близо до няколко избелели картонени кутии, струпани на куп, стоеше наргиле. От тавана висеше гола крушка. На малка дървена маса бяха сложени две-три избледнели снимки, на едната се виждаше едър мъж в типична египетска дреха, който приличаше на Раул. Раул проследи погледа на Шон.

— Снимка на вуйчо ми, наскоро майка ми ми я даде. Преди почти двацет години той е притежавал този магазин.

— Наистина прилича на ваш роднина — направи коментар Шон.
— От него ли купихте магазина?

— Не, от жена му. Той беше брат на майка ми, но се замеси в скандал, свързан с много важна антична находка: непокътната гробница. Това му костваше живота. Беше убит тук, в магазина.

— Мили боже — въздъхна Шон. — Съжалявам, че разбутах стари рани.

— В този бизнес човек никога не може да е достатъчно внимателен. Благодаря на Аллах, че нямам такива неприятности.

В следващия миг тежката завеса се дръпна встрани и иззад нея се появи босо момче с поднос и две чаши в метални поставки, всяка пълна с димящ чай. Без да каже и дума, момчето остави подноса на пода близо до Шон и Раул, после се върна отзад. През цялото време Раул не спираше да бъбри оживено колко се радва на посещението на Шон.

— Всъщност, имах специална причина — призна Шон.

— Нима? — въпросително го изгледа арабинът.

— Трябва да призная нещо. Когато последния път бях в този магазин, купих една глинена купа.

— Спомням си. Беше една от най-хубавите, които съм имал.

— Имахме дълъг спор за нейната автентичност.

— Убедихте се с неохота.

— Всъщност не бях напълно убеден. Купих я по-скоро като спомен от интересния ни разговор, но когато се върнах в Ню Йорк я дадох на една моя колежка, специалистка. Тя се съгласи с вас. Не само че е автентична, но сега купата е експонат в известна музейна изложба. Наистина красив предмет.

— Много мило, че признавате заблудата си.

— Да, измъчваше ме през всичките тези години.

— За това лесно може да се намери лек — отвърна Раул. — Ако искате да успокоите съвестта си, единственото, което е нужно, е да ми доплатите.

Объркан от неочакваното предложение, Шон го изгледа. За миг си помисли, че мъжът е сериозен. После Раул се засмя, разкривайки жълти, зле поддържани зъби.

— Шегувам се, разбира се. Направих добра печалба с гърнето от децата, които го намериха, и съм доволен.

Шон се усмихна с видимо облекчение. Намираше арабския хумор за толкова неочакван, колкото и арабското гостоприемство.

— Признанието ви ми напомни за една във висша степен поразителна находка, която получих едва вчера от един приятел фелах, селянин в Горен Египет. Става дума за нещо, към което може да проявите специален интерес, като се имат предвид познанията ви по библейска история. Вие ще знаете по-добре от мен какво представлява то, така че вярвам, че няма да ме измамите, ако решите да го купите. Бихте ли искали да го видите?

Шон сви рамене.

— Защо не? — Не знаеше какво да очаква и не таеше големи надежди.

След известно ровене в една от картонените кутии, подпрени до стената, Раул измъкна нещо, което приличаше на изцапана памучна калъфка за възглавница. След това седна долу, извади съдържанието отвътре и го сложи в ръцете на Шон.

Няколко секунди Шон остана неподвижен, докато Раул не седна обратно и не се настани удобно, подпрян на големите си възглавници. На лицето му беше изписано очаквателно, самодоволно изражение. Знаеше, че археологът бързо ще осъзнае какво държи. Въпросът беше дали щеше да го купи. Нелегалният експонат се нуждаеше от правилния човек, човек със сравнително дълбоки джобове.

Шон бързо предположи за какво става дума. Както повечето уважавани специалисти в областта на библията, особено изследващите Новия завет или ранната история на Християнската църква, той беше виждал и дори работил с оригиналите. Въпросът беше дали това, което държи в момента, е автентично, или е фалшификат като скарабеите и повечето останали имитации на антики, които Раул продаваше? Шон нямаше представа, но предвид автентичността на преддинастичната купа изпита желание да рискува и да купи предмета. Ако по някакъв късмет се окажеше истински, това можеше да се окаже най-голямото откритие в живота му; а дори ако накрая по някаква причина го върнеше на египетските власти, това бе от този вид предмети, самата история на които би го отличила от неговите съвременници. Шон не искаше някой от познатите на Раул в големите музеи да го вземе — реална възможност, предвид Интернет връзките.

— Разбира се, че не е истински — подзе Шон в опит да започне пазарлъка, както си му е редът. Проблемът беше, че въпреки скромния вид на магазинчето, той знаеше, че си има работа с професионален, разбиращ от бизнес преговарящ.

ТРЕТА ГЛАВА

6:05 сутринта, понеделник, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(1:05 след обед, Кайро, Египет)

— Вие сте доктор? — попита униформеният полицаи с пресилена изненада.

Полицейската кола беше изтеглена на тротоара зад тях от западната страна на Второ авеню, докато сутрешният трафик се изтичаше към центъра на града. Другото ченге продължаваше да стои на седалката до шофьорското място и да пие кафе. Сравнително новият велосипед на Джак лежеше отстрани на тротоара точно пред патрулката. Когато Лори си взе отпуска по майчинство, Джак се беше върнал към стария си навик да ходи до Патологическия център с колело.

Джак само кимна. Въпреки че беше по-спокоен, отколкото се очакваше, все още бе силно раздразнен на таксиметровия шофьор, който го беше засякъл, като пресече четири ленти и спря на една стоянка да вземе клиент. След като успя да спре, разтърсвайки сравнително леко задната броня на колата, Джак се хвърли към страната на шофьора, преди клиентът на таксито да е успял да седне отзад и бързо остави няколко вдлъбнатини с токовете на обувките си във вратата на шофьора с надеждата да го накара да се измъкне отвътре за един хубав скандал. За късмет на всички, инцидентът бързо бе разрешен с идването на полицията. Очевидно ченгетата бяха видели поне част от конфронтацията.

— Мисля, че трябва да изкарате курсове за справяне с гнева — продължи полицаят.

— Ще изкарам, щом препоръчвате — каза Джак саркастично. Знаеше, че поведението му е провокативно, но не можа да се сдържи. Полицаят бе освободил таксиста, без дори да провери лиценза му. Сигурно смяташе, че Джак е виновният за инцидента, тъй като само него бе задържал.

— На велосипед сте, за бога! — възмути се ченгето. — Какво искате да направите, да се убиете ли? Щом сте толкова откачен, че да карате колело, трябва да очаквате неочакваното, особено от таксита.

— Винаги съм усещал нюйоркските таксита и съм успявал да поделя шосето с тях.

С едно последно поклащане на глава и завъртане на очите полицаят му върна документите.

— Ваша работа — каза той, измивайки си ръцете от случая.

Раздразнен, Джак се метна на велосипеда и завъртя педали, отдалечавайки се бързо от полицейската кола още преди ченгето да е влязло в патрулката. Скоро бесният трафик, леденият въздух и продължителното усилие охладиха кипналата му кръв. Достигайки оптималната скорост от почти трийсет километра в час, той успя да се успокои по пътя към 42-ра улица. Докато чакаше светофара да светне зелено и едва си поемаше дъх, трябваше да признае, че полицаят имаше право. Гладните таксиджии винаги щяха да спират за клиент, без оглед на трафика и онова, което ставаше около тях. Отказвайки да се пази, Джак изпадаше в патологичното деструктивно поведение, което го излагаше на постоянен риск след смъртта на съпругата му и двете им дъщери. Знаеше, че сега не може да си позволи такъв егоизъм. Лори и Джон Джуниър се нуждаеха от него. Щом семейството трябваше да се пребори с невробластомата, те трябваше да го направят като екип.

Когато стигна до Патологическия център на ъгъла на Първо авеню и Трийсета улица, Джак пресече широкото авеню и тръгна по алеята. Макар оттук сградата да изглеждаше по същия начин, както по времето на построяването ѝ през шейсетте, промени бяха направени, особено след 11 септември. Старата рампа бе заменена от голям паркинг и серия гаражни врати на колелца, които да поберат многобройните пристигащи ванове с трупове в тях. Нямаше ги също така стадата от остарели кафяви коли на моргата със стикери „Здраве и болници“ АД, залепени хаотично наоколо по цялата улица, заменени от спретнато подреден парк от нови бели ванове. И вместо да се налага да носи велосипеда си в моргата, Джак го вкара в един от гаражите, където щеше да го остави под бдителния поглед на охраната.

Вътре в Патологическия промените бяха още повече. С осъзнатата значимост на департамента след 11 септември, той бе

награден от властите с повече персонал, оборудване и площ. Беше построена една чисто нова сграда няколко преки по-надолу по Първо авеню, за да побере разрасналия се щат от съдебни биолози, включително ДНК лабораторията. Въпреки че Патологическият център на Ню Йорк бе преживял трудни времена поради орязване на бюджета, загубвайки водещата си роля в цялата страна, тези дни бяха минало.

Сега Джак разполагаше с повече от трийсет медицински екзаминатора или съдебномедицински патолози, колеги из целия град. Броят на съдебните следователи не-медици в Манхатънския офис бе нараснал, титлите им бяха променени. Вече не ги наричаха лекарски асистенти, а съдебномедицински следователи. Имаше също така осем нови съдебни антрополози на щат в допълнение към съдебните одонтолози, които Джак и съдебните патолози можеха да използват в подходящи случаи.

Джак имаше и лична облага от цялата тази промяна. Заедно с ДНК департамента и серологичният департамент, другите отдели, включително архив, администрация, правен отдел и отдел човешки ресурси се бяха преместили в новата многоетажна сграда, освобождавайки пространство в старата постройка. Всички медицински следователи сега имаха свои отделни офиси на третия етаж. В допълнение към бюрото си сега Джак разполагаше със свой собствен лабораторен плот, което означаваше, че може да оставя микроскопа, слайдовете и документацията си, без да се страхува, че ще бъде повредена.

Той влезе в сградата с мисълта, че трябва да преодолее емоциите си и да се концентрира върху работата. Внезапно се почувства така, сякаш беше на мисия и не изчака задния асансьор, а пое по стълбите. Бързо прекоси новите офиси на отдела за синдром на внезапната детска смърт и мина през старото помещение за медицински архив, в което сега се помещаваше лабиринтът от кабинички на новите следователи. Нощната смяна на съдебномедицинските следователи довършваше рапортите за смяната от седем и половина. Джак помахна на Джанис Айгър, която познаваше от времето, когато бе започнал работа в Патологическия, и с която често си партнираха.

Той хвърли якето си върху износения кожен стол, когато стигна до стаята за персонала, където всички медицински следователи

започваха деня си. Натрупани на единственото бюро лежаха картоните на случаите, дошли през нощта, и предадени на юрисдикцията на Патологическия съгласно съдебномедицинския разследващ екип. Това бяха онези смъртни случаи, станали по някакъв необичаен или подозрителен начин, включително самоубийства, нещастно стечение на обстоятелствата, криминални насилия или просто се бяха случили внезапно в момент, когато жертвата е била видимо в добро здраве.

Джак седна пред бюрото и започна да прелиства картоните. Обичаше да избира най-трудните, защото му даваха възможност да се учи. Това най-много му харесваше в съдебната медицина. Другите патолози толерираха поведението му, тъй като вземаше най-много случаи.

Нормалният сутрешен процес изискваше главният дежурен патолог за седмицата да дойде рано, обикновено в седем или дори преди това, да прегледа случаите, за да реши кои от тях се нуждаят от аутопсия, след което да ги разпредели. Макар задължен да го прави повече от дузина пъти в годината, Джак никога не възразяваше, тъй като и без това беше тук.

В рамките на няколко минути той откри несъмнен случай на менингит на един тийнейджър от частно училище в Горен Ййст Сайд. Тъй като бе познат като гуруто на инфекциозните болести, след като бе поставил няколко сполучливи диагнози в миналото, Джак прочете картоната бавно и го сложи настрана. Помисли си, че може да е подходящ за него, тъй като много от колегите му отбягваха да се занимават с инфекции. А на него наистина не му пукаше.

Той прочете внимателно и следващия случай. Ставаше въпрос за друг млад човек. Жертвата беше двацет и седем годишна жена, която бе докарана в спешното с предполагаема бърза атака на объркване, еластично нарушение на походката и накрая кома, завършила със смърт. Никаква треска или физическо неразположение, и според приятелите ѝ, тя била запалена по здравословния начин на живот, отбягвала лекарствата и алкохола. Макар да се бяха наслаждавали на коктейли по време на припадъка на момичето, приятелите ѝ твърдяха, че е консумирала само безалкохолни напитки.

— О, по дяволите! — простена един глас достатъчно силно, за да накара Джак рязко да вдигне глава.

На прага на отворената врата на стаята за персонала стоеше Вини Амендола, един от санитарите в моргата, с вестник под мишница. Още държеше бравата на свързващата врата, сякаш готов да промени решението си и да избяга. Беше ясно, че източникът на избухването му е присъствието на Джак.

— Какъв е проблемът? — поиска да знае Джак, като се чудеше дали има нещо спешно.

Вини не отговори. Задържа очи върху Джак още няколко секунди, преди да затвори вратата зад гърба си. После застана пред бюрото със скръстени пред гърдите ръце.

— Само не ми казвай, че си се върнал към старите си навици — рече той.

Джак не можа да сдържи усмивката си. Внезапно осъзна причината за престорения гняв на санитаря. Преди раждането на Джон Джуниър, когато Джак идваше на работа рано, за да си избере случаи за аутопсия, той завличаше Вини със себе си в залата за аутопсии и двамата веднага започваха работа. В допълнение към обичайните си задължения на санитар в моргата Вини отговаряше за улесняване прехода от работата на нощната към дневната смяна, въпреки че единственото, което правеше, беше да свари кафе за всички и после да прочете спортната страница на „Дейли Нюз“.

Макар Вини да се оплакваше непрестанно от това, че трябва да започва аутопсиите по-рано, отколкото главният патолог бе наредил, и въпреки че непрекъснато се дразнеха един друг, той и Джак бяха страхотен екип. Често успяваха да приключат два случая, докато останалите не бяха свършили и един.

— Боя се, че е така, друже — каза Джак. — Ваканцията свърши. Двамата ще трябва пак да се хващаме за работа. Това е новогодишното ми решение.

— Но до Нова година има още цял месец — оплака се Вини.

— Лошо — отвърна Джак. Той се протегна и побутна картон на двайсет и седем годишната жена към Вини. — Да започнем с Киара Абелар.

— Не толкова бързо, суперкопой — възрази Вини, използвайки стария прякор, който бе дал на Джак. Разигра цяло представление като си погледна часовника, сякаш възнамеряваше да откаже нареждането на Джак. — Ще съм в състояние да се включа... да кажем... десет

минути, след като направя кафето. — Той се усмихна. Макар да се преструваше на възмутен, всъщност му липсваха специалните отношения с Джак, основани на ранния сутрешен старт.

— Значи имаме сделка — каза Джак.

След като удариха за поздрав по една длан, той се върна към картоните.

— Когато спря да идваш рано след раждането на сина ти, си помислих, че става дума за постоянна промяна в графика — промърмори Вини, докато зареждаше каната с кафе, чийто аромат бързо се разпространи из помещението.

— Беше само временно забавяне на темпото — каза Джак. Макар почти всички в Патологическия да знаеха за раждането на сина му, никой — доколкото му бе известно — нямаше представа за болестта на детето. И Джак и Лори държаха частния си живот далеч от очите и ушите на колегите си.

— Откъде знаеш дали д-р Бесерман няма да иска тази Киара Абелар за себе си?

— Той ли е дежурният патолог за седмицата, който би трябвало да е вече тук?

— Същият — кимна Вини.

— Не мисля, че ще се разстрои особено — каза Джак с обичайния си сарказъм. Знаеше прекрасно, че Бесерман, един от най-старите патолози, би се отказал, ако имаше как, от всички аутопсии на този етап от кариерата си. И все пак Джак надраска набързо една бележка на Арнолд, уведомявайки го, че е поел случая „Абелар“, но ще се радва да вземе още няколко случая, ако се наложи. Сложи бележката отгоре на купчината с картони и издърпа стола си назад.

След по-малко от двацет минути Джак и Вини бяха долу в залата за аутопсии, реновирана до неузнаваемост през миналата година. Нямаше ги вече старите умивалници с талк. На тяхно място стояха други, модерни. Нямаше ги и гигантските шкафове със стъклени витрини с колекции от инструменти за аутопсия като излезли от Средновековието. Бяха заменени от безлични комбинации на „Формика“ със солидни врати и значително повече пространство.

— Да се заемаме! — каза Джак.

Докато той попълни първоначалната документация, Вини не само сложи тялото на масата и рентгеновите снимки на статива за

разглеждане, но донесе също така всичко необходимо, включително инструментите, които си мислеше, че вероятно Джак ще поиска: шишенца за проби за изследване, консерванти, етикети, спринцовки и картончета за вписване на улики, в случай че се откриеше елемент на престъпление.

— Е, какво търсиш? — попита Вини, когато Джак свърши с изтощителния външен преглед. Той мина през цялото тяло, но обърна особено внимание на главата.

— Следи от травма, засега — каза Джак. — Това е първото ми предположение на този етап. Разбира се, може да е също така аневризъм. Явно бързо е станала дезориентирана и спастична, което е довело до кома и смърт. — Джак погледна двата външни ушни канала. После използва офталмоскопа, за да огледа очните дъна. — Знаем, че често е излизала да пийне коктейли с приятели — безалкохолни, както се твърди, и никаква дрога.

— Възможно ли е да е била отровена?

Джак вдигна очи и погледна към Вини над тялото.

— Странно предположение за момента. Какво те кара да мислиш така?

— В телевизионното шоу снощи имаше отравяне.

Джак се засмя под маската.

— Интересен източник за поставяне на диагноза. Предполагам, че не е много вероятно, но все пак ще имаме нужда от токсикологично изследване. Освен това трябва да се уверим, че не е бременна.

— Добра идея, имам предвид за бременността. Точно това се случи в шоуто миналата вечер. Гаджето искал да се отърве от бебето и майката едновременно. — Джак не отговори. Вместо това се зае със старателна проверка на скалпа на Киара. Гъстата, дълга до раменете коса на момичето забавяше работата му.

— Няма начин случаят да е заразен, нали? — попита Вини.

Никога не беше обичал микроби. Всъщност, мразеше ги. Когато имаше замесени бактерии, вируси или „нещо от сорта“, както наричаше някои други инфекциозни агенти, той по принцип избягваше контакт, доколкото е възможно, или поне до идването на Джак. След това, заради многобройните случаи, които Джак бе обработил, беше свикнал с фобията си.

Тази сутрин двамата носеха само защитни хирургически костюми, обикновени медицински маски, хирургически шапки и извити пластмасови предпазни маски върху дрехите. Преди няколко години ръководството беше наредило пълна защита при работа по всички случаи с тъй наречените „скафандри“, но ситуацията вече не беше такава и всеки патолог можеше да носи каквото смята за подходящо. Същото важеше и за санитарите в моргата.

— Шансовете за зараза са дори по-малки от тези да има отравяне — каза Джак.

Привършвайки с главата, той внимателно прегледа врата. Когато завърши и с него, беше напълно сигурен, че няма белези от травма, тъй като външният преглед беше напълно нормален. Джак нямаше представа какво може да е убило младата жена — във всеки случай не повече, отколкото когато започваше — и се чувстваше по-нетърпелив от обикновено; беше необяснимо раздразнен на „пациентката“, че продължава да крие тайните си.

След като взе очен флуид, урина и кръв за токсикологията и прегледа рентгеновите снимки за някаква следа, по която да тръгне, Джак се зае с вътрешната част от аутопсията. Използва типичния разрез във формата на буквата „Y“ от раменете надолу към пубиса, после, с помощта на Вини, извади органите и ги изследва поред.

— Докато извадиш червата, ще се уверя, че няма венозни тромбози във вените на краката — каза Джак, старайки се да не пропусне нищо. Все по-любопитен за причините, довели до смъртта, сега той беше олицетворение на деловитостта и се опитваше да мисли неконвенционално. Нямаше и следа от характерния му черен хумор или закачки към Вини.

Когато Вини се върна с чистите черва, Джак го информира, че в допълнение към останалите негативи не е имало проблеми със съсирването и възможни емболии в мозъка. Смъртта на Киара Абелар продължаваше да е пълна загадка на етап, когато за повечето случаи разполагаха поне със смислено предположение.

След завършване на абдоминалната и гръдна част на аутопсията Джак насочи отново вниманието си към главата.

— Кучето трябва да е заровено тук! — каза той, като отстъпи, за да даде възможност на Вини да разреже скалпа с триона за кости.

Докато Вини се занимаваше, се появиха и другите санитарни от дневната смяна, подготвяйки се да асистират на съответните патолози. Джак дори не ги забелязваше. С никакви теории за причината за смъртта, освен предположение за спукан аневризъм — в което се съмняваше — имаше чувството, че пропуска нещо, нещо важно, може би дори прави грешка.

В момента, в който Вини сложи черепната кутия настрана, отдели и вдигна блестящия набразден мозък, Джак се наведе напред и сърцето му пропусна един такт. Имаше тъмна кръв в задната кухня, в най-долната част на главата, и то толкова, че се изля върху масата от неръждаема стомана.

— По дяволите! — изруга Джак с явно съжаление и удари с юмрук в ъгъла на масата.

— Какво има? — попита Вини.

— Сгрехих — ядосано отвърна Джак.

Като отстъпи встрани, той се взря във вътрешността на гръдната кухня и нагоре към главата, повдигайки предната стена на гръдния кош.

— Трябва да направим артериограма^[1] на васкуларната система към мозъка — произнесе Джак по-скоро на себе си, отколкото на Вини. Явно беше разочарован от себе си.

— Знаеш, че не мога да върна мозъка обратно — произнесе Вини нерешително, притеснен, че Джак го обвинява за нещо.

— Разбира се, знам го. Не можем да отменим онова, което вече сме направили. Говоря за артериограма на васкулатурата към мозъка, не на самия мозък. Просто вземи малко контрастно вещество и голяма спринцовка!

[1] Образен тест, който използва рентгенови лъчи и специални контрастни бои, за да търси блокажи в артериите. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

2:36 след обяд, 1 декември 2008 г.

Кайро, Египет

(7:36 сутринта, Ню Йорк Сити)

През трептящата жегу Сана Дотри можеше да види хотела „Четири сезона“ от таксито, докато си проправяше път през трафика. Да отседнат тук бе идея на Шон. Сана би трябвало да е в „Семирамис Интерконтинентал“, където се провеждаше конференцията ѝ. Освен че беше един от главните докладчици, бяха я помолили също така да участва в работни комисии и при необходимост да бъде там през всичките четири дена. Далеч по-удобно щеше да ѝ бъде да е в „Семирамис“, да има възможността да прескача от време на време в стаята си.

След като Шон реши да я придружи, той пое всички решения във връзка с пътуването. Негова беше идеята да вземе хотелския кредит от „Семирамис“ и да го използва за стая в по-новия и много по-люксов „Четири сезона“. Когато Сана изказа недоволство във връзка с излишните допълнителни разходи, Шон я информира, че си е намерил конференция по археология и че допълнителните разходи ще доведат до намаляване на данъците. При това положение Сана не възрази. Нямаше смисъл.

Тя плати на шофьора и слезе от таксито. Беше доволна да се измъкне. Шофьорът я беше засипал с въпроси. Сана беше сдържан човек по отношение на личния си живот, за разлика от съпруга си, който завързваше разговор с всеки срещнат. Според нея той не усещаше кое трябваше да си остане лично и кое беше за пред хората. Имаше няколко случая, в които изглеждаше така, сякаш Шон се опитва да впечатли непознати, особено жените, с информация за скъпия им нюйоркски стил на живот, което включваше обитаване на една от няколкото къщи, общити отвън с дъски в нюйорския Уест Вилидж. Тя нямаше представа защо му е да се перчи с подобни неща, макар да допускаше, че отразява известна несигурност.

Портиерът поздрави Сана при влизането ѝ в хотелското лоби. Тя очакваше да намери Шон отвън при басейна, тъй като той държеше далеч по-малко от нея на присъствието си на конференцията. През последните няколко дни беше завързал разговори край водата с една-две жени, които сега знаеха за живота им много повече, отколкото на Сана ѝ се искаше. Но беше решена да не позволява това да я засяга, както се случваше в миналото. Нерядко си мислеше, че може би тя е изключението, а не Шон, може би тя беше излишно скромна и прикрита и трябваше да се поотпусне.

Един младолик, елегантно облечен джентълмен успя да се качи в асансьора точно когато вратата вече се затваряше. Очевидно се бе наложило да вземе на бегот последните няколко крачки, защото дишаше задъхано. Той погледна Сана и се усмихна. Тя отклони очи нагоре към индикатора за етажите. Мъжът беше облечен в западен костюм, с издут джоб. Като Шон, и той имаше определено излъчване на чужденец, но представляваше много по-млада, по-привлекателна версия.

— Страхотен ден, нали! — обяви мъжът с явен американски акцент.

За разлика от Шон, той очевидно не изпитваше необходимостта да използва английски акцент, когато говори с чужденци.

Ако имаше в кабинката и друг, Сана щеше да предположи, че мъжът говори на него. Тя срещна погледа му и предположи, че е приблизително на нейната възраст — двайсет и осем годишен. Съдейки по облеклото му, можеше да се предполага, че финансовото му положение е отлично.

— Красив ден — съгласи се Сана с тон, който не окуражаваше разговора. Тя отново насочи вниманието си към таблото за етажите. Спътникът ѝ беше погледнал бутоните, но не беше натиснал нито един от тях. Дали слизаше на нейния етаж, запита се Сана, и ако не — трябваше ли да се безпокои? Секунда по-късно се укори; може би наистина прекаляваше.

— От Ню Йорк ли сте? — попита мъжът.

— Да — каза Сана, осъзнавайки, че ако съпругът ѝ беше тук, щеше да се впусне да разказва биографията си — как е израснал в Кълъмбъс, Охайо, получил пълна стипендия за бакалавър в „Амхърст“ и докторат в „Харвард“, после се изкачил в йерархията на музея

„Метрополитън“, за да ръководи експозицията по Близкоизточно изкуство — и всичко това, докато стигнат до осмия етаж.

— Приятен ден — пожела ѝ непознатият, когато Сана излезе и пристъпи на застлания с плюшен килим под. Той не напусна асансьора. Докато крачеше към стаята си, тя потърси отговор за параноята си, питайки се дали е живяла в Ню Йорк прекалено дълго. Ако Шон бе в асансьора с непозната жена, двамата като нищо щяха да завършат изкачването до някой от многобройните хотелски барове за по пиtie.

Сана спря. Прекадената общителност на Шон внезапно я раздразни. Защо? Защо не? Предположи, че това се дължи на новото му поведение и сега, когато безпокойството ѝ за конференцията е отминало, можеше да мисли за далеч по-лични неща. В миналото Шон винаги проявяваше внимание и грижа по отношение на това дали е щастлива, особено по време на тяхното пламенно шестмесечно ухажване. През последната година и специално на това пътуване нещата съвсем не бяха такива. Когато за пръв път се бе запознала с Шон на откриването на една изложба в Ню Йорк преди четири години, тя защитаваше докторската си дисертация върху митохондриална ДНК и беше смутена от неговата обич и внимание. Беше също така изумена от ерудицията му: той говореше гладко повече от шест екзотични езици от района на Близкия Изток и знаеше такива неща за изкуството и историята, за които тя само можеше да си мечтае да знае. Широтата на познанията му я караше да изглежда като типичния тесногръд учен.

Тя тръгна отново, питайки се дали майка ѝ не е била права. Може би двайсет и шест годишната разлика във възрастта беше прекалено голяма. В същото време тя ясно си спомняше трудностите да се справя с инфантилните мъже на нейните години, които носеха бейзболните си шапки с козирката назад и се държаха като истински задници. За разлика от повечето си приятелки, тя никога не си беше мечтала да има деца. Осъзна рано страстта си към академична работа и в този смисъл — прекалената си егоистичност. За нея децата на Шон от първия и от третия му брак бяха достатъчни да задоволят оскъдния майчински инстинкт, който притежаваше.

Когато Сана извади картата си за отключване, вече обмисляше тяхното отпътуване, насрочено за другия ден рано сутринта. Беше разочарована, че Шон не прояви желание да я заведе до Луксор да

види гробниците и Долината на царете. Без да се съобразява с чувствата ѝ той беше казал, че вече ги е виждал и не може да отдели допълнително време за това. Но сега, когато конференцията ѝ бе свършила, тя изпита облекчение, че не е планирала обиколката. Нямаше представа как вървят експериментите, които бе заложила в Колумбийския университет и не се чувстваше сигурна.

Тя влезе в стаята с бързо движение и преди вратата да е успяла да се затвори разкопча двете горни копчета на блузата си, тръгвайки към банята. В този миг забеляза Шон и се дръпна, когато го видя да се изправя на крака. Впериха очи един в друг. Сана заговори първа, когато видя увеличителното стъкло в обличените му в памучни ръкавици ръце.

— Какво правиш тук? Защо не си навън край басейна?

— Можеше да почукаш!

— Трябва да чукам на вратата на собствената си хотелска стая?

— извиси тя саркастично глас.

Шон се засмя, осъзнавайки нелепостта на думите си.

— Предполагам, че звучи малко неестествено. Поне не биваше да нахълтваш тук като че има пожар, изкара ми ангелите. Бях се концентрирал.

— Защо не си на басейна? — попита го за втори път тя. Вратата се затръшна сама зад гърба ѝ. — Днес е последният ни ден, в случай че си забравил.

— Не съм забравил. — В очите на Шон се появи блясък. — Бях зает.

— Виждам — промърмори Сана и погледът ѝ се плъзна към ръкавиците и лупата. След това тя продължи да разкопчава блузата си и влезе в банята.

Шон се приближи до прага.

— Току-що направих, струва ми се, най-голямото си археологическо откритие в един антикварен магазин. Онзи, от който преди време купих керамичната купа.

— Извинявай — каза Сана и го избута назад, за да може да затвори вратата. Не обичаше да се преоблича пред никого, дори пред Шон, особено след като интимността помежду им бе залиняла. — Спомням си — извика тя. — Това има ли нещо общо с белите ти ръкавици и лупата?

— Естествено, че има — отвърна Шон зад вратата. — Консиержът ми помогна да се снабдя с ръкавици и лупа. А ти пак ми говори за твоя хотел с пълно обслужване!

— Ще ми кажеш ли за находката си, или трябва да позная? — попита Сана, вече заинтригувана. Когато ставаше въпрос за професията му, Шон не преувеличаваше. Със сигурност беше направил доста важни открития по-рано в кариерата си по време на многобройните разкопки в Близкия Изток. Това бе преди да стане старши куратор, чиито отговорности бяха свързани повече с надзора и финансирането, отколкото с полевата работа.

— Излез и ще ти я покажа.

— Не е ли толкова добра, колкото си се надявал? Забелязах, че използва минало време.

— В началото бях разочарован, но сега мисля, че е сто пъти по-добра от първоначалното ми впечатление.

— Нима? — Надянала до половината на бедрата банския си костюм, тя спря. Какво толкова можеше да е открил Шон, че да е толкова възторжен?

— Излизаш ли? Нямам търпение да ти го покажа.

Сана напъха задника си в банския и нагласи презрамките, след това се огледа в голямото огледало на гърба на вратата. Беше умерено доволна от онова, което видя. Страстна бегачка, тя имаше стройна, атлетична фигура и къса, мръсноруса, но здрава коса. Тя събра дрехите си и отвори вратата. Пусна ги на леглото и отиде бавно до бюрото.

— Ето. Сложи си ги — каза той, подавайки ѝ втори чифт прясно изпрани бели ръкавици. — Взех ги специално за теб.

— Какво е това, книга ли? — попита Сана, след като ги надяна. Видя един древен на вид, подвързан с кожа том, който стоеше в ъгъла на бюрото.

— Нарича се „кодекс“ — поясни Шон. — Екземпляр от първите книги, които заменили ръкописа, тъй като човек може да събере повече в него и да прибавя различни части от текста далеч по-лесно. Онова, което го различава от истинска книга, като Библията на Гутенберг, е, че този е направен изцяло ръчно. Отнасяй се внимателно! На повече от хиляда и петстотин години е! Пазен е повече от едно и половина хилядолетие, запечатан в буркан, заровен в пясъка.

— Мили боже — прошепна Сана. Не беше сигурна, че иска да държи нещо толкова старо от страх, че може да се разпадне в ръцете ѝ.

— Отвори го! — подкани я той.

Тя предпазливо отгърна корицата. Подвързията беше твърда и шумно изрази недоволството си.

— От какво е направена? — попита Сана.

— Вид кожен сандвич, втвърден със слоеве папирус.

— А страниците от какво са изработени?

— Изцяло от папирус.

— Какъв е езикът?

— Наричали са го коптски, което е писмена версия на древноегипетски, използван в гръцката азбука.

— Наистина удивително! — поклати глава Сана. Беше впечатлена, но се чудеше защо Шон каза, че това било толкова важна находка за него. Някои от скулптурите, които беше намерил в Мала Азия, изглеждаха далеч по-съществени.

— Виждаш ли, че една голяма част от книгата е била откъсната?

— Да. Това важно ли е?

— И още как! Една пета от оригинала, отделни текстове от специално този сборник е била грубо отстранена през 1940-та година, за да бъде продадена в Америка. Други страници според слуховете са били откъснати за разпалване на огъня за готвене в колибата на фелаха.

— Това е ужасно.

— Наистина. На много учени им се свиват сърцата при тази мисъл.

— Забелязах също, че вътрешността на предната корица е била разрязана догоре по края.

— Аз самият го направих много внимателно с нож за стек преди един час.

— Дали е било благоразумно? Искам да кажа, като се има предвид възрастта на това нещо. Предполагам, че има много подходящи инструменти от нож за стек.

— Не, вероятно не е благоразумно, но го направих, защото не можах да се сдържа. В онзи момент бях ужасно разочарован от онова, което открих в сборника. Очаквах истинска златна мина, а вместо това

бях спасил еквивалента на резултата на една от първите в света копирна машина.

— Не мисля, че те разбирам — призна Сана. Тя подаде древната книга на Шон, за да се освободи от отговорност. Свали ръкавиците. Въодушевлението ѝ бе осезаемо. Беше повече от заинтригувана.

— Не съм изненадан. — Той взе сборника и го сложи на предишното му място в ъгъла. В средата на бюрото под блясъка на настолната и на стоящата лампа имаше три отделни страници, затиснати от различни предмети, включително един чифт от старите копчета за ръкавели на Шон. Страниците бяха силно намачкани от това, че са стояли препънати хиляда години. Те също бяха папирус, както страниците в кодекса, но изглеждаха по-стари. Крайчетата им бяха почернели до такава степен, че приличаха на изгорени.

— Какво е това? — попита Сана и ги посочи. — Кожа? — Тя видя, че първата страница имаше вероятен получател, а последната — подпис.

— А, академичният ум веднага се насочва към основния проблем — каза Шон ликуващо. С обърнати надолу длани, с разперени пръсти той почтително прокара ръце по страниците, сякаш се прекланяше пред тях. — Това в действителност е писмо, много специално писмо, написано през 121-ва година след новата ера от един седемдесетгодишен епископ на град Антиох на име Сатурний. Това е отговор на предишно писмо, което му бил писал един епископ от Александрия на име Василидис.

— Боже! — възкликна Сана. — Това е началото на втори век.

— Точно така — потвърди Шон. — И по времето на Исус от Назарет. Това били неспокойни времена за Ранната църква.

— Дали някой от тези двамата е бил известен?

— Добър въпрос. Василидис е добре познат в средите на учените, занимаващи се с библейска история, Сатурний — по-малко, въпреки че съм срещал отпратки към него няколко пъти. Както доказва това писмо, Сатурний бил ученик или помощник на Симон Магьосника.

— Това име съм го чувала в детството си.

— Несъмнено. Той беше и е типичният пример за лошо момче в неделното училище, както и баща на всички ереси, поне според някои отци на Ранната християнска църква. Всъщност, от опита му да купи

от Свети Петър способността да лекува, произхожда думата „симония“^[1].

— А Василидис?

— Бил е много активен тук, в Египет — в Александрия, за да сме по-точни — и изумителен писател. Освен това има принос като един от първите мислители гностици, особено с християнския печат, който слага върху гностицизма като съсредоточава теорията си върху Исус от Назарет.

— Помогни ми — каза Сана. — Чувала съм термина гностицизъм, но не знам какво точно означава.

— Казано просто, това е движение, което предхождало християнството, в основата си обединява аспекти на езическите религии, юдаизма, а после и християнството в отделна секта. Името „гностицизъм“ е дошло от гръцката дума „гносис“, означаваща интуитивно познание. За гностицизма познанието на божествената същност е било окончателният край и тези, които притежавали знанието, вярвали, че притежават божествената искра, до такава степен, че хора, подобни на Симон Магьосника, всъщност били считани в известна степен за божества.

— А ти се оплакваш, че моята наука за ДНК е сложна — подигра му се Сана.

— Това изобщо не е толкова сложно. Но да се върнем на Василидис. Той бил един от първите гностици, а така също и християнин, въпреки че понятието „християнин“ още не съществувало. Той вярвал, че Исус от Назарет е очакваният Месия. Но не вярвал, че Христос е дошъл на земята да спаси човечеството от грях чрез страдание на кръста, както повечето останали негови ученици християни вярвали. Василидис смятал, че мисията на Исус е с цел просвещение или гносис, да покаже на хората как да се откъснат от физическия свят и да постигнат избавление. Гностиците като Василидис били покорили висотите на гръцката философия и персийската митология, но не познавали материалния свят, за който смятали, че е впримчил човечеството и е източникът на всеки грях.

Сана се наведе над писмото да го разгледа. От разстояние печатът изглеждаше еднакъв, сякаш направен от машина, но при близко вглеждане леките различия доказваха, че е бил направен ръчно.

— И това ли е коптски? — попита тя.

— Не, писмото е на древногръцки — поясни Шон, — което не е изненадващо. Гърците, дори повече от латините, били лингуа франка^[2] за времето си, особено в източното Средиземноморие. Както показва името, Александрия била един от центровете на Елинистичния свят, създаден от военните подвизи на Александър Велики.

Сана се изправи.

— Дали писмото е било част от кодекса, или просто е пъхнато в книгата допълнително?

— Определено не е сложено допълнително — каза Шон тайнствено. — Било е направено съвсем умишлено, но не по причината, която може би си мислиш. Помниш ли как описах корицата на кодекса? Заедно с други изрезки от папирус това писмо е било притиснато зад кожата, за да създава впечатлението за книга с твърда корица. Чувал съм, че е правено с други томове на точно тези находки от ценни кодекси.

— Намирал си повече от един?

— Не, сблъсквал съм се само с един — с този. Но го разпознах мигновено. Ела, седни тук. Искам да ти обясня някои неща, особено след като няма да си тръгваме утре, както беше планирано.

— За какво говориш? — изглежда го с недоумение Сана. — Трябва да се върна навреме, за да успея да спася няколко експеримента.

— Експериментите ти ще трябва да почакаат поне един ден, а може и повече. — Шон сложи ръка на рамото ѝ в опит да я задържи на кушетката.

— Ти можеш да чакаш, щом искаш, но аз се връщам — каза тя и се опита да отхвърли ръката му от рамото си. Нямахте да позволи да бъде заставена насила.

За миг двамата забиха погледи един в друг. После омекнаха, без да се нагрубават.

— Променила си се — каза Шон след известно време. Беше по-скоро изненадан, отколкото ядосан от неочаквано непокорното ѝ изявление.

— Мисля, че е правилно да се каже, че ти също си се променил — отговори Сана. Тя направи подчертано усилие да избегне всеки намек за раздразнение в гласа си. Не искаше да влиза в дълги, изтощителни емоционални разпавии в момента. Освен това той беше

прав. Беше се променила — не очебийно, но по един съвсем реален начин, в отговор на неговата промяна.

— Не мисля, че разбираш — каза Шон. — Това писмо може наистина да ме изстреля до върха на кариерата ми. И за да се възползвам от него, имам нужда от помощта ти за ден — максимум два дена. Трябва да видя дали авторът, Сатурний, е казал истината. Не мога да си представя защо би излъгал, но трябва да съм сигурен. А за да го направя, се налага да излетим за Рим утре рано сутринта.

— Нуждаеш се от помощта ми в буквален смисъл или образно казано? — попита Сана. За нея имаше значение.

— В най-буквален смисъл!

Тя си пое дъх и погледна съпруга си. Изглеждаше искрен, което промени намеренията ѝ. Наистина, никога преди не я бе молил за помощ.

— Хубаво — кимна тя и седна. — Още не съм се съгласила напълно, но нека чуя обясненията ти.

С подновен ентузиазъм Шон хвана стола до бюрото и го сложи пред Сана. Седна на него и се приведе напред с блеснали очи.

— Чувала ли си за Гностичните евангелия, намерени в Египет в Наг Хамади през 1945-та?

Сана поклати глава.

— А за книгата „Гностичните евангелия“ от Илейн Пегълс?

Сана отново поклати глава с леко раздразнение. Шон вечно я питаше дали е чела този или онзи трактат и на нея неизменно ѝ се налагаше да отговаря с „не“. Като молекулярен биолог нямаше време да взема много курсове в областта на хуманитарните науки и в резултат често се чувстваше с ниска обща култура.

— Изненадан съм — каза Шон. — Илейн Пегълс беше бестселър, наистина хит, който направи широко известен гностицизма.

— Кога е била публикувана?

— Не знам точно, някъде през 1979-та, струва ми се.

— Шон, аз съм родена през 1980-та. Имай милост! Не можеш да очакваш това от мен!

— Така е! Съжалявам! Все забравям. Както и да е, книгата ѝ се отнасяше до значимостта на находката Наг Хамади, която представляваше тринайсет кодекса, включително този, на който се натъкнах днес. Тази книга е била първоначално част от онази находка,

която с един замах преобърна съществуващите книги относно гностичната мисъл. В много отношения находката беше от същия ранг като Свитъците от Мъртво море, намерени в Палестина две години по-рано.

— Чувала съм за Свитъците от Мъртво море.

— Е, има хора, които вярват, че текстовете Наг Хамади са точно толкова важни за разбирането на религиозната мисъл по времето на Христос.

— Значи тази книга, която си намерил днес, е един от кодексите, открити през 1945-та година?

— Точно така. Позната е, доста уместно, впрочем, като Тринайсетия кодекс.

— А къде са другите?

— Тук са, в Кайро, в Коптския музей. Повечето били конфискувани от египетското правителство, след като няколко са били продадени. А продадените накрая все пак се върнали обратно тук, където им е мястото.

— А как тринайсетият се е отделил от другите?

— Преди да отговоря на това, нека ти нахвърлям накратко историята на откриването на библиотеката Наг Хамади. Очарователна е. Две момчета, фелахи, на име Халифа и Мухамед Али излезли на края на пустинята близо до сегашния Наг Хамади, по всяка вероятност да търсят плодородна почва, наричана тук *сабах*. Мястото, което оглеждали, било в основата на стръмна скала, наречена Джабал ал-Тариф, която, между другото, е надупчена както от естествени, така и от древни пещери, издълбани от човешка ръка. Момчетата мушкали дълбоко в пясъка с мотиките си. Не знам как станало, но за тяхна изненада в деня на откритието вместо да попаднат на *сабах*, какъвто търсели, единият от тях ударил на кухо. Разчистил пясъка наоколо и се натъкнал на запечатано, заровено в пръстта гърне, високо почти метър. Момчетата се надявали, че са открили някаква древноегипетска антика, но вместо това намерили кодексите.

— Имали ли са представа за ценността на находката си?

— Ни най-малко. Занесли гърнето вкъщи, но го зарязали до печката за готвене, където майката използвала някои от папирусните листове да разпали огъня.

— Каква трагедия.

— Както казах, някои учени още потръпват при мисълта за това. Както и да е, приятелите и съседите на момчетата, включително един мюсюлмански имам, който освен това бил учител по история, заподозрян, че става дума за ценни неща и бързо се намесил. Кодексът, който намерих днес, си проправил път надолу по Нил, за да стигне до Кайро, минавайки през ръцете на различни дилъри на антики. Там петте от липсващите текстове, както се оказва, най-ценните, били отстранени и контрабандно изнесени в Съединените щати. За щастие, по това време египетски правителствени агенти били вдигнати на крак и успели да купят или конфискуват останалите кодекси, включително осемте страници, откъснати от тринайсетия. А тринайсетия така и не намерили — по някакъв начин той се изгубил измежду антикварните експонати на някого, изчаквайки подходящ момент, за да се появи. Предполагам, че просто е бил забравен до скоро, когато приятелят ми Раул се докопал до него. Днешната ми поява в магазина беше една щастлива случайност. Той поддържа връзка с много куратори от цял свят. Не би имал проблем да го пласира където и да е.

— Но не е ли противозаконно да го продава, или дори да го притежава?

— Абсолютно!

— Това не те ли притеснява?

— Всъщност не. Гледам на себе си като на негов спасител. Нямам намерение да го задържа. Целта ми от самото начало беше аз да съм човекът, който да публикува съдържащите се в него текстове, и да оберва лаврите. За съжаление, въпросът вече не стои така.

— Защо не? Колко текста са останали в кодекса?

— Доста.

— А какво представляват тези текстове Наг Хамади?

— Коптски копия на гръцки оригинали, озаглавени като Евангелието на Тома, Евангелието на Филип, Евангелието на истината, Евангелието на египтяните, Тайната книга на Наков, Апокалипсиса на Павел, Писмото на Петър до Филип, Апокалипсиса на Петър и така нататък.

— Как се наричат текстовете, останали в Тринайсетия кодекс?

— Това е проблемът. Всички останали текстове са добавъчни копия на преди това открити текстове в първите дванайсет кодекса. Дори в първоначалните петдесет и два текста на тези дванайсет тома

само четирийсет са били нови произведения. Подобно на Свитъците от Мъртво море, където също имаше доста повторения.

— Което ни води към писмото, което си намерил, вмъкнато в корицата.

— Точно така — кимна Шон. Той се изправи, вдигна внимателно трите листа и бързо се върна обратно в стола си. — Искаш ли да ти го прочета, или ще се задоволиш с това да го преразкажа? Така или иначе това ще бъде отбелязано като едно от най-значимите писма в историята на света.

Сана отвори уста и направи учудена физиономия, като дори завъртя очи.

— Хей, да не би да развиваш тенденция към хиперболизиране? По-рано каза, че днешната ти находка е сто пъти по-добра от предишното ти най-важно откритие или нещо подобно. А това сега изведнъж стана едно от най-значимите писма в историята на света? Не се ли изхвърляш малко?

— Не преувеличавам — каза Шон, очите му блестяха.

— Хубаво — каза Сана. — Мисля, че е по-добре да опиташ да ми прочетеш цялото писмо. Не искам да пропусна нищо. Спомена Исус от Назарет. Това писмо свързано ли е по някакъв начин с него?

— Да, но косвено. — Шон прочисти гърлото си.

Когато съпругът ѝ започна да чете, Сана насочи поглед навън през прозореца. Слънцето се отразяваше ярко върху повърхността на Нил; на хоризонта се витаха прочутите Пирамиди на Гиза, заедно с великата пирамида, издигаща се над останалите. Ако древното писмо се окажеше и на половина толкова важно, както намекваше Шон, тя не би могла да си мечтае за по-подходящо място да чуе превода.

[1] Търговия с църковни длъжности. — Б.пр. ↑

[2] Смесен жаргон от италиански, испански, френски и др. думи, употребяван в източното Средиземноморие. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

8:41 сутринта, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(3:41 след обяд, Кайро, Египет)

— По дяволите, Вини — изръмжа Джак Степълтън.

Джак стоеше от лявата страна на тялото на Киара Абелар. Беше прекарал наведен над жената повече от двацет минути, като внимателно откъсваше парченца от сервикалните напречни израстъци, опитвайки се да открие пътя на двете вертикални артерии нагоре през врата. Артериите пронизваха странично всеки гръбначен прешлен, преди да направят S-образна извивка около атланта, първия шиен прешлен.

— Съжалявам — каза Вини, но без особено разкаяние.

— Не виждаш ли какво се опитвам да направя, по дяволите?

— Да, знам какво се опитваш да направиш. Опитваш се да намериш двете вертебрални артерии.

Вратът на Киара беше притиснат на едно дървено блокче, лицето ѝ бе обърнато надолу към пода, черепът ѝ, с изваден от него мозък, зееше към вратата на залата за аутопсии. Мозъкът стоеше отделно на една дъска в основата на масата.

Вини се беше изправил в края на масата с ръце от двете страни на главата на Киара, опитвайки се да я държи неподвижно, докато Джак отрязваше парчета от костта. Беше бавен процес. Идеята беше да се открият артериите, без да се увредят. Джак документираще работата си със серия дигитални снимки.

— Ако не можеш да държиш главата неподвижно, ще трябва да намеря някой, който може. Не искам това да трае цяла вечност.

— Добре де — оплака се Вини. — Схванах посланието. За секунда се замислих за „Джайънтс“ и се ядосах, че няма да стигнат до Супер Купата, камо ли пък да я спечелят.

Джак затвори очи и тихо преброи до десет. Знаеше, че изисква прекалено много от Вини. Работата му в случая и без това беше

прекалено досадна. Но все пак трябваше да се свърши. Проблемът беше, че емоционалната му нестабилност го правеше много по-нетърпелив от обикновено.

— Просто се опитай да се концентрираш малко повече — каза Джак и направи съзнателно усилие гласът му да прозвучи спокойно. — Да свършим по-скоро с това.

— Става, шефе — кимна Вини и стисна по-здраво главата на жената.

Останалата част от аутопсионната зала жужеше като кошер, всичките осем маси бяха заети, но Джак бе напълно забравил за всичко това. Що се отнася до смъртта на Киара Абелар той сега имаше предварителна диагноза и вниманието му бе съсредоточено. Артериограмата показваше почти пълна блокада на двете вертебрални артерии, главният източник за снабдяването на кръв в мозъка. Блокажът изглежда се бе случил неотдавна. Но защо? Дали по естествен начин, като един вид емболия, или в резултат на нещастен случай, като нараняване, например? Фактът, че това е толкова симетрично, беше особено труден за обяснение. За Джак това бе уникален случай и той се укоряваше, че не се е сетил да направи вертебрална артериограма, преди да отстрани мозъка. Това беше грешка, но определено не беше пагубна.

Двайсет минути по-късно Вини се наведе напред, за да види какво прави Джак.

— Добре ми изглежда — каза той.

Джак изправи гърба си, доволен. Сцената приличаше на илюстрация от ръководство по анатомия, показваща пътя на вертебралните артерии, особено в основата на черепа.

— Забелязваш ли синкавото обезцветяване и изпъкналостта около S-образните извивки от двете страни? — попита Джак. — Мини отсам, за да видиш по-добре.

Двамата си размениха местата. От тази позиция санитарят можеше да види за какво говори Джак. Всяка вертебрална артерия имаше шест-седем сантиметров участък, който изглеждаше подут и синкав, десният малко по-силно изразен от левия.

— Какво мислиш за това? — попита Вини.

Джак сви рамене.

— Прилича ми на някакво нараняване, но тъй като по врата й нямаше никакви натъртвания, е доста странно. Всъщност, не се забелязват никакви следи от каквато и да е травма. И е особено странно колко симетрични са.

— Възможно ли е да е контузия на врата от сблъсък с автомобил?

— Предполагам, че да, но не се казва нищо за автомобилна катастрофа. В рапорта от съдебномедицинското разследване не се споменава нищо за подобен инцидент. Мисля си, че мога да се заема и да свърша малко разследваща работа. Трябва да има някакво обяснение.

— И сега какво?

— Още снимки. — Джак се пресегна за дигиталната камера. — После ще отстраним двете артерии и ще проверим вътрешностите.

Десет минути по-късно Джак разполагаше със съдовете върху дъската за рязане, заедно с мозъка. Те приличаха на две малки, лишени от глави червени змии, погълнали нещо синьо. Обезцветяването беше по-видимо, отколкото когато артериите бяха на мястото си.

— Тук няма нищо — каза Джак.

Като държеше всеки кръвоносен съд между палеца и показалеца на лявата си ръка, той използва дясната, за да направи внимателен разрез в стената на всяка артерия. После ги отвори по дължина и ги разстла върху дъската.

— Би ли погледнал това? — попита той, все още държейки скалпела.

— Какво да гледам? — попита Вина.

— Това се нарича дисекция — каза Джак. — Билатерална дисекция на вертебрални артерии. Всъщност никога не съм виждал.

Използвайки дръжката на скалпела, Джак посочи едно петънце точно преди артериалните S-образни извивки, където те правеха клуп и минаваха върху първия цервикален прешлен.

— Виждаш ли това разкъсване във вътрешната страна на кръвоносния съд? И в двете артерии има разкъсване на това място между атланта — първия шиен прешлен, и аксиса — втория шиен прешлен. Какво се случва в такава ситуация? Артериалното налягане изтласква кръвта в дупчицата и издува вътрешността на влакнестата стена на артерията, блокирайки накрая съда. Мозъкът тогава бива лишен от голяма доза кръв и бинго, осветлението изгасва!

— Което, предполагам, означава смърт за жертвата.

— Боя се, че да — съгласи се Джак.

С установяването на патологията останалата част от аутопсията продължи бързо. Двайсет минути след това Джак излезе от залата, за да научи, че д-р Бесерман му е назначил втора аутопсия, на тийнейджъра с менингит. Докато чакаше Вини да я подготви, Джак хвърли предпазния си костюм и занесе картоната на Киара Абелар в помещението с личните шкафчета.

Настани се и внимателно зачете рапорта на Джанис Айгър. Както бе забелязал по-рано, когато преглеждаше рапорта, жената беше докарана в спешното от пияните си приятели с внезапен пристъп на объркване и спазми, довели до безсъзнание. От синтаксиса на Джанис Джак можеше да каже, че тя не е говорила с приятелите директно, а по-скоро се е сдобила с информацията си от картоната от спешното в „Сейнт Люк“, от една от сестрите и един от лекарите от спешното. В картоната не се споменаваха за никаква автомобилна катастрофа.

Джак разгърна на личните данни на жертвата и видя, че лично майката на Киара е направила разпознаването. Жената живееше в Ингълуд, Ню Джърси.

Джак се изправи импулсивно на крака. Беше ясно, че се нуждае от повече информация от тази, с която вече разполага. С картоната от Патологическия в ръка, той използва задното стълбище, за да се изкачи на първия етаж, и след като мина през крилото за изследвания, влезе в зоната на съдебните медици. Откри Барт Арнолд, шефът на съдебното разследване, на бюрото му в първата кабинка. Двамата с Джак имаха отлични работни взаимоотношения, тъй като Джак беше един от малкото патолози, които отдаваха дължимото признание на следователите, показвайки им, че не би могъл да си върши работата без тяхната помощ.

— Добро утро, д-р Степълтън. Проблем ли има? — попита Барт, виждайки папката в ръката му.

— Здравсти, Барт, питах се дали тази сутрин на рапорта в края на смяната Джанис е споменала нещо важно за Киара Абелар?

Барт погледна в списъка си с нощните случаи.

— Не, не и такова, което да си спомням. Изглежда й се е сторил рутинен, но определено е сметнала, че трябва да отиде в Патологията.

— Не мога да не се съглася — каза Джак. — Само че има твърде малко история.

— Тя спомена, че докторите от спешното също били с такова чувство, затова се били разбрали Джанис да им звънне. Искали да знаят какво е намерено.

— Не видях бележка в този дух в рапорта.

— Вярвам, че Джанис знае кой е въпросният лекар и ще го осведоми сама, вместо да ви кара вие да се занимавате с това.

— Имате ли представа дали е говорила с майката, когато жената е дошла да идентифицира трупа?

— Това вече не знам. По-скоро бих казал, че не, иначе, каквато е старателна, Джанис щеше да го е записала. Но защо не й се обадите и не я попитате? Какъв е проблемът, няма достатъчно информация ли?

Джак кимна.

— Любопитен случай. Жената е починала от запушване на двете вертебрални артерии. Освен ако не е страдала от някакво заболяване на тъканите, като Синдрома на Марфан, нещо в което сериозно се съмнявам, тя трябва да е претърпяла сериозна травма. Дисекцираните кръвоносни съдове сочат, че вътрешната им обвивка е отделена, като по този начин ги блокира. Вини предположи нараняване при автомобилна катастрофа и може да излезе прав. Според мен приятелите й или майка й е възможно да имат някаква информация. Това може да се окаже изключително важно. В случай че някой я е връхлетял в гръб, може сега да бъде търсен за непредумишлено убийство, дори убийство, ако между двете страни е имало някакъв конфликт или спор.

— Както казах, защо не звънеш на Джанис?

С лявата си ръка Джак завъртя нагоре часовника, вързан за колана на панталона на хирургическата му униформа.

— Десет без десет е. Не е ли прекалено късно?

— Тя е перфекционист. Ще иска да ти помогне — каза Барт и му подаде телефонния номер на Джанис. — Звънни й! Повярай ми!

Джак забърза към офиса си. Още щом отвори вратата, сложи визитката на Джанис в средата на бележника си и измъкна телефона си. Преди да набере цифрите, звънна долу в „ямата“ на Вини.

— Докарах трупа на момчето, както говорихме — отчете се Вини. — След пет минути ще можем да започнем. Калвин, любимият

ни заместник-шеф, искаше да свършим работата в декомпозната зала. — Тя беше отделна малка зала за аутопсии с една-единствена маса. Използваше се предимно за разложени трупове.

— Увери се, че разполагаме с достатъчно епруветки за проби — каза Джак. — Ще се видим след малко. — Той прекъсна линията.

Тъкмо се канеше да набере номера на Джанис, когато снимката на Лори и Джон Джуниър, сложена на бюрото, привлече вниманието му. Беше направена в едно по-щастливо време, в деня, когато Лори и бебето бяха изписани от болницата след раждането. В момент, когато нямаше никакви симптоми или признаци за болестта, която щеше да дойде.

Джак импулсивно се протегна, взе снимката и я хвърли в долното чекмедже, затваряйки го с крак.

— Боже! — промърмори той. Беше смущаващо колко бързо можеше да бъде издърпан назад в депресиращите мисли, и то при положение че Лори бе тази, която понасяше деветдесет и девет процента от бремето. Запита се как ли успяваше да го прави. Той поне ходеше на работа, където успяваше да се откъсне от мислите за болестта.

Джак разтърка очи. Подпрял лакти на бюрото, той се зае да масажира черепа си. Осъзна до каква степен се нуждае от професията си, за да държи съзнанието си заето с нещо и да крепи крехкото равновесие на емоциите си.

Отвори очи и грабна телефонната слушалка, набирайки нервно поредицата от цифри. Джанис вдигна отсреща и той промърмори името си.

— Има ли нещо? — попита тя. Каквато си беше съвестна, първата ѝ мисъл беше, че е направила гаф.

— Не! Не! — увери я Джак. — За секунда се бях отплеснал. Надявам се, че не съм те обезпокоил.

— Не се притеснявай. Не мога да заспя три-четири часа след свършването на смяната ми.

— Търся информация за Киара Абелар.

— Не съм изненадана. Имаше толкова малко. Такъв тъжен случай, толкова млада, привлекателна и — както изглежда — здрава.

— Говори ли с някои от приятелите ѝ, които са я довели в спешното?

— Нямах такава възможност. Вече си бяха заминали, когато пристигнах. Взех само името и номера на един от тях, Робърт Фаръл. Записах ги най-отдолу на страницата.

— А говори ли с майка й, когато е дошла да идентифицира тялото?

— Исках, но тогава пък ми се обадиха за друг случай, преди тя да е пристигнала. А когато се върнах, нея вече я нямаше. Сигурна съм, че Барт ще се радва да ти помогне.

— Сам ще се обадя. Наистина ми е любопитно.

— Ако промениш мнението си, сигурна съм, че някой от дневните следователи ще го направи.

— Благодаря.

Джак прекъсна линията с показалеца на лявата си ръка, докато продължаваше да държи слушалката. Прелисти с дясната си ръка рапорта от Патологията, търсейки из личните данни телефона на госпожа Абелар. Мигът, в който го намери, телефонът иззвъня под ръката му. Беше Вини, уведоми го, че всичко в декомпозираната зала е готово.

След кратко колебание Джак остави слушалката. Не беше спешно да се обажда на госпожа Абелар, и без това нямаше да е от приятните разговори. Беше доволен, че го отлага до завършването на следващата аутопсията, макар че ако знаеше какво щеше да научи от майката, нямаше да се бави и секунда. Госпожа Абелар щеше да му каже нещо, което никога не би допуснал.

ШЕСТА ГЛАВА

5:05 след обед, понеделник, 1 декември 2008 г.

Кайро, Египет

(10:05 преди обед, Ню Йорк Сити)

— Ето че вече знаеш — каза Шон. — Съжалявам, че се проточи толкова дълго. Гръцкият очевидно не е бил силата на Сатурний. Както споменах след първото четене, писмото е подписано просто с името му и носи дата 6 април 121 г. преди новата ера.

В продължение на няколко секунди Шон изучаваше лицето на съпругата си. Тя не беше помръднала, нито примигнала. Изражението ѝ бе отнесено; изглеждаше така, сякаш не диша.

— Хей — извика Шон, за да привлече вниманието ѝ. — Кажеш нещо! Каквото и да е! Какво мислиш? — Той стана и се върна до бюрото, където остави внимателно листовите папирус, затискайки ги леко, така че да ги изглади. Свали белите си ръкавици, след това се върна на стола си. Сана го проследи с очи, но беше ясно, че мислите ѝ все още витаеха около това, което бе слушала през последните няколко часа. Когато Шон измъчено бе завършил четенето на писмото първия път, тя изглеждаше толкова шокирана, че единственото, което успя да каже, беше, че има нужда да го чуе отново.

— Знам, че преводът ми не беше добър — призна Шон, — особено първия път. Съжалявам, че отне толкова време, но граматиката и синтаксисът са толкова сложни. Ясно е, че гръцкият не е първият език на Сатурний, но заради деликатния характер на разглежданата тема, той не е искал да поверява писането на писмото на другото. Майчиният му език трябва да е бил арамейският, тъй като е от Самария^[1].

— Каква е вероятността да е фалшификация? Може би от втори век, но все пак фалшификация.

— Добър въпрос, и ако писмото беше адресирано до някой от ортодоксалните църковни отци, идеята, че вероятно става дума за фалшификат сигурно щеше да ме накара да се замисля, дори само за да

поставя под съмнение гностическите еретици, правейки директна асоциация с тях и с архинегодника Симон Магьосника. Но писмото е било изпратено до ранен гностичен учител от човек, който е имал теологична склонност в тази посока. Това е своего рода „вътрешно съобщение“, изпратено до някого с отговори на определени въпроси. Шансът да е фалшификация е почти нулев, особено като се има предвид мястото, където е свършило. Не изглежда така, сякаш някой е очаквал да бъде намерено.

— Кога, според теб, е създаден кодексът? Искам да кажа, кога се предполага, че това писмо е било сложено във вътрешността на кожената подвързия?

— Да кажем, че трябва да е приблизително 367 г. преди новата ера.

Сана се усмихна.

— Приблизително 367 г. преди новата ера! Това е доста конкретна дата.

— Е, ами през 367 г. се е случило нещо особено.

— Значи писмото се е пазило в продължение на неколкостотин години. Било е важно, но тогава е станало по-малко важно, така ли?

— Да — съгласи се Шон. — Но това е нещо, което не мога да обясня.

— Какво се е случило през 367 г. преди новата ера и защо тези кодекси са били запечатани в делва и заровени в пясъка?

— През 367 г. преди новата ера гностицизмът стигнал върха си и започнал да запада, за разлика от Ортодоксалната църква. Съответно, влиятелният владика на Александрия, Атанасиос, заповядал на манастирите под негова юрисдикция да ликвидират всички еретически съчинения, включително на манастира, намиращ се до днешния Наг Хамади. Предполага се, че някои от монасите в този манастир се разбунтували и вместо да унищожат текстовете ги скрили, с намерението някога да си ги върнат. За тяхно съжаление това не се случило и тяхната загуба се превръща сега в наша печалба.

— И според теб това писмо е отговор на писмо, което Василидис е написал до Сатурний.

— Няма никакво съмнение, като се има предвид синтаксиса на Сатурний. Той със сигурност не се е въздържал в описанието си да удари леко бившия си началник и учител, Симон Магьосника. Не се

съмнявам, че Басилидис е питал по-специално дали Сатурний мисли, че Симон е бог, истински месия като Исус от Назарет, и дали притежава Божествената сила, както твърдял. Сатурний със сигурност не е убеден. Той категорично твърди, че чудесата на Симон са измама. Казва също, че Симон бил изключително ревнив към силата на Апостолите да лекуват, особено към Петър. Това е канонически факт. Вижда се в Библията, в Деянията на Апостолите, където ясно се казва, че Симон се опитал да купи силата на Петър. — Шон спря да си поеме дъх, но добави с презрителна усмивка: — Благодарение на Сатурний и това писмо сега знаем, че Симон не се предал след този първоначален отказ.

— Иронията на ситуацията е в това, че разполагаме с тази изключителна историческа информация, благодарение на човешката продажност.

— Истина е. — Шон се усмихна още по-широко. — Но още по-ироничното е, че същата тази продажност и подкупност е много вероятно да ме изстреля в археологическата стратосфера. Тогава Белзони, Шлиман и Картър ще ми дишат праха.

Сана не се сдържа и завъртя очи. Въпреки че самочувствието на Шон я бе впечатлило в началото на връзката им, сега тя го намираще за детинско и егоистично; и освен това издаваше несигурност, каквато преди не бе подозирала.

Забелязал реакцията ѝ, и интерпретирайки я погрешно, Шон добави:

— Не мислиш, че ще е страхотно? Грешиш! Ще е нещо грандиозно. И знаеш ли на кого ще ми е най-забавно да съобща изключителната новина?

— Не мога да си представя — каза Сана. Повече ѝ беше интересно обсъждането на темата на шокиращото писмо, отколкото потенциалния му ефект върху кариерата на Шон.

— На Негово Високопреосвещенство! — каза Шон с намек за пренебрежение. — Кардинал Джеймс О'Рурк, архиепископ на нюйоркската епархия. — Шон се разсмя, предвкушвайки удоволствието. — Нямам търпение да се отбия у моя приятел от колежанските гуляйджийски години в „Амхърст“, сега най-издигнатият член на църковната институция, и този, който вечно ми четеше лекции да съм си поправел поведението. Ще ми е много

забавно да му навра носа в това писмо и да му докажа, че един от неговите най-самомнителни духовници, смятайки се за непогрешим, жестоко е грешал.

— О, моля те! — смърри го Сана. Твърде често беше ставала свидетел на безполезните спорове между съпруга ѝ и архиепископа в малките часове на денонощието, след вечеря в резиденцията на кардинала. — Вие двамата никога няма да сте на едно мнение за нещо.

— Този път, благодарение на Сатурний, ще разполагам с доказателство.

— Е, надявам се поне да не съм там — подхвърли Сана. Никога не се беше чувствала приятно на тези вечери и с времето беше спряла да участва. Беше им предложила вместо това да излязат на ресторант, но и двамата не проявиха желание. Те, както изглежда, изпитваха прекалено голямо удоволствие от безкрайните си язвителни дебати и не искаха да се въздържат.

В началото на отношенията им, когато Шон за първи път ѝ беше казал за дългогодишното си приятелство с архиепископа, тя не му беше повярвала. Архиепископът беше най-влиятелният прелат в страната, ако не и в полукълбото. Той беше истинска знаменитост. Говореше се дори, че можело да бъде назначен във Ватикана.

Но не техните позиции правеха приятелството им толкова уникално. А индивидуалностите им — Шон, светският екстровеерт, постоянно търсещ възможности за реално или въображаемо самовъзвеличаване, Джеймс — винаги сдържаният енорийски свещеник, когото съдбата вечно причакваше, товарейки го с все повече и повече отговорности, за които той не беше добре подготвен. Онова, което никога не преставаше да забавлява Сана, беше как тези два толкова противоположни стила биваха отхвърляни от самите стари приятели. Шон нямаше нищо от сдържаността на Джеймс, обвинявайки го в необузdana амбиция, подсилена от изключителен прагматизъм, заядливост и способност да се превъзнася и ласкае. Джеймс смяташе перченето на Шон за точно толкова подозрително, убеден, че Шон е вътрешно несигурна личност — мнение, което Сана бе започнала да споделя. Джеймс не се уморяваше да напомня на Шон, че Господ и Църквата са тук, за да му помогнат.

От гледна точка на Сана дори външният вид на двамата сякаш се мъчеше да оспори шансовете да бъдат приятели. Шон беше истински

атлет, който беше практикувал различни спортове в „Амхърст“. При ръст сто осемдесет и шест сантиметра и тегло деветдесет килограма той беше физически впечатляващ и все още във форма от състезателен тенис. Джеймс беше нисък и закръглен, а сега, често свел надолу глава, в яркочервената си роба, съвсем приличаше на елф. И отгоре на всичко Шон беше черен ирландец, с гъста, черна коса и силни ъгловати черти. Джеймс, от друга страна, имаше червена коса и белезникава, луничава, почти прозрачна кожа.

Онова, което бе събрало двамата мъже и циментирало отношенията им, както Сана по-късно щеше да научи, беше първо случайността, а по-късно — любовта към дебатите. Като първокурсници били настанени да живеят в една стая. Към тях се присъединил и друг студент, който живеел в стаята срещу тях. Казвал се Джак Степълтън и се случило така, че той също се установил да живее в Ню Йорк Сити. По такъв начин Тримата мускетари, както ги наричали в колежа, по чудодееен начин се оказали в един и същ град, макар че кариерите им били в съвършено различни сфери.

За разлика от Джеймс, Сана бе срещала Джак Степълтън само два пъти. Той изглеждаше толкова подчертано затворен в себе си, че тя се питаше как се е разбирал с другите. Може би сериозността и сдържаността му, както и липсата на самомнителност го бяха направили спойката, която е държала в едно групата приятели през студентските години.

— Джеймс ще откачи — продължи Шон, като продължаваше да се усмихва пред перспективата. — А аз ще се наслаждавам. Това ще е моят шанс да го сложа на горещия стол, а той да се гърчи. Нямам търпение да повдигна отново въпроса за непогрешимостта. Като се имат предвид всичките папски глупости през Средновековието и Ренесанса, това е въпрос, по който сме спорили повече от сто пъти.

— Защо си толкова сигурен, че това откритие е със същата важност като откритата от Картър Гробница на Тут? — попита Сана, за да смени насоката на разговора.

Тя не знаеше какво точно са открили другите двама археолози, които Шон бе споменал, макар името Шлиман да ѝ прозвуча познато.

— Фараонът Тут е детска играчка, проблясък в пясъците на времето — каза Шон, — докато за Дева Мария може да се каже, че след първородния ѝ син тя е най-важният човек, живял на земята.

Всъщност, може би дори двамата са еднакво важни. Тя е Божията майка, в края на краищата!

— Не е нужно да се дразниш — каза Сана успокоително. Напоследък Шон често показваше раздразнение, когато мислеше, че тя не е съгласна с него в собствената му професионална област. Иронията беше, че тя по никакъв начин не поставяше под съмнение историческата важност на Дева Мария, особено в сравнение с недораслото хлапе Тутанкамон, но Картър все пак беше изкопал истинско златно гърне. До този момент всичко, което с което разполагаше Шон, бяха три листа папирус с непотвърдена автентичност, в които се говореше за мощите на Дева Мария. Въпреки това обаче Сана можеше да види какво мисли Шон по нейната собствена реакция. Когато Шон бе стигнал до мястото в писмото на Сатурний, което се отнасяше до мощите на Дева Мария, тя бе реагирала така, сякаш Шон я бе плеснал през лицето.

— Не съм раздразнен! Само съм изненадан, че не виждаш невероятната важност на това писмо!

— Виждам я! Виждам я! — настоя Сана.

— Според мен е станало по следния начин: Басилидис е попитал Сатурний не само какво мисли за божествеността на Симон, но също така дали Симон е написал нещо съществено и ако е така, къде може да се намира. Може би Басилидис е имал своите подозрения. Ето защо вярвам, че Сатурний е описал Евангелието на Симон, както и това, че двамата с Менандър са го сложили в гробницата. Не вярвам, че Басилидис е имал някаква представа, че мощите на Дева Мария са били пренесени в Рим от Симон, нито пък че изобщо го е било грижа. Той се е интересувал от Симоновата теология.

— Какво всъщност е определението на думата „евангелие“?

— Това е всяко послание, свързано с Христос, което повечето хора свързват с първите четири канонически книги от Новия завет, засягащ учението на Исус Христос. В по-широк план евангелие е всяко послание на религиозен учител. Ето защо е както сензационно, така и поучително да се разбере дали Евангелието на Симон е за Исус Христос, за Исус Христос и Симон Христос заедно, или само за Симон Христос. Казвам го по този начин, защото повечето хора мислят, че „Христос“ всъщност е второто име на Исус. Но не е така. Христос идва от гръцкото „христос“, което означава месия, откъдето произлиза и

думата *християнин*. Ако Симон се е считал за месия, тогава би могъл да се отнася към себе си като към Христос. Разбира се, вече знаем със сигурност едно: че няма възкресение, което да се свързва със Симон. Останал си е мъртъв, след като бил хвърлен от една кула в Римския Форум по повеля на Нерон, когато се е опитвал да докаже своята божественост, или поне близката си връзка с божественото.

Сана погледна в очите на Шон. Можеше да прочете мислите му. Явно той смяташе, че шансовете му да намери Евангелието на Симон са добри и тя знаеше точно защо. Преди пет години Шон бе убедил Джеймс да използва влиянието си пред папа Йоан Павел II да получи достъп до некропола под Базиликата „Свети Петър“, за да направи окончателен анализ на гробницата на Свети Петър. В продължение на шест месеца Шон, заедно с екип архитекти и инженери, беше изследвал мястото и двехилядигодишните папски архиви, за да напише историята на гробницата, включително открития през 1968 г. обезглавен скелет на мъж от I век, провъзгласен от Павел VI за останки на апостола. В резултат Шон стана експерт по гробници и ако Сатурний и Менандър бяха погребали костницата на Дева Мария заедно с Евангелието на Симон през 65-та година преди новата ера, както Сатурний твърдеше в писмото, Шон щеше да знае къде да гледа.

— Чувала съм за садукееите и фарисеите, но никога за зилотите^[2] и есеитите^[3] — каза Сана, връщайки се отново към писмото. — Кои са били тези хора, за които говори Сатурний?

— Отделни еврейски секти, от които садукееите и фарисеите са били най-важните поради своята численост. Есеите били малки, мирни, аскетични групи, които смятали, че юдейските жреци са осквернители на Ерусалимския храм. Макар че есеи имало в повечето палестински градове, строгите им лидери ги извели в пустинята по крайбрежието на Мъртво море в Кумран. Те били преписвачите на Ръкописите от Мъртво море, а също така и хората, които са ги скрили, за да не попаднат в ръцете на римляните.

Сана го слушаше с любопитство.

— Зилотите са по-определени в политическо отношение. Тяхната първостепенна цел била да освободят юдеите от римските деспоти, а най-фанатичните членове били наричани сикарии. За да разбереш какво се случвало в първи век, трябва да помниш, че повечето искали римляните да се махнат от Палестина, освен, разбира се, самите

римляни, и до голяма степен тогавашните месиански пророчества се отнасяли точно до това. Юдеите очаквали да се появи месия и да ги освободи от римляните, което било една от причините, поради които на много юдеи не им се харесвало Исус да е Месията. Той не само не ги освободил от римляните, но и самият се пожертвал в сделката.

— Хубаво — кимна Сана. — Но защо зилотите и есеите ще тръгнат да заговорничат да крадат тялото на Дева Мария? Според мен в това няма никакъв смисъл.

— Сатурний не уточнява, но ми се струва, че има предвид следното: когато Дева Мария умряла през 62-ра година пр.н.е., както той казва, и я погребали в пещера в Маслинената планина — може би дори и днес гробът ѝ е там — някои зилоти, вероятно сикариите, видели възможност да разпалят огньовете на омразата на римляните към юдеите. Това, което се опитвали да направят, било да започнат въстание, без да се интересуват на коя страна е подстрекателят. Преди това сикариите били концентрирани предимно върху засилването на омразата на юдеите към римляните, поради което вложили много време и енергия, за да убиват тези юдеи, за които мислели, че сътрудничат на римляните. Целта била да бъдат накарани юдеите да започнат битката.

След това смъртта на Дева Мария предложила нещо друго — най-вече възможност да свържат неудовлетворението на римляните с проблема за религиозно съперничество. Разбираш ли, по онова време, в средата на първи век, юдеите, които били станали последователи на Исус, се считали за юдеи, а не за нова религия. И все пак те не се разбирали с традиционните юдеи. Всъщност, непрекъснато били на нож за неща, които на римляните им изглеждали нелепо дребнави. И отгоре на всичко имало вътрешни борби между юдеите християни. Това била чиста религиозна анархия, заради която римляните били разярени.

— Все още не разбирам каква е ролята на Дева Мария тук.

— Помисли си за неудовлетворението на римляните. Сатурний споменава, че римляните мислели, че са решили „проблема Исус от Назарет“, като са пожертвали Исус. Но грешали, защото Исус не останал мъртъв, както всички други жертвани месии през времето, които нямали чет. Исус възкръснал след три дни, което, погледнато в ретроспекция, засилило проблема, вместо да го разреши. Сатурний

загатва, че зилотите разчитали, че изчезването на Мария три дни след нейната смърт ще подсказе, че тя също е неподвластна на смъртта и се е присъединила към сина си, потвърждавайки Исусовата мисия. Зилотите и сикариите откраднали тялото на Девата точно на третия ден с надеждата да ужасят римляните, като ги накарат да повярват, че по всяка вероятност това ще предизвика разпалването на религиозен плам, както при възкръсването на Исус, подтиквайки ги да вземат мерки, за да го предотвратят. Идеята била, че такава намеса в една напрегната среда би причинила серия от насилие, което на свой ред би довело до вземането на още по-сурови мерки и т.н. Както Сатурний споменава, той не е знаел дали изчезването на тялото на Дева Мария е това, което е изиграло роля, но скоро след кражбата му наистина последвало насилие, което продължило да се задълбочава месец след месец. Само след няколко години в Палестина избухнало като буря с барут Велико въстание, в което всички юдеи се обединили, за да завземат Ерусалим и Масада от римляните.

— Мислиш ли, че е било лесно да се открадне тялото на Дева Мария?

— Всъщност, да, така мисля. Изглежда е имало изненадваща липса на интерес към Девата след разпъването на Исус на кръста, така че нейната смърт според Сатурний не е предизвикала голямо внимание. Никой от четиримата евангелисти не я споменава много след смъртта на Исус и възкресението му, и Павел не дава никакви индикации за каквото и да е специално място за нея в Ранната църква. Всъщност, споменава я само веднъж в Посланието към Галатяни, и то съвсем повърхностно, без дори да я нарича по име. Това трае до края на първи век, когато Мария започва да става по-признавана. Днес значимостта ѝ не се поставя под никакво съмнение, ето защо вярвам, че това писмо е толкова важно.

— Не останах с впечатление от писмото на Сатурний, че Симон Магьосника е имал каквато и да било връзка с първоначалната кражба на останките на Дева Мария.

— Нито пък аз. Имам чувството, че интересът му е бил подбуден от желанието да си осигури лечителската сила, подобна на тази на Исус от Назарет, и че не е споделял политическите интереси на зилотите. Сатурний не споменава как Симон научил, че есеите са скрили тялото в една кумранска пещера, нито пък казва как той е успял

да придобие контрол над мощите. Може би тогава това не интересувало никого. Симон бил разочарован, че останките не притежавали силата да лекуват, което било очевидно причината да иска да ги притежава, и чак след това му хрумнала идеята да последва Петър първо до Антиохия, а после в Рим, с намерението да ги продаде срещу лечителската способност на Петър.

— Но Петър отново му отказал.

— Явно да, и според Сатурний със същата страст, както когато онзи му предложил сребро.

— Защо мислиш Сатурний и Менандър решили да погребат костите на Дева Мария с Петър?

— Вероятно поради причината, която посочва в писмото. Те двамата били впечатлени от способността на Петър да лекува с полагане на ръце. Знаем, че са били впечатлени, тъй като в края на краищата и двамата стават християни, а Сатурний става епископ на голям римски град.

— Питам се какво ли е станало с останките на Симон. Би било ирония да са погребани заедно с тези на Петър.

— Наистина — каза Шон с усмивка. — Но искрено се съмнявам. Сатурний сигурно щеше да го спомене.

— И какви са планове ти? — попита Сана. — Нека позная. Искаш да отидеш в Рим и да видиш дали останките, които Сатурний описва, са където той казва, че двамата с Менандър са ги сложили?

— Точно така — разпалено отвърна Шон. — Както изглежда, когато Симон е умрял, по време на опитите си да се изкачи до рая, Петър трябва да е бил убит мъченически. След като последователите на Петър му изградили гробници, Сатурний и Менандър са имали удобна възможност да присъединят останките на Дева Мария към тези на един от най-близките до сина й апостоли. Честно казано, мисля, че от тяхна страна това е подчертан жест на уважение и че са почитали високо Мария.

— Не разбирам онази част от писмото, в която се описва къде са го направили — каза Сана. — А ти?

— Аз разбирам. Гробницата била цилиндрично подземие, състоящо се от две успоредни основни стени, поддържащи свода. За да се построи такава гробница е трябвало да бъде изкопана една доста голяма дупка, така че да могат да бъдат вдигнати стени. Сатурний

съобщава, че са сложили останките в основата на северната стена извън гробницата, приблизително в средата, и ги покрили с пръст. Това съвпада с фактите, защото основните стени на Петровата гробница сочат изток-запад.

— Защо все пак са сложили останките извън гробницата, вместо вътре, заедно с тези на Петър?

— Явно трябвало да скрият проклетото нещо отвън — нетърпеливо каза Шон, сякаш смяташе въпроса на Сана за безсмислен. — Направили го тайно, тъй да се каже, без някой друг да знае.

— Не се дръж с мен снизходително! — сопна се Сана. — Опитвам се да разбера всичко.

— Съжалявам — кимна Шон, осъзнавайки, че ако иска тя да го придружи, ще се наложи да прояви търпение. — А сега, връщайки се отново към полагането на мощите, трябва да ти кажа, че то е невероятно интересно за нас по две причини: първо, не мисля, че районът на гробницата някога изобщо е бил докосван; второ, последният път, когато гробницата е била разкопавана, което е станало през 1950-та година, екипът археолози всъщност е пробил тунел под тази зона, вероятно прокарайки го под костницата с мощите на Мария, за да стигне до вътрешността на гробницата. А това на свой ред означава, че в най-добрия случай единственото, което трябва да направим, е да отстраним може би седем-осем сантиметра от натрупаните отломки и боклуци и светите останки сами ще паднат в протегнатите ни ръце.

— На думи изглежда съвсем лесно.

— Мисля, че така и ще бъде. Точно преди ти да дойдеш, говорих с моята асистентка, Клеър Дюпре, в „Метрополитън“. Накарах я да изпрати през нощта проучванията ми върху гробницата на Свети Петър до хотел „Хаслър“ в Рим. Все още имам разрешение за достъп в некропола под Базиликата „Свети Петър“ от Папската комисия за църковна археология, който Джеймс ми уреди директно чрез папа Йоан Павел II. Файлът също така съдържа пропускателна ми за Ватикана и най-важното — ключа за „Скави“ — Службата за археологически разкопки — който е същият, както за самите разкопки.

— Това беше преди пет години.

— Вярно е, но бих се учудил, ако нещо се е променило. Това му е и лошото, но и хубавото на Италия, че рядко нещо се променя, особено

пък в областта на бюрокрацията.

— Ами ако ключът не стане или разрешителното е анулирано?

— Не мога да си представя да се случи такова нещо, но ако е така, тогава ще му мисля. А ако нещата се закучат повече, ще звънна на Джеймс. Той може да ни уреди да влезем. Само дето ще означава още един ден.

— Според теб Джеймс би го направил, ако прочете писмото на Сатурний, което — предполагам — ще поиска да направи. Но аз не мисля така. Нека допуснем, че успеем да влезем и намерим останките. Какво, по дяволите, планираш да направиш с тях?

— Да ги пренеса тайно в Ню Йорк. Не искам да бия тъпана за този неочакван късмет. Когато го обявявам, искам да съм изследвал костите и да съм превел напълно всички текстове, и по-специално Евангелието на Симон.

— Противозаконно е да се изнасят антики от Италия.

Шон изгледа жена си с леко раздразнение. През последната година беше развила склонност към подчертана независимост, както и отегчаваща тенденция към негативно мислене, и този случай го доказваше за пореден път. В същото време той си напомни, че в ентусиазма му през последния час беше пропуснал редица досадни подробности като например как, по дяволите, ще занесе находката си в Ню Йорк. Знаеше по-добре от всеки друг, че Италия защитава много добре историческото си наследство, бидейки години наред ограбвана от туристи и търговци от черния пазар.

— Ще изпратя проклетото нещо от Ватикана, а не от Италия — реши внезапно той.

— Кое те кара да мислиш, че изпращането от Ватикана ще е по-различно? При всички положения ще трябва да мине през митницата.

— Ще го изпратя до Джеймс на личния му адрес. Разбира се, това ще означава да му се обадя преди това, за да му кажа, че е изненада, каквото наистина си е, и да го предупредя да не отваря пратката, преди връщането ми.

Сана кимна. Не се беше сетила за подобен сценарий. Допусна, че може и да проработи.

— По дяволите, ще го върна обратно след това — допълни Шон за свое оправдание.

— Не биха ли ти позволили да го изследваш тук, във Ватикана? Защо да изнасяш такова нещо в Ню Йорк?

— Не мога да съм сигурен — каза Шон без колебание. — Освен това доста хора биха поискали да се включат и да застанат под прожекторите. Честно казано, не искам да го правя. Вярно е, че поемам известен риск, като го вземам от некропола на Ватикана и го изпращам в Ню Йорк, но позитивите са далеч повече от негативите, сигурен съм. И за да „подсладя“ сделката, дори ще дам на Ватикана кодекса и писмото на Сатурний, а те могат да ги задържат или да ги върнат обратно в Египет. По техни избор.

— Имам чувството, че Католическата църква никак няма да хареса тази афера.

— Ще се наложи да се примирят — съгласи се Шон с подигравателна усмивка.

— За такава институция това не е лесно. Католическата църква вярва, че Дева Мария се е възнесла физически в рая като сина си, в плът и кръв, тъй като го е родила девица, без да е встъпила в грех. — Сана беше възпитавана като католичка до смъртта на баща си, когато беше на осем. След това бе преминала към Англиканската църква, религията на майка ѝ.

— Ами, както се казва, топката ще е в тяхното поле, те да му мислят — добави Шон и усмивката се задържа върху устните му.

— Аз не бих се шегувала с това — възрази Сана.

— Не се шегувам. — Шон прозвуча сериозно, но после добави с нарастваща емоция: — Имам намерение да му се наслаждавам. Права си за това, че костите на Дева Мария не са тук на земята, но тази догма е сравнително нова за Католическата църква. Векове наред църквата избягва темата, оставяйки хората да вярват в онова, в което искат да вярват. Не е било така до 1950-та, когато папа Пий XII взел окончателно решение и поискал признаване на папската непогрешимост, което за мен, както знаеш, е чист абсурд. Хиляда пъти съм спорил за това с Джеймс: католическата църква иска и двете: от една страна се позовава на божествената основа за папската непогрешимост относно църковните дела и интерпретацията ѝ за нравствеността се базира на прекия произход от апостолите назад до Свети Петър и в края на краищата до Христос. От друга страна, обаче,

тя отхвърля някои от средновековните папи за това, че били само човеци.

— Успокой се! — заповяда му Сана. Гласът на Шон се бе извисил, докато говореше. — Дватамата с теб само обсъждаме, а не спорим.

— Съжалявам. Направо не съм на себе си от мига, в който Раул сложи кодекса в ръцете ми.

— Извиненията се приемат — кимна Сана. — Искам да те попитам още нещо във връзка с писмото на Сатурний. Използвал е думата „запечатан“, когато говори за останките на Мария. Какво според теб трябва да означава „запечатан“?

— Предполагам, че се има предвид восък. Погребалните практики по онова време включват полагане на трупа в гробница за година или повече, после костите се изравяли и ги слагали във варовикова кутия, която наричали урна. Ако изгниването не било пълно, урната щяла да вдигне смрад до небесата, в случай че не е запечатана. По тази причина би трябвало да използват нещо като восък.

— Сатурний казва, че тялото на Мария е положено в пещера в Кумран. Сухо ли е там?

— Напълно.

— А доколко е сухо в некропола под Базиликата „Свети Петър“?

— Различно, но има случаи, когато е сравнително влажно. Какво имаш предвид?

— Питам се в какво състояние биха се намирали костите, ако урната е останала запечатана. В случай че не е имало влага, бих могла да взема малко проби за ДНК.

Лицето на Шон светна.

— Изобщо не ми беше хрумвало. Получаването на ДНК би добавило друго измерение на историята. Може би Ватикана би могла да направи доста пари, създавайки Библия ленд, нещо като Джурасик парк, като възстанови някои от първоначалните действащи лица, започвайки с Дева Мария.

— Говоря ти сериозно — каза Сана, леко обидена, защото заподозря, че Шон ѝ се подиграва. — Не ти говоря за нуклеарна ДНК, а за моето поле на дейност: митохондриална ДНК.

Шон вдигна ръце, преструвайки се, че се предава.

— Вярно, че си ми казвала преди, но не си спомням напълно разликата между двата типа ДНК.

— Нуклеарната ДНК е в клетъчното ядро и съдържа цялата информация за създаване на една клетка, позволявайки ѝ да се определи, да речем, като сърдечна клетка, и да я накара да функционира. Всяка клетка има пълен комплект нуклеарна ДНК, освен червените кръвни телца, които са без ядра. Но всяка клетка разполага само с един такъв комплект. Митохондриите представляват микроскопични енергийни органели, които в много далечното минало, когато животът едва се зараждал, са били погълнати от примитивни едноклетъчни организми. След като в тези единични клетки вече имало налице митохондрии, те са били в състояние в течение на милионите и милиарди години да еволюират в многоклетъчни организми, включително човеци. Тъй като митохондриите са живели свободно в организмите, те имат своя собствена ДНК, която съществува в кръгова, относително стабилна форма. И понеже индивидуалните клетки имат по стотици или повече митохондрии, клетката на свой ред има стотици комплекти митохондриална ДНК. Всичко това увеличава възможността тази ДНК да бъде извлечена, дори от древни кости.

— Ще се престоря, че разбирам всичко. Ти наистина ли мислиш, че можеш да изолираш от тази кръгова ДНК? Би било невероятно!

— Зависи как са съхнали костите първоначално и доколко са останали сухи. Ако урната е все още запечатана, е напълно възможно, но ако успеем да изолираме част от ДНК-то на Мария, това е доста лошо, защото ще се окаже, че тя е имала божествен син, но не и божествена дъщеря.

По лицето на Шон мина крива усмивка.

— Що за странен коментар! Защо дъщеря, а не син?

— Защото митохондриалната ДНК се предава по майчина линия. Можете са генетична „задънена улица“ по отношение на митохондриите. Спермата няма много митохондрии, а и тези, които имат, умират след зачеването, докато от друга страна яйцеклетките се зареждат с такива. Ако Дева Мария е имала дъщеря, която е имала дъщеря и т.н. до наши дни, тогава е възможно да живее и днес някоя със същата митохондриална последователност. По стечение на обстоятелствата митохондриалната ДНК има двехилядигодишен

мутационен период на полуразпадане, което означава, че след две хиляди години, статистически погледнато, съществува петдесетпроцентен шанс ДНК последователността да бъде непроменена.

— Всъщност съществува съвсем реален шанс Мария да е имала дъщеря — дори не една, а три.

— Наистина ли? — вдигна вежди Сана. — Спомням си, че е имала само едно дете, Исус. Това е, което ни учеха в неделното училище.

— Единият син е католическа догма, убеждение на Източно православната църква, а дори и на някои протестантски секти, но има много хора, които мислят другояче. Дори в Новия завет се намеква за други синове, макар според някои терминът „братът на Исус“ да означава друг близък родственик, като братовчед, например — един дебат, възникнал по време на превода от арамейски и староеврейски на гръцки и латински. Аз лично смятам обаче, че брат си е брат. Освен това съм сигурен, че Дева Мария е имала още деца. Била е омъжена жена и да зачене куп деца по нормален начин определено не пречи да е заченала първия мистериозно, ако така се е случило. Не се шегувам. Има страшно много раннохристиянски апокрифи, които не са били признати, за да бъдат включени в Новия завет, но които твърдят, че тя е родила единайсет деца, включително Исус; три от децата са били дъщери. Така че е напълно възможно все още да съществува някоя със същата ДНК.

— И какво следва от това?

— Тук на ред идва моята специалност — митохондриалната ДНК — каза Сана и си представи как пише статия за „Нейчър“ или за „Сайънс“ с подобно внушение. В следващия миг се укори. Започваше да става като Шон — да бие тъпана и да се радва предварително. Може би беше дори по-лоша, тъй като Шон бе по-известен в своята област, отколкото тя в нейната.

— Връщайки се обратно в реалността — каза Шон, — полетът ни от Египет излита от Кайро утре сутринта в десет и пристига в Рим в дванайсет и половина по обяд. Отсядаме в „Хаслър“. Защо пък да не отпразнуваме този успех със стил? Е, какво мислиш? Идваш ли с мен? Ако всичко протече както трябва, ще отнеме само още един ден, а наградата ще е безмерна. Наистина съм много развълнуван. Както при

успеха на последните ми разкопки, това сериозно ще подкрепи финансирането ми.

— Наистина ли имаш нужда от мен, или ти трябва само за фасада и за компания? — попита Сана за всеки случай, но вътрешно трепна в момента, когато необмислените думи се изплъзнаха от устните ѝ. За пръв път произнасяше на глас предположението, което напоследък често я караше да се пита дали Шон не гледаше на нея повече като на млада съпруга трофей, отколкото като на истински партньор. Това я бе измъчвало през цялата последна година и продължаваше да се влошава при скромните ѝ научни постижения. Макар да се канеше да повдигне въпроса открито, последното нещо, което искаше да направи, бе да влезе в сериозен скандал тук, в Египет.

— Необходима си ми! — каза Шон убедено. Дори наистина да беше чул какво е казала, той не го показва. — Няма да мога да се справя с това сам. Предполагам, че урната ще тежи десет-петнайсет килограма, в зависимост от размера и плътността, и няма да я чакам в буквалния смисъл да ми капне от тавана. Сигурно мога да наема някого, но предпочитам да не го правя. Не искам да съм му задължен за това, че ще мълчи, докато излезе публикацията ми.

Облекчена, че неволният ѝ гаф беше минал покрай ушите му, Сана отмести въпроса:

— Каква е вероятността да се забъркаме в сериозни неприятности, докато се прокрадваме под „Свети Петър“?

— Няма да се промъкваме! Ще минем покрай швейцарските гардове, преди дори да сме влезли във Ватикана, и аз ще трябва да покажа пропуска си от Понтификата за неограничен достъп до Църковните археологически паметници. Така че всичко ще е напълно законно.

— Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми обещаеш, че няма да бъдем заставени да прекараме нощта в италиански затвор?

Шон се наведе напред и се взря немигащо с небесносините си очи в дълбините на Саниния кафяв поглед.

— Няма да ти се налага да нощуваш в италиански затвор, гарантирам ти го! Всъщност, когато свършим работата си, ще си направим една късна вечеря с бутилка от най-доброто „Просеко“, което „Хаслър“ може да ни осигури.

— Добре, ще дойда! — каза Сана решително. Внезапно идеята да тръгнат заедно да търсят приключения я очарова. Може би това щеше да окаже положителен ефект върху отношенията им. — Но сега искам да отида на басейна и да хвана последното слънце, преди да се върнем пак в зимата.

— Ще те придружа — развеселен рече Шон. Беше доволен. Беше се притеснявал, че тя ще тръгне да го разубеждава. Макар да предполагаше, че е възможно да наеме някого, който да му помогне да измъкне урната под „Свети Петър“, знаеше, че няма да го направи. Рискът новината да се разпространи щеше да е прекалено голям. Защото независимо какво бе казал на Сана — действията му щяха да са напълно незаконни. В същото време беше убеден, че това ще е най-бляскавият му успех.

[1] Планинската северна част на Западния бряг на река Йордан, Палестина. — Б.пр. ↑

[2] Зилотис (гр.) означава „ревностен привърженик“. Според Йосиф Флавий те са четвъртата юдейска секта след садудеи, фарисеи и есеи. Зилотите са фанатични и непримирими врагове на римските нашественици в Юдея, решени на война с тях с всички средства. На най-крайните измежду тях римляните дали прозвището *сикарии* (т.е. „убийци“, на латински); това радикално крило вдига първото въстание срещу римляните в Юдея и предизвиква първата римо-юдейска война. Един от дванайсетте апостоли на Исус е зилотът Симон Кананит. — Б.пр. ↑

[3] Есеите, или есеити, наричани още кумрани, са юдейска секта (възникнала през 2 в.пр.Хр. и просъществувала до превземането на Ерусалим от Тит през 70-те г. на 1 в.сл.Хр.); живеели като затворена месианска община и проповядвали бедност. За тях се заговаря след откриването на Ръкописите от Мъртво море през 1946 г. Названието им произхожда от арамейската дума „асия“, т.е. божии слуги, светци. Централният култ при тях е култът към светлината, изразен като култ към слънцето. Поддържат строги външни и вътрешни ритуали, пазейки се от контакт с всяко зло, за да съхранят чистотата на душата си. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

11:23 преди обяд, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(6:23 след обед, Кайро, Египет)

— Увери се, че си дезинфекцирал отвън всички епруветки с култури и шишенцата с хистологични проби — обърна се Джак към Вини в края на случая с менингита. — Сериозно ти говоря. Не искам да открия по-късно, че не е направено, а ти да ми кажеш, че си забравил, разбра ли?

— Разбрах — недоволно отвърна санитарят. — Каза ми същото преди две минути. За тъп ли ме смяташ?

Вини мерна изражението на Джак през пластмасовата маска за лице на качулката му и бързо додаде:

— Не ми отговаряй.

Джак не се канеше да използва качулка с ХЕПА филтър, но беше убеден, че Вини се чувства несигурно без такава, а гордостта му не му позволяваше да си сложи, ако Джак не го направи пръв. Затова в последната минута отстъпи заради санитаря. По правило Джак мразеше използването на качулка или скафандър, защото те бяха неудобни и беше трудно да се работи в тях. Но както вървеше случаят, той бе доволен, че е променил мнението си. Вирулентността на точно този щам менингококи беше впечатляваща по степента на вредата, която беше оказал върху менингите^[1] и самия мозък.

Тъй като бяха работили случая в инфекциозната зала, а там нямаше други санитаря, Джак помогна на Вини да сложи трупа в чувал и да го качи на количка. След като напомни на Вини да информира погребалния дом, в който щеше да се извърши погребението, че случаят е заразен, Джак свали скафандъра и качулката, измъкна се от хирургическата униформа и се насочи към офиса си.

Първо се обади в частното училище, в което бе учило починалото момче. Макар според правилата в Патологическия офисът

за връзки с обществеността да движеше всички официални комуникации, Джак често се нагърбваше с тази отговорност. Искаше да е абсолютно сигурен, че нещата са свършени, а алармирането на училищните власти в този момент беше едно от тях. Той заговори откровено с директора, който го увери, че в училището са взети всички необходими мерки. Градският епидемиолог вече ги беше посетил; училището беше поставено под карантина и бе започнало обеззаразяване на всички помещения.

Следващият телефонен разговор беше до Робърт Фаръл, един от приятелите на Киара. След повече от шест-седем позвънявания мъжът най-после отговори, извинявайки се. Но тонът му се промени, когато Джак се представи като патолог.

— Разбирам, че вие сте един от групата от миналата вечер, с която е излязла Киара Абелар, и която я е докарала в спешното в „Свети Лука“.

— Можем да ви кажем, че тя наистина беше болна — отвърна Фаръл.

— Знаете ли как свърши?

— Как е свършило, след като я откарахме в спешното ли?

— Говоря как е свършил животът ѝ.

— Чух, че е починала, след като сме си тръгнали.

Антената за цинизъм в съзнанието на Джак се наостри.

— Това изненада ли ви?

— Ами че как. Млада беше.

— Младите хора обикновено не умират.

— Точно затова съм изненадан.

Джак прочисти гърлото си, давайки си време да помисли. Имаше чувството, че Фаръл се държи неестествено отбранително. Сякаш да подчертае впечатлението, мъжът бързо добави:

— Не сме ѝ давали нищо, ако намекувате за това. Тя дори не пи.

— Не намеквам нищо — каза Джак. Той се поздрави, че е взел голяма проба от тъканните течности за токсикологията, въпреки позитивните данни от дисекцията на билатералните вертебрални артерии. Сега се питаше дали момичето е претърпяло някакво странно падане, при което вратът да се е изкривил, огънал или разтегнал.

— Колко души я докарахте в спешното?

— Трима.

Джак кимна.

— Пили сте, но тя не е пила, така ли?

— Мисля, че трябва да говоря с моя адвокат, преди да отговарям нататък — каза Фаръл.

Джак го притисна.

— Колко голяма беше групата ви?

— Около дванайсет души, мъже и жени. Отидохме в онази кръчма в Уест Вилидж. Можете ли да ми кажете от какво е умряла?

— Работим по въпроса. Да сте забелязали промяна в поведението й?

— Да, както си беше жизнерадостна и разговорлива, и си пиеше колата, изведнъж започна да слива думите и загуби представа къде е и коя е. После стана, направи няколко крачки, олюлявайки се, и падна. Аз буквално я хванах, точно затова я доведох веднага в спешното.

— Защо не извикахте линейка?

— Да ви кажа истината, помислихме, че е пияна. До този момент не знаех, че е била пълна въздържателка.

Джак си представи издутите вътрешни страни на вертебралните артерии на Киара, постепенно запушващи се от приток на кръв към мозъка й.

— Бихте ли ми дали имената и телефонните номера на останалите, които са били в групата?

— Не знам, човече — започна да се дърпа Фаръл. — Не знам дали искам да се замесвам в тази работа повече, отколкото вече съм.

— Вижте, не обвинявам никого в никакво престъпление, вас също. Просто се опитвам да говоря за мъртвата, нещо, което прави всеки патолог. Искам Киара да ни каже какво я е убило, за да се опитаме да спасим някого другото от същата участ. Има ключова информация, която тук липсва. Кажете ми, вие говорихте ли с нея лично през същата вечер?

— В продължение на няколко минути, но не повече, отколкото всички останали. Имам предвид, че тя беше зрител, така че всички говориха с нея.

— Да е споменавала, че е претърпяла автопроизшествие през последната седмица?

— Не, нищо такова.

— А за някакво падане? Може би по-рано снощи, като например в дамската тоалетна. — Джак не смяташе, че едно падане може да е виновно — без никакви външни признаци за нараняване — но не искаше да изключва нищо.

— И за такова не е споменавала.

Джак накрая убеди мъжа да направи списък на останалите от предишната нощ заедно с телефонните им номера. Фаръл дори обеща да е готов до късния следобед.

Джак прекъсна линията, седна зад бюрото си и забарабани с пръсти по бележника си. Въпреки първоначалните си подозрения, сега му се струваше, че няма престъпен елемент. Но бе сигурен, че някаква част от историята на Киара му убягва. Тъй като вече не разполагаше с други оправдания да отлага обаждането до майка ѝ, той набра цифрите. Знаеше прекрасно в какво тежко положение е жената в момента.

Тя вдигна още след първото позвъняване, гласът ѝ беше силен и очаквателен. Джак мигновено осъзна, че тя очевидно е във фазата на отричането и че някаква част от нея все още се надява, че това може да е обаждане от някого, който ще ѝ каже, че всичко това е ужасна грешка и че дъщеря ѝ е добре.

— На телефона е д-р Джак Степълтън. Обаждам се от Патологическия център.

— Здравейте, д-р Степълтън — каза госпожа Абелар с енергичен, но въпросителен тон, сякаш нямаше никаква причина някой да ѝ се обажда от моргата на Ню Йорк Сити. — Мога ли да ви помогна?

— Можете — отвърна Джак, обмисляйки как да започне. — Но първо искам да изразя искреното си съчувствие.

Госпожа Абелар мълчеше. Джак се разтревожи, че може да последва изблик на сълзи, което би възвестило втория етап на скръбта, гнева. Но от другата страна имаше само тишина, нарушавана единствено от пресекливото дишане на жената. Джак се страхуваше да каже каквото и да е, за да не влоши още повече ситуацията.

— Надявам се, че не ви безпокоя прекалено много — започна той отдалеч, но едва след това стана ясно, че госпожа Абелар не възнамерява да отговори. — Съжалявам, че ви се обадох.

— Знам, че миналата нощ бяхте в моргата — продължи той. — И съм сигурен, че е било тежко. Не желая да ви разстройвам

допълнително в такъв момент, но ми се иска да знаете, че прегледах внимателно дъщеря ви тази сутрин, и мога да ви уверя, че е починала мирно.

Джак направи гримаса при звука на сантименталната си реч. Испита желание да затвори, да се вземе в ръце и да се обади по-късно. Идеята, че един изкормен труп почива в мир беше толкова абсурдно тъпа, че испита неудобство, че е излязла от неговата уста. Това го накара да усети вина, че е паднал толкова ниско в манипулирането. Въпреки всичко той процедира по същия начин, както с Робърт Фаръл.

— Онова, което се опитвам да правя, е да говоря за дъщеря ви, госпожо Абелар. Сигурен съм, че тя има нещо да ни каже, за да помогне на други, но се нуждае от повече информация. Бихте ли ми помогнали?

— Казвате, че е починала без да се мъчи? — попита госпожа Абелар, нарушавайки мълчанието. Прозвуча така, сякаш това по някакъв начин правеше злополуката с дъщеря ѝ по-малко мъчителна.

— Не се е мъчила, да. Но се питам дали е преживяла напоследък някаква травма на врата?

— Травма на врата? Например?

— Някакво, каквото и да е, нараняване — каза Джак. Чувстваше се като адвокат по време на процес, който се опитва да анулира водещ свидетел.

— Не се сещам за какво определено нараняване, въпреки че беше падала от люлка, когато беше на единадесет, и се беше ударила навсякъде, включително по врата.

— Говоря за нараняване, което се е случило през последните няколко дни — каза Джак, — може би миналата седмица.

— Господи, не!

— Тя занимавала ли се е с йога? — опита се Джак да отхвърли и другата възможност.

— Не, не знам за такова нещо.

— А някаква автомобилна катастрофа? Да се е случвало нещо такова напоследък?

— Мили боже, не! — повтори госпожа Абелар още по-убедено.

— Значи е била напълно добре до вчера. Никакви болки във врата или главата.

— Ами, като го споменахте сега, тя наистина се оплакваше напоследък от главоболие. Беше под стрес заради постъпването си на нова работа.

— Каква работа по-точно?

— Реклама. Пишеше рекламите за една от най-проспериращите рекламни агенции в града. Ситуацията беше доста стресираща. Доскоро беше безработна, така че се стремеше да даде най-доброто от себе си на новото място.

— Казвала ли е къде точно е съсредоточено главоболието ѝ, отпред или отзад, на тила?

— Спомена, че било зад очите.

— А взе ли някакви мерки?

— Пиеше ибупрофен.

— И... това помогна ли?

— Не много, затова попита една нейна приятелка какво да прави, и тя ѝ препоръча мануален лечител.

Джак се изправи в стола си. От дълбочините на съзнанието му изплува случай, за който бе чел в една статия в „Семинари по съдебна патология“, в която ставаше дума за мануален лечител и апоплектичен удар.

— Киара отиде ли при този лечител? — попита Джак, докато се опитваше да си спомни подробностите от публикацията. Спомни си, че беше свързан с дисекция на вертебрална артерия, точно каквато бе открил тази сутрин у Киара.

— Отиде. Доколкото си спомням, това беше миналия четвъртък или петък.

— Главоболието ѝ мина ли?

— Да, поне в началото.

— Защо казахте „поне в началото“?

— Защото съсредоточеното зад очите ѝ главоболие премина, но започна друго, в задната част на главата.

— Имате предвид в задната част на врата?

— Тя каза в задната част на главата. Сега, като започнахме разговора, си спомням, че освен това ми каза, че се била разхълцала много лошо, хълцането не можело да спре и това направо я докарвало до лудост.

— Случайно да знаете името на този лечител? — попита Джак и притисна слушалката между ухото и рамото си. Освободил ръцете си, той влезе в Интернет и написа в полето на Гугъл „дисекция, вертебрална артерия“.

— Не, не го знам. Но знам името на приятелката, която препоръча доктора.

— Имате предвид лечителя — по инерция каза Джак, след което съжали. Не искаше да разстройва майката на Киара. Човекът можеше наистина да е доктор, който се занимава с мануална терапия, но Джак познаваше много хора, които се смятаха за лекари, без да са. Беше твърде скептичен към тези лечители, макар да признаваше, че не познава достатъчно добре работата им.

— Найчъл Барлоу — каза госпожа Абелар, без да обръща внимание на коментара на Джак.

— Благодаря ви за сътрудничеството — каза той, записвайки си номера. — Бяхте много мила, особено като се имат предвид обстоятелствата.

Джак остави слушалката на мястото ѝ и се загледа неவிждащо в стената. Преди седемнайсет години, когато първата му съпруга и децата умряха, той си спомни колко дълго бе отказвал да говори с приятелите и семейството си. Тръсна глава да отпъди спомените и се насили да възвърне вниманието си към екрана на компютъра, но не можа да се концентрира. Вместо това в съзнанието му изникна сцена от предишната нощ — Джон Джуниър, който според Джак и Лори плачеше от болка заради тумора в кухините на дългите кости. Малките му, перфектно оформени бебешки ръчички сякаш сочеха към крачетата с надеждата, че родителите му ще облекчат страданията, но, разбира се, те не можеха.

— По дяволите! — извика Джак към тавана, опитвайки се да се измъкне от бездната на самосъжалението. В този миг през отворената врата надникна една глава. Беше д-р Чет Макгавърн, бившият колега на Джак по стая.

— Това отражение на мисловното ти състояние ли е — пошегува се Чет, — или обща оценка на настоящия тренд на фондовата борса?

— На всичко — въздъхна Джак. — Влизай и разказвай.

Макар че беше свръх зает, Джак нямаше нищо против малко да се разсее.

— Не може — каза Чет с весела нотка в гласа. — Запознах се с някого в събота вечерта и сега имам среща за обяд. Може да се окаже, че това е *тя*, приятелю! Страхотна е.

Джак махна с ръка. Беше убеден, че Чет никога няма да намери „правилната“. Приятелят му обичаше прекалено много преследването, за да се укроти.

— Хей, Чет — извика Джак след него. — Да си имал някога вертебрална артериална дисекция?

— Да, веднъж. — Чет се върна назад към отворената врата. — Беше по време на стажа ми по съдебна патология в Ел Ей. Защо?

— Тази сутрин имах такава. Озадачи ме, докато не отворихме черепа. Нямах много история, но нямаше и видима травма.

— Колко годишна?

— Млада. На двайсет и седем.

— Провери дали не е посещавала мануален лечител през последните няколко дни.

— Мисля, че е — каза Джак, впечатлен от предположението на Чет. — Доколкото знам, е била в четвъртък или петък. Почина миналата нощ.

— Не би могло да бъде по-показателно — отвърна Чет. — В моя случай беше лесно да се направи асоциацията, тъй като симптомите започнали малко след цервикалната манипулация. Но когато разгледах нещата основно, разбрах, че симптомите на вертебрална артериална дисекция могат да се забавят с дни.

— Слушай — добави Чет. — Щеше ми се да си поговорим повече, но трябва да ходя да се срещам с новата ми сладурана.

— Не преставаш да ме изненадваш — каза Джак, изправи се и последва Чет по коридора. — Смътно си спомням, че съм чел за един такъв случай, но никога не бях виждал подобно нещо.

— Стори ми се интересно — призна Чет, докато крачеше — и си помислих, че мога да изтръгна малко слава от шефа ми, така че се заех да поразуча вертебралната артериална дисекция и мануалната терапия. Установих, че става въпрос за една от онези асоциации, към които няма особено голям интерес. Излезе, че моят шеф е ходил при същия мануален терапевт и онзи го е заклел да си мълчи, така че бях принуден да подпиша рапорта със заключение за просто терапевтично усложнение.

— Излиза, че някои мануални терапевти причиняват вертебрална артериална дисекция? Знаеше ли?

— Предполагам, че това е в резултат от тяхната „техника на наместване“ — обясни Чет. — Нарича се високоскоростен, ниско амплитуден цервикален натиск. Макар да не се случва често, явно има случаи, когато това може да причини вътрешно разкъсване във вертебралната артерия, а кръвното налягане свършва останалото. Понякога разкъсването се разпространява по всички пътища нагоре към базиларната артерия.

— Колко често е това „не често“? — попита Джак.

— Не си спомням точно — призна Чет. — Беше преди няколко години, все пак. Във файловете на патолозите в Ел Ей мисля, че бях открил само четири или пет случая на вертебрална артериална дисекция, свързана с посещение при мануален терапевт. — Чет се качи на асансьора, задържайки вратата отворена с една ръка. — Виж, Джак, трябва да тръгвам. Закъснявам. Можем да поговорим по-късно, ако искаш. — Вратата се затвори и той потегли.

За миг Джак остана да се взира в празната врата на асансьора. Беше заинтригуван, може би се беше натъкнал на отклонението, от което имаше нужда. Ако излезеше, че Киара е посетила мануален терапевт заради главоболието си и е имала цервикална манипулация, съществуваше вероятност — той нямаше представа доколко — момичето да е получило вертебрално артериално увреждане.

Като се завъртя рязко, Джак забърза обратно към офиса си. Беше чел на времето за случай на подобно увреждане, причинено от мануален терапевт, а и Чет се беше натъкнал на няколко подобни случая в базата данни на патолозите в Ел Ей. Може би случаят с нелепата смърт на Киара бе точно такъв? Това го накара да си помисли, че при дадените обстоятелства е задължително лично да посети такъв лечител.

Макар да не познаваше в подробности работата на този вид терапия, освен като форма на тъй наречената алтернативна, или допълваща медицина, той знаеше, че все пак има съмнения относно ефикасността ѝ. Той не правеше кой знае каква разлика между мануална терапия, акупунктура, хомеопатия, аюрведа, китайско билколечение, трансцендентална медицина и стотици други, базирани по-скоро на надеждата и плацебо ефекта, отколкото на нещо друго.

Това със сигурност не бе наука, поне доколкото той смяташе, но щом хората вярваха, че получават нещо срещу парите си, нямаше какво да каже. От друга страна, ако тези терапии можеха да бъдат фатални, това вече бе съвсем друга история, и той, като патолог, имаше известна отговорност да предупреди обществото.

Изпълнен с енергия от този нов кръстоносен поход, Джак седна обратно в стола си. В този миг си помисли за Лори — как беше му казала, че иска да опита всичко за лечението на Джей Джей.

— Мисля, обаче, че ще се разминем с мануалната терапия — произнесе гласно Джак, като придърпа стола си към компютърния монитор.

[1] Мозъчните обвивки (три вида: твърда, паяжиновидна и мека).
— Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

12:05 след обяд, понеделник, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(7:05 вечерта, Кайро, Египет)

Джак изтегли една медицинска статия от Интернет, засягаща вертебралната артериална дисекция, научавайки, че тя е причината за двайсет процента от апоплектичните удари при пациенти, по-млади от четирийсет и пет години, и че се случва три пъти по-често при жени, отколкото при мъже. Докато четеше, си отбеляза, че типичната проява е осципитално^[1] главоболие. Премина на последната страница. Първият рисков фактор — казваше се — е спинална манипулация, точно както Чет бе предположил.

Като се питаше каква точно манипулация може да е причинила вертебралната артериална дисекция, той продължи проучването. Няколко секунди по-късно беше отсял купища статии. Бързо намери една, която му се стори обещаваща, и кликна върху нея. Установи, че е далеч по-обезпокояваща, отколкото първата, тъй като представляваше систематичен преглед на трийсет и пет актуални случая на удар, причинен от цервикално-гръбначна манипулация, за които се съобщаваше в медицинската литература от 1995 г. до 2001 г. Голямата част включваха мануални терапевти, а повечето от пораженията бяха вертебрални артериални дисекции. Изходите варираха от пълно възстановяване в шест процента от пациентите до различна степен на перманентен неврологичен дефицит или смърт в останалите деветдесет и четири процента. Един от споменатите пациенти, който беше починал, се оказа тримесечно момиченце.

Джак се облегна назад и се загледа в тавана. Какво страдание трябва да е накарало родителите да си мислят, че симптомите на едно бебе биха се облекчили от цервикални манипулации, внезапно и енергично извиване на врата на детето отвъд точката на нормално съпротивление? И какво ли си е въобразявал съответният терапевт, че

се е осмелил да направи такова нещо? Джак не беше просто ужасен — беше гневен.

Стигна до онази част на статията, където се споменаваше дисекцията, и прочете, че съществува доказателство, че трийсет и петте обсъждани случая са само малка част от подобни случаи, тъй като не докладването се оказва широко разпространена практика. В подкрепа на това твърдение проучването на лекари специалисти на съвещание на Съвета за апоплектичен удар към Американската кардиологична асоциация съобщаваше за триста и шейсет не докладвани случая на удар след спинални манипулации! *Как е възможно, запита се Джак.*

Ядосано запрелиства купчината от листове върху бюрото си, докато не откри телефонния номер на приятелката на Киара, която бе препоръчала мануален терапевт. Джак набра номера, после се опита да се успокои, докато изчакваше. Знаеше, че резултатът ще е отрицателен, ако уплаши въпросната приятелка. Когато отсреща вдигнаха, Джак се представи с официалната си титла, опитвайки се да звучи сдържано, доколкото му бе възможно. Тирадата му бе посрещната с мълчание.

— Там ли сте? — поиска да знае Джак. — Вие сте Найчъл Барлоу, нали?

— От моргата ли се обаждате? — попита жената с явно безпокойство.

— Да. Вие ли сте Найчъл Барлоу?

— Да — отвърна тя неохотно, подготвяйки се вероятно да чуе неприятни новини.

— Взех номера ви от госпожа Абелар. Надявам се, че не ви безпокоя.

— Няма нищо — каза тя колебливо. — Във връзка с Киара ли се обаждате?

— Да. Предполагам, че не сте били навън снощи заедно с Киара и приятелите ѝ.

— Не, не бях, само не ми казвайте, че тя... — започна Найчъл, но не успя да довърши изречението.

— За съжаление, Киара почина снощи — каза Джак. — Съжалявам, че съм приносителят на лошата вест.

— Какво стана?

— Получила е удар.

— Удар? — повтори Найчъл невярващо. — Киара беше на моята възраст, двадесет и седем годишна!

— Апоплектичните удари са по-разпространени сред по-възрастните, но се срещат и при деца.

— Не мога да повярвам. Това да не е някаква отвратителна шега?

— Боя се, че не, госпожице Барлоу — отвърна Джак. — Обаждам ви се, защото разследвам смъртта на приятелката ви. Всяка внезапна смърт на човек в привидно добро здраве и без известни причини попада под юрисдикцията на Центъра по патология. Онова, от което имаме нужда, е информация. Знаехте ли, че Киара е страдала от главоболие?

— Така казваше. Но не останах с впечатлението, че е чак толкова лошо. По-скоро досадно, отколкото заплашително.

— Описвала ли ви го е?

— Да, може да се каже. Спомена, че болката била зад очите, по-силна отдясно, отколкото отляво. Каза, че главоболието се появявало, когато е под стрес, а след започването на новата работа била постоянно в стрес.

— Майка ѝ сподели, че сте ѝ предложили да се прегледа при мануален терапевт. — Джак запази гласа си неутрален, за да избегне нотката на обвинение.

— Оплака ми се, че ибупрофенът не помагал, така че ѝ предложих моя лечител.

— Тя вслуша ли се в съвета ви?

— Така прозвуча, но не знам със сигурност. За последен път говорих с нея миналата сряда.

— Как се казва мануалният терапевт?

— Д-р Роналд Нюхауз. Чудесен доктор е.

— Като казвате „доктор“ наясно ли сте, че не е медик?

— Той си е доктор, само дето не може да оперира и да предписва лекарства.

Джак усети как гнева го обзема отново, но го потисна. Нямаше да успее да промени мнението на Найчъл по въпроса, но и не можеше да остави погрешните ѝ представи, без поне да се опита да ги оспори.

— Вашият лечител нарича себе си доктор, но той е мануален лечител, а не доктор по медицина. Бихте ли ми казали къде се намира офисът на д-р Нюхауз?

— На Пето авеню между 64-та и 65-та. Почакайте, ще ви дам телефонния му номер.

След миг Найчъл се върна на линията и му продиктува цифрите.

— От колко време сте му пациентка? — попита я Джак.

— От осем години. Той беше моят спасител. Ходя при него за почти всичко.

— Например?

— За каквото ме боли — синусит, главно. Както и за гастрит. Щях да съм развалина, ако не беше д-р Нюхауз.

— Госпожице Барлоу — започна Джак, после млъкна. Замисли се за миг над това, което искаше да каже. — Любопитно ми е да разбера как вашия мануален терапевт лекува синусита ви.

— Чрез наместване. Обикновено работи върху шийните ми прешлени, но понякога и върху лумбагото. Единият ми хълбок е по-високо от другия и гърбът ми е в отчаяно положение, но определено се оправя. Трябва да видите промените в рентгеновите ми снимки. Удивително е!

— Често ли ви прави рентгенови снимки? — попита Джак, ужасен при мисълта. Радиацията, изискуема за спинална радиология, беше значителна.

— Почти при всяко посещение — гордо отвърна Найчъл, сякаш мислеше, че колкото по-чести са снимките, толкова по-добре. — Той е много, много усърден доктор. Най-добрият от всички, които познавам, наистина!

Джак се сви при мисълта, че някой ще тръгне да лекува синусит, несъмнено причинен от увеличено количество бактерии, с потенциално опасни манипулации на шията и напълно излишно радиационно облъчване! Дори ако апаратът беше дигитален, с времето дозата се натрупваше.

— Благодаря ви за помощта, госпожице Барлоу — каза Джак, правейки усилие да избегне изкушението да опровергае жената. Фактът, че един, както изглежда, интелигентен и образован човек може да поддържа подобно странно мнение в наши дни, за него беше загадка. Но не започна да спори.

Побърза да прекъсне линията. Знаеше, че ако не направи така, сигурно щеше да започне да изнася лекция на Найчъл за това, че е необходимо да понапъне малко мозъка си, когато избира при кого да се

лекува. Тя несъмнено използваше лечителя като джипи. Без да оставя слушалката, той започна да набира телефона на д-р Нюхауз. Някъде по средата обаче спря, замисли се, после остави телефона. Все още беше бесен и в това настроение знаеше много добре, че не би могъл да проведе смислен разговор. Идеята, че мъжът наистина вярва, че е способен да излекува синусна инфекция с наместване на прешлени беше ужасна. Този човек сигурно беше шарлатанин.

За да се успокои, Джак се зае да пише имейл до трийсет и петимата патолози в Ню Йорк с въпрос дали са се натъквали на случаи на вертебрална артериална дисекция, и по-специално — на предизвикана от мануална терапия. Тъкмо се канеше да изпрати съобщението, когато реши да разшири питането си до смъртни случаи, включващи всички видове алтернативна медицинска терапия, включително хомеопатия, акупунктура и китайско билколечение.

След това Джак влезе в сайта на „Барнс & Ноубъл“^[2], за да потърси медицински заглавия по алтернативна медицина; беше удивен от броя им. Четейки анотациите забеляза, че явно има много „за“ и „против“, макар да му се струваше, че различните терапии имат прекалено съмнителна основа. Това само разпали още повече любопитството му, особено в такъв момент, когато конвенционалната медицина вървеше към все по-силно базираща се на доказателства терапия.

Едно заглавие привлече вниманието му: „Измама или лечение“. Той звънна в един от близките клонове на книжарницата и помоли да му отделят един екземпляр. Беше решил да коригира позорното си невежество по въпроса.

Възвърнал обичайното състояние на духа си, Джак взе телефона да се обади на Роналд Нюхауз. И за пореден път се отказа. Внезапно реши, че е по-смислено да направи визита на място, макар да знаеше много добре, че тези посещения се правят от медицинските следователи. Протоколът на Патологическия център изискваше посещенията на място да се извършват от добре обучен екип медицински следователи, а не от патолози, освен ако някакви изключителни обстоятелства не изискваха присъствието на квалифициран съдебен медик. Въпреки че Джак предположи, че нито заместник-шефът, нито шефът биха видели в настоящата ситуация такива „изключителни обстоятелства“, той реши да го направи.

Нямаше търпение да види с очите си, докато мануалния лечител обяснява как манипулациите по гръбнака могат да излекуват синусит. Освен това искаше да види изражението му, когато му съобщеше, че е убил Киара Абелар, лекувайки я за обикновено главоболие, причинено от напрежение.

Спомни си последния път, когато бе направил такова посещение на място. Навремето, в началото на кариерата си като патолог, особено когато работеше над някой сложен, свързан със зараза случай, той бе направил много такива посещения и едва не го бяха уволнили. Шефът му, Харолд Бингам беше на косъм да го изхвърли заради неподчинение.

Докато чакаше асансьора, Джак осъзна, че ако Роналд Нюхауз е лекувал Киара с предполагаемите цервикални манипулации, не беше необходимо Джак да пише като причина за смъртта „терапевтично усложнение“ в смъртния акт, нещо, което всички от Бингам до долу биха очаквали. Не бе необходимо дори да пише „нещастен случай“, което беше обозначението за такъв случай, преди да навлезе терминът „терапевтично усложнение“ в средата на деветдесетте. Джак си помисли, че може да напише като причина за смъртта „убийство“, после да върне случая към прокуратурата, както се правеше в повечето типични случаи на престъпление. *Каква врява само ще се вдигне*, помисли си той, докато се качваше на асансьора. А може би именно такава „политическа бомба“ беше необходима, за да привлече вниманието към опасността от цервикални манипулации?

[1] Тилно. — Б.пр. ↑

[2] Голяма верига книжарници. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

12:55 на обяд, понеделник, 1 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(7:55 след обяд, Кайро, Египет)

Когато Джак натисна спирачката пред офиса на Роналд Нюхауз на Пето авеню, се почувства така добре, както не се бе чувствал от месеци. Беше мотивиран, благодарение на Киара Абелар, сблъсквайки се с идеалния случай, който да му отклони вниманието: кампания за разкриване опасността от алтернативната медицина. Нямаше търпение да се срещне лице в лице с мъжа.

Слезе от велосипеда си и се зае да го заключва с богатата колекция от устройства, подсигуряващи безопасността му. Когато стигна до последното, някой го потупа по рамото.

Той вдигна очи и видя лицето на униформен портиер — изглеждаше като излязъл от филм със старомодния си балтон с две редици лъскави месингови копчета.

— Съжалявам — произнесе мъжът с тон, който съвсем не подсказваше, че съжалява. — Не можете да оставяте велосипеда си тук. Това е против правилата.

Като върна вниманието си към последния ключ, Джак довърши работата по обезопасяването на колелото си.

— Хей, приятел! — каза портиерът. — Чу ли ме? Не можеш да оставяш странното си колело тук. Това е частна собственост.

Изправяйки се без да каже и дума, Джак бръкна в джоба си, извади портфейла си и измъкна значката си на патолог от Патологическия център на Ню Йорк Сити. Тя приличаше напълно на полицейска значка, стига да не се вглеждаш отблизо.

— Съжалявам, сър — побърза да се извини портиерът.

— Всичко е наред — кимна Джак. — Колелото няма да остане тук дълго.

— Няма проблем, сър. Ще го държа под око. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Тук съм да се срещна с Роналд Нюхауз — обясни Джак. Не можа да се насили да използва титлата „доктор“. Нито пък обясни дали е тук служебно, или в качеството си на пациент.

— Насам, сър — угоднически каза портиерът, направи знак към входната врата и въведе Джак във фоайето. После отключи вътрешната врата и посочи: — Офисът на д-р Нюхауз е надолу по коридора, първата врата вляво.

— Благодаря. — Джак се запита дали портиерът щеше да е толкова любезен, ако знаеше, че е патолог.

„Д-р Роналд Нюхауз и съдружници“, мъдреше се надпис върху позлатена табелка на вратата. Още с влизането вътре ставаше ясно, че Нюхауз върти успешна практика. Не само че можеше да си позволи наем на Пето авеню, който сигурно беше безумно висок, но и разполагаше със стилно обзаведена чакалня. По стените висяха оригинални картини с маслени бои, плюшена гарнитура и огромен ориенталски килим. Онова, по което се различаваше от всеки успешен лекарски кабинет, който бе виждал, бяха трите стола с профилни седалки, свързани в основата си с подвижна ябълковидна сглобка. Единият стол бе зает от жена на двайсетина години. С ръце на коленете и разтворила настрани крака така, че роклята ѝ се беше отпуснала между бедрата, тя се движеше постоянно по начин, който напомни на Джак за дъщерите му, когато използваша своите хула-хоп. Докато я гледаше, жената улови погледа му и се усмихна. Изглеждаше напълно съзнаваща какво прави, което накара Джак да смята, че странните движения са нещо нормално тук.

— Мога ли да ви помогна? — прозвуча приятен женски глас отдясно.

Той се обърна и видя срещу себе си безукорно облечена жена, всеки косъм от прическата на която бе точно на мястото си. Дори маникюрът ѝ беше перфектен.

— Така мисля — каза Джак и пристъпи към жената, която му се усмихна. — И за да съм напълно честен, искам да кажа, че никога не съм посещавал кабинет на мануален терапевт.

— Добре дошли — каза рецепционистката. На ревера ѝ се четеше името „Лидия“.

— Интересна мебелировка — отбеляза той, кимайки към жената на стола, която правеше въртеливи движения в едната, а после в

другата посока.

— Използва един от нашите въртящи се столове. Страхотно е за лумбалната област на гръбнака — обясни Лидия. — Принуждава междупрешленните дискове да се смазват и наистина да набъбват до известна степен. Окуражаваме хората да го правят преди наместването.

— Интересно — каза Джак. — Тук ли е д-р Роналд Нюхауз?

— Да, тук е — каза тя. После посочи към жената във въртящия се стол. — Следващият му пациент е от един и двадесет и пет. Имате ли час?

— Още не — отвърна Джак.

— Искате ли да ви запиша?

— Бих искал да се срещна с доктора — каза Джак неопределено. — Не съм добре запознат с мануалната терапия.

— Д-р Нюхауз винаги проявява интерес към нови пациенти. Може би ще е в състояние да ви отдели няколко минути, преди да приеме госпожица Калмърс. Ако нямате нищо против да изчакате за момент, ще отида да го попитам. За кого да предам?

— Джак Степълтън.

— Хубаво, господин Степълтън. Ей сега се връщам.

Докато рецепционистката не беше в стаята, Джак погледна отново към госпожица Калмърс, която послушно продължаваше да върти ханша си. Беше наклонила главата си назад, стоеше със затворени очи и полуотворени устни. За миг Джак бе хипнотизиран. Тя изглежда беше в транс.

— Докторът ще ви приеме веднага — обяви Лидия, прекъсвайки мислите му.

Той я последва през една вътрешна врата и надолу по къс коридор, отминавайки редица затворени врати. Пред една отворена врата жената спря на прага, отстъпи и му направи знак да влезе.

Кабинетът гледаше към Пето авеню и Сентръл парк. Вътре седяха двама мъже, единият зад бюрото, а другият — в посетителски стол. Мъжът зад бюрото, за когото Джак предположи, че е Роналд Нюхауз, веднага се изправи и се наведе, протягайки месеста ръка към Джак.

— Добре дошли, господин Степълтън — произнесе той със същия ентузиазъм като на портиера.

Нюхауз беше с два сантиметра по-висок от сто осемдесет и двата сантиметра на Джак и доста повече от деветдесетте му килограма. Тенът му беше тъмен, с грижливо поддържани вежди. Очите му бяха тъмни и пронизващи. Но най-удивителното във външността на мъжа беше подстрижката му, или по-точно, липсата ѝ. Косата му бе със средна дължина, тъмна и блестяща, сякаш обилно намазана със стилизиращ гел и стърчеше във всички посоки.

— Запознайте се със съдружника ми, Карл Фалън — каза Нюхауз, посочвайки господина в посетителския стол.

Като по знак Фалън скочи и с пъргавост, подобна на тази на Нюхауз, стисна ръката на Джак.

— Приятно ми е да се запознаем — изрече той и прибра останките от сандвича с пастърма и полуизядена кисела краставичка в малък кафяв плик. — Ще говорим после — обърна се той към Нюхауз.

— Страхотен човек — изкоментира Нюхауз. След това посочи освобождения от съдружника си стол. — Заповядайте, седнете! Разбрах, че се интересувате от мануална терапия. Ще се радвам да ви информирам накратко, преди да приема следващия си пациент. Но преди да го направя, искам да ви попитам как ме открихте. Чрез новия ми уебсайт, може би? Вложихме доста усилия в него и съм любопитен да разбера дали е дало резултат.

— Препоръчаха ви — каза Джак. Знаеше, че не трябва да казва истината, но искаше да види как ще се развият нещата.

— Чудесно! — възкликна самодоволно Нюхауз. — Имате ли нещо против да ми кажете името на пациента? Нямаме представа какво удоволствие е да получиш позитивен отзив от благодарен пациент.

— Найчъл Барлоу.

— А, да! Найчъл Барлоу. Приятна млада дама.

— Интересува ме какво сте в състояние да лекувате чрез хиропрактика.

Усмивката на Нюхауз се разшири и за миг той сякаш обмисляше откъде да започне. Джак спря очи върху редицата от книги върху перваза на прозореца точно зад него, подпрени от лъскави месингови подпорки с формата на жезли; зачете се в заглавията: „Как да създадем печелеща милиони долари годишно хиропрактика“ и „Как прилагането на Е-метъра^[1] и кинезиологията могат да удвоят приходите от практиката ти“. Джак беше чувал оттук-оттам за Е-метри, за които се

говореше, че са пълни фалшификати като технология, и които бяха конфискувани от Федералната агенция за контрол на храните и лекарствата. Освен това беше чувал за кинезиологията, която се оказало, че няма медицинска стойност при направените експерименти.

— Би трябвало да кажа, че моята хиропрактика може да лекува всички заболявания, познати на човека. Но за да съм честен, ще направя предварителната уговорка, че хиропрактиката не може да лекува всяка болест, но със сигурност облекчава симптомите на онези проблеми, които не е в състояние да излекува.

— О! — възкликна Джак, сякаш впечатлен. Всъщност, наистина беше впечатлен от абсолютната дързост на твърдението. — А дали всички лечители, упражняващи хиропрактика, мислят същото за потенциала на вашето поле на дейност?

— Мили боже, не! — въздъхна Нюхауз. — Имало е отлив, тъй да се каже, след като великият основоположник, Дениъл Дейвид Палмър, открил техниките през 19-ти век и основал „Училище по хиропрактика Палмър“ в Девънпорт, Айова.

— Девънпорт, Айова — повтори Джак. — Не беше ли тъкмо в Айова основано движението за Трансцендентална медитация?

— Така е наистина, макар и в различни градове. Феърфийлд, Айова е местонахождението на Университета Махариши. Предполагам, може да се каже, че Айова се оказва най-податлива за развитието на алтернативната медицина. Разбира се, най-важното откритие си остава хиропрактиката.

— Бихте ли ми обрисували накратко научната основа на мануалната терапия?

— Тя се основава на потока на *вътрешна интелигентност*, която е вид жизнена сила или жизнена енергия.

— Вътрешна интелигентност — повтори Джак, за да е сигурен, че е чул добре.

— Точно така — вдигна ръце Нюхауз като проповедник, който ще прави важно изявление. — Вътрешната интелигентност трябва да се движи свободно през тялото. Тя е основната управляваща сила, която дава възможност на всички органи и мускули да работят заедно за общото благо.

— А когато този поток бъде спрян, настъпва болест.

— Именно! — Нюхауз изглеждаше доволен.

— Ами бактериите, вирусите, паразитите? — продължи Джак. — Къде е тяхното място тук, когато става дума за болест — да кажем синусит.

— Много просто. При синусита има рязко намаляване на потока енергия към синусите. В резултат се намалява нормалната физиологична функция на синусните кухини, отваряща възможност всички живеещи там бактерии или гъбички да се размножават.

— Да видим дали съм разбрал — каза Джак. — Патологичният процес започва с блокиране на потока вътрешна интелигентност, или жизнената сила, а увеличаването на бактериите е резултат, не причина. Правилно ли съм схванал?

Нюхауз кимна.

— Перфектно сте го схванали.

— Значи работата на лекувателя е да възстанови потока и веднага щом го направи, бактериите или вирусите се махат.

— Напълно сте прав.

— Казах „лекувател“, но ми се струва, че мъжете в хиропрактиката са повече от жените.

— По-скоро е така.

— Има ли някаква причина?

Нюхауз сви рамене.

— Вероятно същата, по която има повече мъже хирурзи, отколкото жени. Хиропрактиката изисква притежаването на определена сила. Може би за мъжете е по-лесно.

Джак кимна, представяйки си вътрешните разкъсвания във вертебралните артерии на Киара. Трябваше да се съгласи. Наистина се изискваше сила, за да се предизвика такова увреждане като при нея. Прочисти гърлото си и попита:

— От какво се получава блокиране на вътрешната интелигентност?

— Един от първите пациенти на Дениъл Дейвид Палмър имал сериозен проблем със слуха, получен на седемнайсетгодишна възраст, докато се опитвал да вдигне голяма тежест. Когато д-р Палмър го прегледал, установил, че един шиен прешлен се е изместил. Когато го наместил, слухът на пациента се възвърнал. Онова, което се случило, казано просто, било, че изместеният прешлен притискал нервите,

отслабвайки слуха. Когато напрежението било освободено, потокът се възстановил и функцията се възвърнала.

— Значи вътрешната интелигентност протича през нервите.

— Разбира се — каза Нюхауз, сякаш този факт е очевиден.

— Следователно гръбначният стълб е виновникът — каза Джак, — когато става дума за блокирането на вътрешната интелигентност.

— Да — съгласи се Нюхауз. — Трябва да осъзнаете, че гръбнакът не е само купчина от кости, а по-скоро сложен орган, като всеки прешлен е в състояние да влияе върху останалите, както групата като цяло. Той е, който ни поддържа, държи ни в едно и ни обединява. За съжаление, съществува силна тенденция да се изкривява. Тук, накратко е мястото на мануалните терапевти. Наша работа е да диагностицираме несиметричността — или сублуксацията, както я наричаме ние — и да върнем засегнатия прешлен в нормалната му позиция, а после да се уверим, че си стои там.

— И всичко това се постига чрез спинална манипулация, така ли?

— Правилно сте разбрали. Ние, разбира се, си имаме специално име за това. Наричаме го „наместване“.

— Да не би да казвате, че можете да изпълнявате функцията на джипи?

— Абсолютно — каза Нюхауз, произнасяйки всяка сричка като отделна дума. — Сигурен съм, че съм изпълнил ролята на джипи в случая с вашата приятелка Найчъл Барлоу. Както съм сигурен, че ви е казала, че е идеално здрава. Намествам я периодично, защото гърбът ѝ се нуждае от постоянно внимание.

— Предполагам, че не питаете добри чувства към антибиотиците.

— Най-общо казано, те не са необходими. След като накарам вътрешната интелигентност да потече нормално, всяка инфекция се прочиства бързо. Освен това антибиотиците са опасни. Виждате, че ние раздаваме лек, а не медикаменти.

— А как стои въпросът с ваксинациите?

— Не са необходими и са опасни — каза Нюхауз без секунда колебание.

— Всички ваксинации за всички деца?

— Всички ваксинации за всички деца — повтори Нюхауз. — Ваксините са по-опасни от антибиотиците. Вижте тази трагедия с аутизма. Казвам ви, това е ужасен срам, ако не и национален позор. Ако някое от тези деца беше доведено при мен преди да бъде ваксинирано, щеше днес да е нормално.

Джак се насили да си прехапе езика, за да устои на желанието да възрази на този шарлатанин. Макар да изглеждаше така, сякаш Нюхауз вярва в онова, което казва, Джак не можеше да прецени дали е добронамерен, но заблуден терапевт, или хитър търговец.

— Ами детските колики? — колебливо попита Джак, тъй като този проблем му беше твърде близък. — Можете ли да ги лекувате?

— Няма проблем — убедено отвърна лечителят.

— И трябва да лекувате детето със спинални манипулации? — Джак си представи Джей Джей, измъчван от мъжа, който сега седеше пред него.

— Е, първо трябва да мине през етап на диагностициране.

— Какво точно включва той?

— Визуален преглед, внимателно палпиране, наблюдение на движенията и, разбира се, рентген.

— Ще направите пълна рентгенова снимка на едно бебе? — попита Джак, за да е сигурен. Беше вбесен. Запита се колко ли бебета беше изложил на радиация Нюхауз, за да направи снимки на гръбнака им, та дори и апаратурата да беше дигитална.

— Разбира се. Това е важна част от цялостния ни диагностичен и терапевтичен процес. Използваме рентгена за диагноза, за да документираме курса на лечение и за да сме сигурни, че създаващият проблеми прешлен е на мястото си. Тъй като рентгеновите снимки заемат централно място в работата ни, разполагаме с най-новата дигитална система. Искате ли да я видите?

Джак не отговори. Още се опитваше да смели информацията, че бебета са били бомбардирани с йонизираща радиация, за да се направи мнима диагноза на малките им гръбчета и да се установи дали не са изкривени.

Вземайки мълчанието на госта си за съгласие, Нюхауз стана от стола си и направи знак на Джак да го последва. Джак покорно се изправи и излезе подире му в коридора, след което двамата минаха през една от заключените преди това врати. Спокойствието, което бе

постигнал, докато караше колелото, бе заменено от гняв, насочен към Нюхауз и тези като него.

Рентгеновият апарат беше впечатляващ продукт на най-новите технологии. Имайки предвид колко приблизително струва едно такова устройство, Джак можеше да предположи защо го използват толкова много, както ставаше ясно: за да се плаща. Нюхауз възхваляваше качествата на машината като горд баща.

По средата на разказа му Лидия подаде глава през вратата, за да му каже, че госпожица Калмърс чака в зала за лечение номер едно.

— Д-р Фалън прегледа ли я? — каза Нюхауз, с усилие прекъсвайки презентацията си.

— Не мисля, че тя ще се зарадва много — каза Лидия.

Поведението на Нюхауз мигновено се промени от приветливо до неприязнено.

— Казах д-р Фалън да я прегледа! — повтори той всяка дума, като я натърти.

— Както желаете — кимна Лидия и бързо се оттегли.

Нюхауз си пое дълбоко дъх. За миг бурята беше изчезнала и слънцето бе пробilo облаците. Джак бе поразен от прехода.

— Така, докде бях стигнал? — попита той, поглеждайки над клавиатурата и нагоре към монитора, сякаш рентгеновия апарат щеше да му каже.

— Значи следите състоянието на хората с рентгенови снимки — каза Джак, игнорирайки въпроса му.

— През цялото време. Документираме подобряването на пациента и пациентът го намира за успокоително.

— Бихте ли ми показали такова едно подобряване на състоянието? — попита Джак.

— Естествено. Разполагаме с редица такива за евентуални пациенти като вас, например, тъй като бихме искали да задоволим техните здравословни нужди. Ако обичате, нека се върнем обратно в офиса ми. Ще ви го покажа на компютъра.

Джак се възхити на усилието, с което Нюхауз се бореше да привлече нов клиент.

Нюхауз извика на екрана латерална рентгенова снимка на шиен прешлен. Върху филма имаше голямо количество червени прави линии, пресичащи се старателно под равни ъгли. Всичко изглеждаше

по правилата, сякаш бе някаква сложна система, необходима за анализиране на снимката. Колкото повече Джак гледаше рентгеновата снимка и изобилието от червени линии, толкова по-лишено от смисъл му се виждаше то. Онова, което забеляза, беше, че главата на пациента е наведена напред и брадичката практически се опираше на гърдите.

— На предварителната снимка — започна Нюхауз, — извивката на шийния гръбначен сегмент у този симптоматичен пациент е точно обратната на нормалната. Както можете да видите, той излиза от черепа без да се извива напред, както би трябвало, а по-скоро е извит назад. Тази снимка е преди започване на лечението. Когато ви покажа следващите снимки на този пациент, забележете как се променя шийният сегмент с напредването на терапията.

Джак изгледа поредицата от снимки и можеше да каже, че наистина шийният сегмент от извит назад става извит напред. В същото време виждаше съвършено ясно, че промяната не се дължи на никаква терапия, а на факта, че пациентът е каран бавно да повдига главата си при всяка следваща снимка.

— Не е ли наистина удивително? — изгука Нюхауз.

Джак отмести поглед от монитора към мъжа, който се любуваше на последната снимка от презентацията си, сякаш беше произведение на изкуството. А в действителност представляваше малка шмекерия с рентгенови лъчи, използвани за да измамят нищо неподозиращата публика. Онова, което Нюхауз и неговата шайка правеха, беше да създават фалшиво чувство за легитимност към хиропрактиката, използвайки нещо, което бе легитимен инструмент в ръцете на научната медицина. Не само беше мошеничество, но и опасно да излагаш хората на вредна радиация.

Нюхауз се изненада, когато се обърна и осъзна, че Джак го гледа с мълчалива напрегнатост, но бързо взе изражението му за благоговение.

— Лидия ще се радва да ви запише час. Сигурен съм, че ще сме в състояние да започнем до месец, стига симптомите ви да позволяват изчакване. Имаме много записани, които продължават лечението си, а първоначалните визити отнемат значително повече време, докато се мине през диагностичните процедури и рентгеновите снимки. Не вземайте днешната ситуация за типична. Понеделнишките следобеди

са заети с по-нататъшни образователни цели. Обикновено тук е пълен хаос.

Джак не можеше да повярва какво се извършва в този офис. Ако не беше толкова покъртително, можеше да мине за забавно. Колкото до Нюхауз — разбираше го. Но пациентите? Найчъл Барлоу изглеждаше интелигентна и образована. Как можеше да се залъгва до такава степен, че да повярва на този мъж, който провеждаше съмнителната си терапия, основана на смахнатите идеи за вътрешна интелигентност?

— Господин Степълтън? Хей, не възнамерявах да ви смайвам толкова много. *Добре* ли сте?

Джак се отърси от унеса.

— По-рано, в началото на разговора ни — започна той, — споменахте, че имало отлив сред мануалните терапевти? После някак се разсеяхме и не завършихте онова, което щяхте да кажете.

— Прав сте! Изоставихме разговора за Дениъл Дейвид Палмър, основоположника на хиропрактиката, и се отклонихме към Девънпорт, Айова, където той създал първото медицинско училище по хиропрактика.

— Какъв точно „отлив“ имахте предвид?

— Съвсем просто. През деветдесетте цяла група приспособленци-лечители позволиха да бъдат сплашени от конвенционалните лекари и се самоограничаваха да третират единствено гръбначни проблеми.

— Искате да кажете, че са се отказали да лекуват такива неща като остър синусит.

— Именно! Асоциацията на американските лекари винаги е била против хиропрактиката, подбуждайки съдебни процеси и тем подобни. Страхуваха се, че ще им откраднем бизнеса, което, разбира се, направихме, защото пациентите не са глупави.

Джак не беше съвсем сигурен в това, но не се намеси.

— Както и да е — продължи Нюхауз, — някъде около 1990-та Върховният съд най-после накара Асоциацията да млъкне, постановявайки в полза на хиропрактиката, като заяви категорично, че конвенционалната медицина чрез Асоциацията на американските лекари се е опитала да дискредитира хиропрактиката, за да държи монопол над здравеопазването в тази страна.

Джак си отбеляза наум да провери това постановление. Като се имаше предвид онова, което бе научил този следобед за хиропрактиката, изглеждаше немислимо Върховния съд да е отсъдил в полза на хиропрактиката, макар да допусна, че постановлението има предвид само монопола, но не и ефикасността.

— Човек би си помислил, че такова едно законодателно решение ще подпомогне дейността ни — продължи Нюхауз. — Но странно, то ни разцепи. Голям брой конвенционални лекари, очевидно виждайки нашата полза, започнаха да работят с нас, или поне с тези лечители, които искаха да се ограничат до определени области. С годините тези изменници бяха кръстени „миксери“, защото бяха подлъгани да се занимават само с проблеми на гръбнака и по този начин предадоха хиропрактиката. — Нюхауз спря за момент, после добави насмешливо: — Което означава, разбира се, че не са истински лечители.

— А вас, непоколебимите патриоти лечители, как ви наричат? — поиска да знае Джак, позволявайки си пълна доза от своя скандален сарказъм.

За миг Нюхауз се втренчи в него, сякаш Джак го беше зашлевил. Явно сарказмът не му беше убягнал, но той изглеждаше повече объркан, отколкото обиден. Най-накрая реши да го игнорира и каза:

— Нас ни наричат уместно „почтените“, защото сме истински от самото начало.

За стотен път по време на краткия разговор с Нюхауз Джак трябваше да сдържи импулса си да изкаже мнението си. Модулирайки гласа си внимателно, той произнесе:

— Бих искал да ви попитам за една друга пациентка. Казва се Киара Абелар.

— Госпожица Абелар — подзе Нюхауз и слънчевото му изражение се върна. — Друга изискана млада дама. И тя ли ме препоръча?

— В известен смисъл би трябвало да го окачествя като „да“.

Усмивката на Нюхауз угасна. Отново изглеждаше леко объркан. Отговорът на Джак му се стори прекомерно заплетен.

— Тя беше нова пациентка — обясни Нюхауз. — Казала ли ви е нещо за преживяването си тук?

— Индиректно. — Джак умишлено се опитваше да звучи загадъчно, за да възбуди любопитството на мъжа. — Госпожица

Барлоу ми каза, че е препоръчала на Киара да дойде на преглед при вас, но не знаеше дали Киара е последвала съвета ѝ.

— Да, да, направи го. Дойде за първи път миналия петък. Успяхме да я вмъкнем, тъй като се оплака, че имала силни болки.

— Спомняте ли си я добре?

— О, да. Съвсем добре.

— Как е възможно, като се има предвид колко сте заети? Трябва да имате много пациенти, за да покриете режимните и да платите инсталирането на дигиталния си рентгенов апарат.

— Помня имена — каза Нюхауз, като гледаше подозрително Джак, чийто коментар в най-добрия случай изглеждаше неуместен. — Имам такава способност.

— Спомняте ли си оплакванията ѝ?

— Определено. Беше с ужасно силно фронтално главоболие, неповлияващо се от лекарства. Имаше го от седмици.

— И вие си помислихте, че можете да ѝ помогнете.

— Съвсем определено, и го направих. Тя лично ми каза, че главоболието ѝ е изчезнало като с магическа пръчка.

— Направихте ли рентгенова снимка?

Нюхауз кимна. Усещаше, че нещо в разговора не е наред, но не знаеше какво точно. Отношението на Джак внезапно се бе променило — от силно впечатлен той бе станал странно предизвикателен.

— Къде точно се намираше нейната сублуксация? — попита Джак.

— От горе до долу по гръбнака — каза Нюхауз с нова острота в гласа. Не обичаше да бъде предизвикван, особено на своя територия. — Гръбнакът ѝ беше в ужасно състояние, тъй като го беше игнорирала дълго време. Не беше посещавала никога мануален терапевт.

— А шийният сегмент на гръбнака? И той ли беше в ужасно състояние?

— Целият гръбнак, включително и шийният сегмент.

— Значи сте решили, че тя има нужда от наместване.

— От многократни намествания — поправи го Нюхауз. — Обсъдихме графика за лечение. Ще я приема отново два пъти тази седмица и през следващите четири седмици. След това по веднъж седмично в продължение на още четири седмици.

— Ако си спомням правилно, „наместване“ е другата дума за гръбначна манипулация. Така ли е?

Нюхауз даде ясно да се разбере, че е зает, като си погледна часовника.

— Боя се, че закъснявам. Наистина имам няколко пациента, с които трябва да се занимавам. Налага се да ви помоля да напуснете.

— Бих искал да ми отговорите любезно на въпросите — настоя Джак.

Слаба усмивка прекоси лицето на Нюхауз. Той внезапно реши, че този неканен клиент е потенциален раздорник и трябва да бъде изритан навън. Същевременно подозрението, че може да е градски инспектор, а не някакъв ексцентрик, го накара да се поколебае. Пък и Джак имаше според него авторитетно излъчване, неочаквана любознателност и дръзка самонадеяност, заради които като нищо можеше да се окаже някакво служебно лице. И макар никога досега да не го бяха инспектирани, все пак винаги имаше първи път, който можеше да се окаже катастрофа. Знаеше със сигурност, че рентгеновата му зала не беше защитена както трябва откъм тавана. С всичко това наум, той попита:

— Какъв беше въпросът ви значи?

— Искам да знам дали Киара Абелар е претърпяла манипулации на шийния сегмент на гръбнака.

— Като цяло не даваме конфиденциална информация за нашите пациенти — отбранително каза Нюхауз.

— Водите ли документация за онова, което правите на пациентите?

— Разбира се, че водим! Нуждаем се от данните в процеса на подобрението. Що за въпрос?

— Мога да изискам по съдебен път картоните, така че ще е по-добре да ми кажете.

— Не можете да ги изискате по съдебен път. — Този път Нюхауз не прозвуча толкова сигурен. Сега се притесняваше много повече, че Джак изобщо не е това, което предполагаше: перспективен нов пациент с намерението да си запише час.

— Казахте, че главоболието на Киара Абелар е минало след вашето лечение. Знаете ли дали се е върнало отново?

— Не, не знам. Не ми се е обаждала. Ако беше, щях да я приема веднага.

— Главоболието се е върнало с пълна сила — сопна се Джак. — А аз трябва да знам дали сте намествали шийните ѝ прешлени.

— И защо ви е да го знаете, господин Степълтън? Кой сте вие, все пак?

— Аз съм д-р Джак Степълтън — озъби се Джак. — Съдебен патолог от Патологическия център. — Той завря служебната си значка в лицето на лекаря. — Киара Абелар почина внезапно снощи без видима причина, поради което бе подложена на аутопсия. Аз съм разследващият патолог. И трябва да знам дали сте извършвали манипулации в тилната област, когато сте я приели в петък. Ако не ми кажете, ще доведе полицията да ви прибере.

Джак знаеше, че превишава властта си и не може да се владее. Нямаше начин да накара да арестуват Нюхауз. Но беше достатъчно бесен, за да го каже, защото мъжът беше унищожил живота на една красива, обещаваща млада жена. В основата на поведението му обаче — което би осъзнал, ако бе спрял да помисли — стоеше гневът за болестта на сина му и неговата неспособност да направи каквото и да е по въпроса.

— Добре — извика Нюхауз, след като се възстанови от шока при новината за смъртта на Киара. — Наместих шийните ѝ прешлени, както съм правил на хиляди други. И знаете ли какво? Получи се. Получи се, защото фиксирах измествения четвърти шиен прешлен. И тя си излезе оттук благодарна, здрава жена, която не изпитваше болки за пръв път от седмици. Ако е починала, починала е от нещо друго, нещо, което ѝ се е случило през уикенда, а не заради моето лечение, ако това искате да кажете.

— Точно това казвам: че вашите манипулации са я убили — извика Джак. — И знаете ли как сте го направили? Вашето *наместване*, както го наричате, е разкъсало деликатната вътрешна обвивка на вертебралните артерии, което на свой ред е причинило билатерални вертебрални артериални дисекции и накрая блокада. Надявам се, че знаете какво представляват вертебралните артерии?

— Разбира се, че знам — изкрещя Нюхауз. — А сега изчезвайте от офиса ми. Не можете да докажете, че съм направил нещо погрешно, защото не съм. А аз не мога да си представя, че ще ви се размине току-

така да ме заплашвате по този начин. Имате нахалството да дойдете тук под фалшив предлог. Адвокатът ми ще ви се обади. Обещавам ви го.

— А на вас ще ви се обадят от прокуратурата — извика Джак. — Ще напиша в смъртния акт „убийство“ като причина за смъртта. „Вътрешна интелигентност“, глупости! Това е най-голямата глупост, която съм чувал в живота си. Споменахте, че вие, „почтените“ лечители, сте наричали „миксери“ или предатели онези, които са ограничили манипулациите си само до областта на гърба. Как ли „миксерите“ наричат вас? Шарлатани, може би?

— Вън оттук! — изрева Нюхауз и лицето му заплашително се доближи до това на Джак.

Сякаш електрическа крушка избухна в главата на Джак. Той внезапно осъзна, че е на сантиметри от един разярен мъж, готов да налети с юмруци върху него. Какво правеше той? Какво си мислеше?

Джак отстъпи крачка назад. Не се уплаши — Нюхауз не изглеждаше в особено добра физическа форма, но Джак не искаше да влошава и без това лошата ситуация. Онова, което искаше, беше час по-скоро да се махне оттук.

— Сега, след като се видяхме очи в очи, мисля, че ще си тръгна — каза Джак, възвръщайки сарказма си. — Не си правете труда да ме изпращате до вратата — добави той, вдигайки ръка, сякаш помахва на Нюхауз. — Ще се справя сам.

* * *

Той излезе по най-краткия път от вътрешния офис. Лидия и няколкото пациенти бяха чули най-малкото последната част от словесната атака между двамата. Всички седяха напрегнати, готови да скочат и да избягат всеки момент. Гледаха с широко отворени, немигащи очи как Джак преминава през рецепцията. Последният му жест беше да помахва за довиждане на Лидия, преди да се измъкне през външната врата на офиса.

Навън се отправи към велосипеда си и се зае да отключва безбройните заключващи механизми, като в същото време се оглеждаше неспокойно през рамо. Беше изненадан от поведението си,

удивлявайки се до каква степен Нюхауз го бе извадил от контрол. Разбира се, сега, когато мислеше рационално, осъзна, че всичко това е заради Джей Джей и желанието му да се справи някак със ситуацията. Трябваше да се овладее, трябваше да се концентрира върху алтернативната медицина като цяло, а не просто върху хиропрактиката или Нюхауз заради емоционалната реакция от смъртта на Киара Абелар.

След като освободи колелото си, Джак се метна на него и натисна педалите, поемайки на юг. Колкото повече увеличаваше скоростта, толкова повече се притесняваше за евентуалните последици от необмисленото си посещение. Ако Бингам или Калвин научеха за последната му изцепка, това можеше да доведе до преждевременен край на подетия от него кръстоносен поход. И дори до уволнението му. И в двата случая проблемът щеше да е сериозен.

[1] Е-метър — електронно устройство, използвано от сциентологията, което измерва галваничната реакция на кожата на изследвания субект и така може да отчита умственото му състояние. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

12:53 след обяд, 2 декември 2008 г.

Рим

(6:53 сутринта, Ню Йорк Сити)

Шон гледаше през прозореца, докато египетският Боинг 737–500 прави последен заход към римското летище „Фиумicino“. Не можеше да види нищо друго, освен крилото на самолета. Сякаш се намираха в мъгливото крайбрежие на Сан Франциско. Сигурно кръжаха над летището от половин час.

Като се изключи настоящото напрежение, пътуването през деня беше приятно. Минаха без проблем през египетската паспортна проверка и охраната. Шон беше леко притеснен, защото кодексът се намираше в ръчния му багаж, увит в една хавлиена кърпа, а после в калъфка за възглавница от хотела „Четири сезона“. Ако го бяха намерили, щеше да се разочарова, макар да не се тревожеше за юридическите последици. Беше се подготвил да каже истината — че го е взел като сувенир — а после да излъже, че е бил сигурен, че става дума за фалшификат, каквито са повечето от нещата, продаващи се в антикварните магазини в Хан-ел-Халили.

Писмото на Сатурний беше друга работа. Шон грижливо бе покрил всеки милиметър папирус с прозрачно найлоново фолио, каквото бе взел от кухнята на „Четири сезона“ и после залепил между отделните страници на една голяма книга по фотография за древните египетски паметници, набързо купувайки я от хотелския магазин за подаръци. Докато минаваше през охраната я носеше в ръце пред очите на всички. Ако откриеха писмото, щеше определено да възникне проблем, но Шон чувстваше, че съществува минимален риск. За пред Сана го беше омаловажил напълно, казвайки й, че го е правил и преди, без ни най-малки затруднения.

— Когато книгата минава през скенера, те се радват — каза й той да я успокои.

В този миг самолетът се разтърси здраво, което го накара да трепне. Машината се беше спуснала под ниската облачна покривка. През вече обления от дъждовни струи прозорец Шон виждаше влажните зелени поля и задръстени от трафик пътища. Въпреки че беше по средата на деня, повечето от колите бяха с включени фарове. Напред се виждаха неясните очертания на летището и прииждащата писта. Миг по-късно самолетът докосна земята и двигателите изреваха.

Шон изпусна лека въздишка на облекчение и погледна Сана. Тя се усмихна.

— Не изглежда като най-хубавото време — изкоментира тя и се наведе, за да погледне навън.

— Може да е дъждовно през зимата.

— Не мисля, че за нас има някакво значение. — Тя му намигна.

— Имаш право — съгласи се Шон. Пресегна се и стисна ръката на съпругата си. И двамата бяха напрегнати.

— Знаеш ли какво? — каза Сана. — Защо аз не отида да получа багажа, а ти през това време да вземеш кола под наем. Това ще ни спести време.

— Супер идея! — кимна Шон и погледна жена си. Беше приятно изненадан. Обикновено тя оставяше изцяло на него да взема решения. А сега беше дейна и предлагаше сама помощта си. Явно бе не помалко развълнувана от него. През цялото време на полета го засипваше с въпроси за ранното християнство, юдаизма и дори за блискоизточните езически религии.

— Какво смяташ да правим, след като излезем от летището? — попита тя нетърпеливо.

— Ще се регистрираме в хотела, ще хапнем, после ще потърсим място, откъдето да се снабдя с някои основни инструменти. После, според мен, трябва да проверим некрополиса или „Скави“, така че да няма изненади, когато се промъкнем довечера за урната. Доколкото си спомням, „Скави“ е отворен до към пет и половина или там някъде.

— Какви инструменти имаш предвид?

— Чук, длето и две фенерчета. Може би и някакво режещо устройство на батерии, за да сме сигурни.

— Какво ще режем?

— Мек камък или може би тухла. Надявам се да не е необходимо. Електрическите инструменти всъщност са били забранени от папата, когато е разрешил новите разкопки, за да се избегнат вторични повреди, само че ние няма да се тревожим сега за тази подробност. Там, където ще работим, единственото нещо, което може да се повреди, е самата урна.

— Няма ли да копаем най-обикновена пръст? — попита Сана. В нейното съзнание идеята за рязане в скалата правеше проекта далеч по-плашещ.

— Не, по-скоро хумус, глинест слой, примесен с камъчета, но силно сбит, за да изглежда като много мек камък. Както споменах, гробницата, която Петровите последователи направили за него на хълма на Ватикана непосредствено до Цирка на Нерон, била подземна зала с голям свод. Те изкопали голям ров и после построили две успоредни тухлени фундаментални стени, ориентирани в посока изток-запад. Писмото на Сатурний съобщава, че урната била поставена по средата на основата на северната стена и скрита преди изкопаната дупка от външната страна на стените да бъде запълнена отново.

— И основата на северната стена според теб е мястото, където трябва да намерим урната?

— Точно така. По време на последните големи разкопки преди повече от петдесет години археолозите прокопали тунел под тази северна стена, за да влязат в първоначалната зала на гробницата, без да повредят бъркотията от гробове, олтари и трофеи, натрупани над подземната гробница на Петър. Започнали скоро след неговата смърт, до неотдавна хората настоявали да бъдат погребани колкото се може по-близо до него. Така или иначе, урната трябва да е някъде в покрива на тунела.

— Трудно ми е да си представя всичко това.

— Нормално е. Скоро след смъртта на Петър целият хълм се превърнал не само в място за погребения на бъдещите папи, но и в популярен римски некропол, пълен с гробове и мавзолеи. В наше време заради местоположението си под „Свети Петър“ само малка част от него е разкопана. А в рамките на пет-шест кубически метра около гробницата на Петър е такъв хаос от древни конструкции, какъвто не можеш да си представиш. И за да станат нещата още по-сложни, в някакъв момент в първи век точно над неговия гроб е бил изграден

монумент, наречен „Тропайон на Петър“. После през четвърти век Константин построява своята базилика наблиз до този монумент, използвайки го като олтар. През ренесанса Базиликата „Свети Петър“ била изградена върху тази на Константин, като разположили високия олтар директно върху мястото, където се намирал олтарът на Константин, сега на около осем метра над пода на първоначалната гробница на Петър.

— Звучи като многопластова торта — каза Сана.

— Добра аналогия — съгласи се Шон.

След като влязоха в терминала и минаха паспортната проверка, Шон и Сана се разделиха — Сана тръгна към отделението за получаване на багаж, а Шон към стоянката за наемане на коли. Само половин час след това вече пътуваха.

Шофирането към Рим беше приятно, докато не стигнаха очертанията на града. Дъждът, трафикът и липсата на прилична карта ги оставиха да се молят да се натъкнат най-накрая на някоя позната забележителност.

След петнайсет изнервящи минути забелязаха Колизеума. Шон бързо сви нататък и оттам прецениха как да стигнат до горния край на Испанските стъпала и хотел „Хаслър“.

Маршрутът, който бяха избрали, ги поведе покрай „Форо Романо“ към Паметника на сватбената торта до „Виторио Емануеле II“. Оттам тръгнаха на север по натоварената „Виа дел Корсо“.

— Боже мили, изглежда доста по-различно, отколкото на слънчева светлина — каза Сана, докато гледаше как пешеходците се суеят наоколо, свити под черните си чадъри. — Тъмните облаци, дъждът и всички тези развалини го правят да изглежда доста злокобно. Определено не е холивудският образ за града на любовта.

След още няколко завоя се озоваха на „Виа Систина“ и след това пред хотела. Портиерът мигновено се приближи към колата.

— Ще се регистрирате ли? — попита любезно той.

Когато Шон отговори утвърдително, мъжът махна на свой колега, който се приближи с втори чадър, за да предпази Сана, докато едно пиколо събра багажа.

Влязоха вътре и се отправиха към рецепцията. Шон беше особено доволен, че снощният пакет, изпратен от неговия асистент от

музея „Метрополитън“ го чака, и мигновено завързва разговор с привлекателната чиновничка.

— Не сте италианка! Не мога да повярвам — каза той. — Имате най-очарователния акцент.

— Холандка съм.

— Наистина?! Амстердам е един от любимите ми градове.

— Виждам, че вие сте от Ню Йорк — каза жената, явно опитвайки се да отклони разговора от себе си към Шон.

О, боже! Сана започна да пристъпва нетърпеливо от крак на крак. Страхуваше се, че Шон ще се впусне да разказва историята на живота си. Слава богу, добре обучената рецепционистка се справи професионално със ситуацията като излезе иззад бюрото, за да им покаже стаята им, засипвайки ги с подробности за удобствата на хотела, ресторанта и поразителната гледка.

Стаята беше на третия етаж. Шон се приближи до прозореца, който гледаше към Испанските стъпала.

— Ела насам и виж това — извика той на Сана, която бе влязла в банята да провери дали и там е толкова луксозно, както всичко останало.

— Направо изумително, не мислиш ли?! — обърна се той към нея, когато тя се приближи и двамата впериха очи надолу. Въпреки дъжда туристите не спираха да се снимат. — Макар че не се вижда добре, не сме срещу катедралата „Свети Петър“. Ако не се проясни до сутринта, ще трябва да се върнем някой ден, когато не вали, за да можеш да я оцениш.

След малко Сана се зае с багажа, а Шон отвори пакета, изсипвайки съдържанието му върху бюрото.

Сана се приближи зад него и надникна над рамото му.

— Получи ли всичко, което ни е необходимо?

— Да. Тук е ватиканската ми идентификационна карта със снимка — подаде ѝ Шон ламинираната карта.

— На тази снимка приличаш на престъпник — пошегува се тя.

— Добре де, стига се подиграва — издърпа той снимката от ръцете ѝ и пхна на нейно място пропуска за Ватиканския некропол, „Скави“, което на италиански означаваше „разкопки“. Документът изглеждаше много официално, с официалния печат на Папската

комисия за свещена археология. — Това е, което ще ни позволи довечера да минем покрай швейцарските гардове.

— Впечатлена съм — каза Сана, като му върна документа. — Явно нещата си идват на мястото. Ами ключовете?

Шон ги извади и ги разлюля пред лицето ѝ, преди да ги сложи в джоба си заедно с идентификационната карта и пропуска.

— Изглежда разполагаме с всичко необходимо, за да започнем.

Няколко минути по-късно двамата слязоха долу до гишетото на консиержа и попитаха къде биха могли да хапнат.

— Кафе „Греко“ — отвърна единият от двамата служители без колебание, а другият кимна утвърдително. — Слизате надолу по стъпалата и тръгвате по „Виа Кондоти“. Намира се отдясно.

— Бихте ли ми казали къде мога да намеря магазин за железарски^[1] стоки? — попита Шон.

Двамата консиержи се спогледаха озадачено. За пръв път им задаваха подобен въпрос.

След известно чудене и бърза справка с речника, Шон и Сана бяха насочени към близката *феррамент*а „При Джино“ на „Виа дел Бабуино“.

С карта в ръка и два хотелски чадъра те отидоха първо в кафенето, където хапнаха за обяд. След това се надвесиха над картата, за да потърсят железарския магазин, който, според консиержа се намираше наблизко по „Виа дел Бабуино“. Когато стигнаха до магазина, прашната витрина с изложени инструменти и стоки за домакинството изглеждаше така, сякаш не е била променяна от години. Вратата се затвори зад тях и те мигновено бяха обгърнати от почти осезаема тишина. Вътрешността беше също толкова прашна, колкото и витрината. Пред касата стояха пет-шест клиенти и мълчаливо и безшумно чакаха да бъдат обслужени. Един служител разглеждаше дебел каталог.

Шон и Сана бяха стъписани от тишината. Беше тежка, като в църква. Всеки, дори най-незначителният шум, изглеждаше сякаш заглушен от множеството стоки, голяма част от които бяха наредени в различни по големина кашони. Една черна котка с бели петна спеше, свита върху влажно парче мукава. Атмосферата беше далечен вик от железарските магазини, които Шон си спомняше от юношеството си в американския Среден запад. Там тези магазини бяха обикновено

препълнени и шумни, хората идваха повече да се видят и да си поприказват, отколкото да купят нещо.

Шон направи знак на Сана да го последва навътре.

— Да се обслужим сами — прошепна той.

— Защо шепнеш?

— Не знам — отвърна отново шепнешком той, а после произнесе с нормален глас: — Толкова е нелепо да се шепне. Предполагам, че просто изпълнявам старата пословица: „Когато си в Рим, прави каквото правят римляните“.

Шон се насочи първо към сектора, където се намираха продуктите и принадлежностите за чистене, и Сана се затътри след него. Той ѝ подаде две кофи, после се приближи към рафта за фенерчета и батерии. Избра две големи фенерчета и по няколко комплекта батерии за смяна. Когато ги сложи в кошницата за пазаруване, погледът му улови нещо, за което не беше мислил: жълти пластмасови каски за строители с миньорски лампи на батерии отпред.

— Не се бях сещал — призна той. — Но могат да ни свършат много полезна работа. — Той измери една, същото направи и Сана, и двамата се разсмяха заговорнически.

— Да ги вземем — предложи Шон и продължиха към секцията с инструменти. Там той избра един зидарски чук и няколко длета. После добави и други неща, които можеха да се окажат полезни: защитни пластмасови очила, работни ръкавици и протектори за колене. Последното, което избра, беше една бормашина „Блек & Декър“ с комплект батерии и сменяеми режещи и пробиващи бургии. С всичко това отидоха да платят на касата и после се върнаха обратно в хотела. Шон побърза да зареди батериите.

— Виж кое време е — каза Сана. — Имаме само един час.

— Ще са готови — увери я той.

— Може би трябва да останем в Рим още един ден? Може да затворят „Скави“, преди да сме стигнали там.

Шон погледна съпругата си с изненада. Само един ден преди това тя нямаше търпение да се прибере вкъщи, а сега сама предлагаше да удължат престоя си.

— А какво ще стане с експеримента, за който се притесняваше?

— Ти ме убеди колко важно може да се окаже това тук.

— Радвам се. Но нека все пак отидем на разкопките още днес. Казано честно, толкова съм развълнуван, че не мога да го отлагам. Дори ми се иска да се опитаме да вземем урната още довечера, независимо дали ще сме в състояние да проучим положението този следобед.

— Добре, чудесно — каза Сана. — Да тръгваме.

Макар да беше час пик, портиерът на хотела им осигури такси за броени минути. Докато пътуваха през града, Шон и Сана бяха прекалено напрегнати, за да разговарят.

Шофьорът, може би забелязвайки, че клиентите му непрекъснато си поглеждат часовниците, караше като пилот от Формула едно. Като се движеше на зигзаг в трафика, той успя да ги докара за двайсет минути пред „Арката на камбаните“ или „Арко дела кампане“ в сенките на „Свети Петър“. Дъждът сега се стелеше на пелени. Шон и Сана се свиха заедно под един чадър и изтичаха към относителния заслон на арката. Мига, в който излязоха на дъжда, по-нататъшният им напредък бе блокиран от двама швейцарски гвардейци, облечени в колоритните си униформи на черни и оранжеви вертикални райета, подчертани от бели яки и широки черни барети. Един от тях пое ватиканската идентификационна карта на Шон, сравни черно-бялата снимка с обляното му от дъжда лице, върна я обратно, отдаде чест и им махна да влизат. Без никакви думи.

Те излязоха на открито под плискащия дъжд и притичаха през калдъръмения площад, стигащ до южната страна на Базиликата „Свети Петър“. Сега се бореха не само с дъжда, но също и с потоците вода, оттичащи се от църковните водоливници, както и от пръските от трафика, който излизаше от Ватикана.

Като посочи с глава, Шон каза:

— Виждаш ли този плосък черен камък с бели ръбове в настилката, по която минаваме?

— Да — отвърна Сана без особен ентусиазъм.

— Напомни ми да ти разкажа за него, когато влезем вътре.

За щастие, не се налагаше да вървят дълго и няколко минути по-късно се наведоха и минаха под един портик. Изтръскаха водата от дрехите и обувките си, доколкото можеше.

— Смята се, че онзи черен камък навън в настилката на площада отбелязва средата на Цирка на Нерон, където мнозина ранни

християни, включително Свети Петър, са били убити. От много години Египетският обелиск, който сега е в центъра на площад „Сан Пиетро“, стои тук.

— Да влезем вътре — предложи Сана. Не я интересуваха туристическите подробности. Беше мокра и измръзнала, а нощта се беше спуснала.

Няколко крачки по-нататък влязоха в офиса на Некропола на Ватикана. Макар да ѝ се стори безкрайно разнебитен, Сана беше доволна, че не е на открито. В ъгъла свистеше и пухтеше голям старомоден парен радиатор. Срещу тях се намираше щанд, обърнат към очукано чиновническо бюро. Мъжът, който седеше зад него, вдигна рязко глава. Изражението му подсказваше, че не се радва на това, че го прекъсват.

— „Скави“ е затворен за днес — обяви той със силен акцент. — Туристите от последната обиколка тръгнаха преди половин час.

Без да казва нищо, Шон подаде ватиканската си идентификационна карта и пропуска си. Мъжът внимателно ги разгледа. Когато прочете името на Шон, очите му блеснаха. Той вдигна глава и се усмихна.

— Професор Дотри! Буона сера.^[2] — Оказа се, че човекът познава Шон по име от работата му на разкопките преди пет години. Представи се като Луиджи Романи.

Шон смътно си спомни името.

— В „Скави“ ли отивате? — поинтересува се Луиджи.

— Да, за едно кратко посещение. Пристигнахме в Рим този следобед, а утре си тръгваме. Исах да покажа на съпругата си някои от по-интересните подробности. Няма да се бавим.

— Оттук ли ще минете на излизане, или през базиликата? Скоро ще тръгвам.

— В такъв случай ще минем през базиликата с туристическата група, която е долу.

— Искате ли да ви заведа?

— Не, нося си ключовете, освен ако ключалките не са сменени.

— Сменени? — разсмя се Луиджи. — Такива неща никога не се сменят.

Напускайки канцеларията, Шон поведе надолу по леко полегатия, напълно пуст мраморен коридор.

— Намираме се всъщност на три метра и нещо под нивото на пода на базиликата над нас.

— А това, че господин Романи те позна... има ли значение?

— Не мога да си представя — отвърна Шон с дрезгав глас. — След като никой освен нас не знае за урната, ако я намерим и я вземем, никой няма да разбере.

Стигнаха до редица мраморни стъпала, които се спускаха на дълбочина повече от цял един етаж. Шон тръгна пръв.

Сана се поколеба, сочейки напред.

— Накъде води този коридор?

— Стига до новата крипта под тази на „Свети Петър“.

В основата на стълбите имаше тесен каменен проход, блокиран от заключена метална решетка.

— Ето го изпитанието! — Шон извади една от връзките с ключове. Спомни си правилният и го пхна в ключалката с лекота. — Дотук добре — каза той. След миг на колебание смелостта му се възвърна, той опита да завърти ключа и за негова радост това също стана веднага.

След като минаха през една контролираща влагата врата и слязоха още няколко стъпала, двамата се озоваха на мястото, където някога в древни римски времена е било нивото на земята.

— Доста влажно е — отбеляза Сана. Не беше доволна.

— Това притеснява ли те?

— Само ако печатът на урната е счупен.

— Вярно! — каза Шон, осъзнавайки, че интересът на Сана преди всичко беше да намери древна ДНК.

— Защо не са осигурили тук повече лампи? — оплака се тя. — Толкова е клаустрофобично. — Светлината беше мъждива, идваше главно от скритите лампи на нивото на пода. Таванът се губеше в сянка.

— За атмосфера, предполагам. Да ти кажа честно, наистина не знам. Става дори още по-клаустрофобично около гробницата на Петър. Нали няма проблем?

— Така мисля. Къде сме сега?

— В средата на римския некропол, който Константин запълнил изцяло през четвърти век, за да оформи основата за своята базилика. Разкопана е тази единствена пътека в посока изток-запад, между две

редици гробници. Повечето между първи и четвърти век са били езически мавзолеи, въпреки че са открити няколко християнски мозаечни изображения и надписи.

— От това място ме побиват тръпки. Къде е гробницата на Петър? Искате ми се час по-скоро да я проверим и да си вървим по пътя.

Шон направи знак наляво, към древния Ватикански хълм. Бяха изминали петдесетина стъпки, когато той посочи към един римски саркофаг в тъмен ъгъл.

— Ако трябва да складираме нещо, мисля, че трябва да е тук. Как ти се струва?

— Подходящо е — каза Сана, учудена, че я пита за такова нещо.

— Искате ли да разгледаш отблизо тези римски гробници? Някои от тях са с интересни декорации.

— Искам да видя гроба на Петър и мястото, където ще работим — отвърна Сана. Краката ѝ бяха подгизнали и усещаше тялото си измръзнало.

— Това е „червената стена“ — обясни Шон, докато заобикаляха рушачия се край на една тухлена стена. — Наближаваме. Стената е част от погребалния комплекс на Петър.

На Сана не ѝ се видя кой знае колко важно. Някъде напред пред тях чува гласа на екскурзовода на групата.

— Спри за миг — каза Шон, когато стигна до един процепа в червената стена. — Погледни през тази дупка. Виждаш ли онази бяла мраморна колона?

Сана се подчини. Лесно можеше да види колоната. Шон посочи зад стената, там, където беше осветено. Тя изглеждаше около петнайсетина сантиметра в диаметър.

— Това е част от Тропайона на Петър, който е бил построен над гробницата на Свети Петър. Така че мястото, на което стоим в момента, е долното ниво на базиликата на Константин.

— Значи гробницата на Петър е под нас.

— Точно така. Под нас, от лявата ни страна.

— Къде ще търсим урната?

— Сега се намираме в южната страна на постройката. Трябва да заобиколим към северната.

— Да го направим — каза Сана.

Когато заобиколиха комплекса и стигнаха до северната страна, двамата изтичаха към туристическата група, която се състоеше от дузина мъже и жени на различна възраст. Единственото, което ги обединяваше, беше, че всички говореха английски. Някои слушаха гида, други оглеждаха мястото, а трети продължаваха разговорите си шепнешком. Това едва ли беше групата, която Сана бе очаквала.

Шон изчака гидът да прекъсне описанията и побутна Сана напред да се присъедини към туристите. След десетина-петнайсет стъпки от дясната им страна се появи стената, която водачът на групата бе описвал. Беше синкавобяла, измазана с хоросан, с множество надраскани един върху друг надписи, така че бе трудно да се различи къде свършва единият и къде започва другият.

— Наречена е стената с надписите — обясни Шон с тих глас. — Както ти казах, по време на последните разкопки, за да се влезе в гробницата на Петър без нищо да се разруши, по-специално тази стена, трябваше да се прокопае тунел под стената, а после под другата, онази, която поддържа първоначалния свод върху гробницата на Свети Петър. Урната трябва да е между въпросните две стени, по-близо до червената, която пресича двете под прав ъгъл.

— Мили боже — възкликна Сана. Тя поклати глава с раздражение. Беше прекалено объркващо.

— Знам — кимна съчувствено Шон. — Много е сложно. Мястото непрекъснато е било разширявано и променяно в продължение на почти две хиляди години. Може и да не обяснявам добре, но знам за какво говоря. Единственото ми притеснение е, че когато червената стена е била в процес на строеж от римляните, което се е случило около първи век, може по невнимание да са се натъкнали на костницата и да са я преместили или пък разрушили. Не се съмнявам изобщо, че първоначалното ѝ местоположение е било близо до червената стена, която е точно зад нас.

— Откъде започва тунелът? — попита Сана, когато огледа залата, в която се намираха.

— Точно под мястото, където стоим. В момента се намираме на нивото на пода на Константиновата базилика. Трябва да слезем до нивото на гробницата на Петър. За да стигнем до там, ще трябва да влезем в следващата зала. Готова ли си да тръгваме?

— Повече от готова — каза Сана. Заради притесненията си тя искаше да види къде щяха да работят по-късно тази нощ, и да се махат. По тази причина подробностите от търпеливия разказ на Шон изобщо не стигаха до съзнанието ѝ.

Той поведе надолу по металните стълби и скоро се озоваха в една сравнително голяма стая, където групата туристи вече се беше събрала. Гидът обясняваше, че плексигласовите кутии, които се виждаха през един малък отвор в стената на Петровата гробница, съдържат костите на светеца.

— Истина ли е? — попита го Сана шепнешком.

— Папа Пий XII казал, че са тук — отвърна Шон. — Били са намерени пръснати в гробницата в една V-образна ниша в червената стена. Мисля, че това, което повлияло на папата, било липсата на череп. Исторически се предполага, че главата на Свети Петър е била в базиликата „Сан Джовани“ в Латерано.

— Добре, но къде е тунелът? — нетърпеливо попита Сана. Историята ѝ беше дошла малко в повече.

— Последвай ме! — каза Шон.

Минаха зад туристите и стигнаха до голяма, прилична на палуба структура, до която се стигаше по няколко спускащи се стъпала. Те имаха подобна на решетка метална рамка и перила. Повърхността се състоеше от големи квадрати прозрачно стъкло с дебелина три четвърти инча. Стоейки на палубата, човек можеше да погледне до най-ниската точка на разкопките.

— Това е нивото на пода на Петровата гробница — обясни Шон. — За да стигнем до тунела, трябва да се спуснем там и после назад под мястото, на което стоим в момента пред стената с надписи.

— Как ще стигнем до там? — Очите на Сана обходиха прозрачната палуба. Там не се виждаше никакъв отвор.

— Стъкленият панел в отсрещния ъгъл се вдига. Тежък е наистина, но ще успеем да го повдигнем заедно. Какво мислиш? Ще успееш ли да се справиш?

Мисълта да пълзи през тунел я накара да настръхне. А това, че вече се намира на четири-пет стъпки под земята не помагаше.

— Какво, да не се разколеба? — попита я Шон, когато тя не отговори.

— Лампите ще бъдат ли светнати? — попита Сана дрезгаво. Тя прокара език по вътрешната страна на устата си, опитвайки се да събере малко слюнка. Гърлото ѝ внезапно беше пресъхнало.

— Няма как — поклати глава Шон. — Те са на автоматичен таймер, а и ако някой отвори някоя от вратите на некропола и види лампите, ще разбере, че нещо не е наред. Освен това за нас изключените лампи ще играят ролята на предупредителна система. В случай че влезе човек в базиликата, докато работим с длетата, може да чуе, макар и да е отдалечен на четирийсет или петдесет стъпки. Не забравяй, че мраморът е невероятно добър звукопредавател. Ако от управата решат да проверят, ще светнат лампите, което за нас ще е предупреждение, че идват. Има смисъл, нали?

Сана неохотно кимна. Имаше смисъл, да, но това не ѝ хареса.

— Кажй нещо — подкани я Шон. — Мислиш ли, че ще си в състояние да се справиш?

Сана отново кимна.

— Кажй ясно! — настоя Шон, повишавайки раздразнено глас. — Трябва да знам със сигурност!

— Добре! Добре! Идвам с теб. — Тя погледна притеснено най-близкостоящите туристи от групата, някои от които ги гледаха с любопитство. После погледна отново към Шон. — Ще се оправя. Не се притеснявай! — увери го шепнешком, но ако знаеше какво ще се случи няколко часа след това, нямаше да е толкова убедена.

[1] На англ. железария е hardware store, което би могло да доведе до объркване с магазин за хардуер. — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер (ит.). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

11:34 преди обяд, четвъртък, 2 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(5:34 след обяд, Рим)

— Как мина обядът вчера? — попита Джак. Беше проврял глава през вратата на офиса на Чет, където колегата му изследваше серия от слайдове.

— Не чак толкова добре, колкото очаквах — призна той.

— И защо?

— Не знам какво съм си мислил в събота вечерта — поклати той глава. — Сигурно съм се бил побъркал. Тази жена е с размерите на кон.

— Жалко — каза Джак. — В такъв случай сигурно няма как да е „истинската“.

Чет направи жест, сякаш отпъжда гадно насекомо, като се ухили подигравателно.

— Подигравай ми се! — подкани го той. — Заслужавам си го.

— Искан да те питам за онзи твой случай на ВАД, за който спомена вчера — каза Джак, опитвайки се да впримчи ентусиазма му в своята кампания срещу популярността на алтернативната медицина. Сега дори бе по-убеден, че е напълно неефективна, като се изключи плацебо ефекта, а освен това и скъпа: една лоша комбинация. И сякаш това не бе достатъчно, ами вече и сам знаеше, че понякога е дори опасна. Всъщност, чувстваше се донякъде смутен, че съдебната патология не е поела по-голяма отговорност по този въпрос.

Мнението му се бе затвърдило след посещението в офиса на Роналд Нюхауз предишния следобед, макар че сега, като се замислеше, трябваше да признае, че е било грешка да позволи на емоциите си да изригнат по този начин. По-късно същия ден бе проучил в Интернет и бе открил голямо количество информация, която би предотвратила необходимостта от конфронтация с Нюхауз. До този момент не бе подозирал за хилядите „изследвания“, направени, за да докажат или

опровергаят ефикасността на алтернативната или допълващата медицина. Проучването му накарало да изпъкне онова, което в неговите очи бе най-големият недостатък на Интернет: прекалено много информация, без да може истински да се оцени пристрастността на източниците.

Случайно се бе натъкнал на доста препоръки за книгата „Измама или лечение“, която си бе запазил по-рано в „Барнс & Ноубъл“. Една справка за личността на автора наистина го впечатли силно. Човекът беше автор на книга, на която преди няколко години се беше възхищавал — „Големият взрив“. Научните схващания на мъжа, по-специално физичните, вдъхваха страхопочитание и Джак съответно реши, че може да се довери на мнението му относно алтернативната медицина. Вторият автор, завършил хуманитарна медицина, беше отделил време и усилия да се обучи в някои видове алтернативна медицина, и дори беше практикувал. При такава подготовка не би могло по-добре да се преценят и сравнят без предубеждения двата подхода. Окуражен, Джак беше решил да се откаже от Интернет и като си тръгне от работа, да мине да вземе книгата от книжарницата.

Когато се прибра вкъщи вечерта, с разочарование установи, че Лори и Джей Джей вече спят. На масичката до входната врата забеляза бележка: „Лош ден, много плака, изобщо не спа, но сега спи. Трябва и аз да спя, когато е възможно. Супата е на печката. Обичам те. Лори“.

Бележката го накарала да се почувства виновен и самотен. Не се беше обаждал целия ден от страх да не ги събуди, както се бе случвало друг път. Макар винаги да окуражаваше Лори да му звъни, когато може, тя никога не го правеше. Надяваше се причината да не е от обида, че се е върнал на работа, докато тя си остава вкъщи, но дори и да беше така, той знаеше, че няма да каже.

Вината му обаче не беше само че не е звънял — а защото всъщност не искаше да знае какво става вкъщи. Понякога дори не му се искаше да се прибере...

— Хей! — извика Чет и го побутна по рамото. — Какво ти става? Да не получи апоплектичен удар?

— Съжалявам. — Джак тръсна глава, сякаш събуждайки се от транс. — Бях се замислил за нещо друго.

— Какво искаше да ме питаш?

— Би ли могъл да ми дадеш името или номера, под който е вписан този случай, за да погледна подробностите? — каза Джак, но не изслуша отговора на Чет. Мисълта му се върна обратно, спомни си тази сутрин, когато се беше събудил в пет и половина, все още облечен, седнал на кушетката в дневната. В скута му лежеше „Измама или лечение“, отворена по средата на приложението.

Книгата беше затвърдила отрицателното му отношение към алтернативната медицина и повишила интереса му към проблема. Основното й внушение се преплиташе със собствената му позиция по въпроса и аргументите, които авторите бяха използвали, за да докажат изводите си бяха ясни и непредубедени. Всъщност, Джак чувстваше, че са се произхвърлили в полза на алтернативната медицина, но крайните им изводи бяха все пак недвусмислени: хомеопатията има само плацебо ефект; акупунктурата, която освен плацебо, можеше да окаже ефект върху някои видове болка и гадене, показваше също известна ефикасност по отношение на болки на гръбнака, но конвенционалното лечение беше също толкова благотворно и далеч по-евтино; а билколечението беше главно с плацебо ефект и използваше предимно непроверени продукти; тези пък, които имаха фармакологичен ефект, бяха далеч по-опасни от съответните лекарства, съдържащи подобни активни съставки.

Тъй като беше спал само няколко часа, Джак побърза да си вземе един студен, ободряващ душ, хапна на крак и препусна с велосипеда по натоварените улици. Пристигна в Патологическия център за рекордно кратко време.

Въоръжен с новопридобитите познания по алтернативна медицина, той се потопи в работата си, подписа няколко висящи случая, преди да напомни на Вини да се захваща за работа в залата за аутопсии. Преди да отиде до офиса на Чет, Джак беше приключил с три аутопсии, които включваха стрелба в бар в Ийст Вилидж и две самоубийства, едното от които определено му се бе сторило подозрително, заради което се бе обадил на приятеля си, лейтенант детектив Лу Солдано.

— Хей — извика отново Чет. — Има ли някого вкъщи? Това е абсурдно. Все едно разговарям със зомби. Току-що ти казах името на онзи мой случай с ВАД, а ти изглеждаш така, сякаш си получил нов удар. Не си ли спал снощи?

— Съжалявам. — Джак присви очи и замига често. — Прав си, миналата нощ не спях и съм разфокусиран. Би ли повторил отново името?

— Защо толкова се интересуваш? — попита Чет, но все пак написа името и му подаде листчето.

— Интересува ме алтернативната медицина като цяло, и по-специално случаи на ВАД след хиропрактика. Ти навремето какво установи по въпроса?

— Имаш предвид факта, че никой не е искал да чуе за него ли?

— Имаш предвид освен шефовете ти?

— Когато докладвах случая, той предизвика дебат — половината бяха за, другата половина — против хиропрактиката, а онези, които я подкрепяха, я подкрепяха сериозно. Беше емоционален спор, което ме изненада, особено това, че шефът ми е голям фен.

— Ти каза, че си имал четири или пет случая. Мислиш ли, че ще можеш да намериш имената им? Ще е интересно да се сравнят инцидентите на ВАД между Ню Йорк Сити и Ел Ей.

— Намирането на имената на моите случаи ще е сравнително лесна работа; но намирането на останалите ми изглежда почти като чудо. Но ще проверя. Ти как смяташ да проучваш?

— Проверявал ли си си наскоро електронната поща?

— Не бих казал.

— Когато го направиш, ще видиш, че имаш съобщение от мен. Изпратих имейл до всички патолози с молба да ми съдействат, ако са имали подобни случаи. По-късно днес следобед ще прегледам картоните и ще видя дали мога да открия нещо и там.

В този момент блекбърито на Джак извънтя. Разтревожен, че може да е Лори, която го търси по спешност от къщи, той го измъкна от калъфа му и погледна екранчето.

— О-хо! — промърмори. Не беше Лори. Беше шефът, Харолд Бингам, който се обаждаше от главния офис на долния етаж.

— Какво има? — попита Чет, забелязвайки реакцията на Джак.

— Шефът е.

— Проблем ли е?

— Посетих го вчера — призна Джак. — Във връзка с хиропрактиката, намесена в моя случай. Не бях толкова дипломатичен, колкото обичайно съм. Всъщност, едва не стигнахме до скандал.

Чет, който познаваше Джак по-добре от всеки друг в офиса, направи гримаса.

— Късмет!

Джак поблагодари и натисна бутона за приемане на разговора. Секретарката на Бингам, госпожа Санфорд, която не търпеше шеги, беше на линията.

— Шефът те иска в кабинета си, веднага!

— Чух това — каза Чет, като се прекръсти. Смисълът беше ясен: Чет беше убеден, че ситуацията на Джак се нуждаеше от молитва.

Джак се отблъсна от бюрото.

— Благодаря за доверието — промърмори той саркастично.

Докато вървеше към асансьора си помисли, че може да става дума за призовка във връзка с посещението му в офиса на лечителя Нюхауз. Джак очакваше да има реакция на станалото, но не очакваше да е толкова бърза. Това вероятно не се дължеше само на телефонен разговор от страна на раздразнения лекувател, а по-скоро от страна на адвокат. Последствията можеха да са предупреждение — или изтощителен граждански процес.

Излизайки от асансьора, Джак си помисли, че вместо да се защитава пред Бингам, което — знаеше отлично — щеше да е трудно, ако не и невъзможно, може би трябваше да премине в нападение.

— Можеш да влизаш — каза госпожа Санфорд, без да вдига поглед от компютъра. Беше направила същото нещо последния път, когато беше извикан „да мине по килима“ преди десет години и той отново се учуди откъде тя знаеше, че това е точно той.

— Затвори вратата! — заповяда Бингам иззад огромното си дървено бюро. То бе разположено под прозорците, защитени със стари венециански щори. Калвин Уошингтън, заместник-шефът, седеше до голямата маса; зад него бяха остъклените шкафове с книги. Двата мъже гледаха Джак немигащо.

— Благодаря, че ме извикахте. — Джак се насочи право към бюрото на Бингам. — Патологическият център трябва да заеме отговорно становище по отношение на алтернативната медицина, особено хиропрактиката. Вчера имаме смърт вследствие на билатерална вертебрална артериална дисекция, причинена от ненужна манипулация.

Бингам изглеждаше объркан от встъплението му.

— Аз поех инициативата — продължи Джак — и вчера направих посещение на място на виновния лечител, за да се убедя, че е извършил цервикална манипулация. Както може би сте научили, това не беше най-лесната задача, и се наложи да бъда убедителен, за да получа информация.

Покритото с петна лице на Бингам побледня леко и сълзящите му очи се присвиха, докато се взираше в Джак. После свали очилата си, за да ги почисти и да спечели време. Остроумието не беше от силните му страни.

— Седни! — прогърмя Калвин от дъното на стаята.

Джак седна на един от столовете срещу бюрото на Бингам. Не се обърна назад. Както очакваше и се страхуваше, Калвин не се беше хванал на тактиката му, за разлика от Бингам.

Внушителната фигура на Калвин се появи в зрителното поле на Джак. Той бавно вдигна очи и го погледна. Калвин бе сложил ръце на кръста си, лицето му бе опънато, очите му горяха. Той се извиси над Джак.

— Стига глупости, Степълтън! — прогърмя гласът му за втори път. — Знаеш много добре, че не се очаква да излизаш оттук, да търчиш из града и да размахваш значката си наоколо като телевизионно ченге.

— Сега, като се замисля, осъзнавам, че не се справих много добре — призна Джак.

— Това да не е някаква лична вендета срещу хиропрактиката? — поиска да знае Бингам.

— Да, беше лично.

— Би ли обяснил? — изгледа го шефът му.

— Не смятате ли, че хиропрактиката не бива да се занимава с лечение на други заболявания, освен с тези на гръбнака? И че се базира на една идиотски остаряла мистична концепция за вътрешна интелигентност, която все още не е открита, измерена или обяснена? И че подобно лечение често включва цервикални манипулации, които могат да причинят смърт, както се е случило с моята дваисет и седем годишна пациентка?

Бингам и Уошингтън размениха разтревожени погледи след емоционалното избухване на Джак.

— Всичко това може да е вярно, но може и да не е — каза Бингам, — но кое го прави лично?

— Не ми се иска да навлизам в подробности — каза Джак, насилвайки се да се успокои. Знаеше, че е позволил на емоциите си да го завладеят, точно както бе станало в офиса на лечителя. — Историята е дълга, а асоциацията е по-скоро индиректна.

— Не ти се иска да навлизах в подробности — повтори Бингам пренебрежително, — но ние може и да го смятаме за необходимо; и ако не го направиш, ще е за твоя сметка. Тъй като още не си получил призовка, моя неприятна отговорност е да те информирам, че ти и Патологическият център сте дадени под съд от д-р Роналд Нюхауз...

— Той не е доктор, за бога! — извика Джак. — Той е просто един лечител!

Бингам и Уошингтън размениха пореден бърз поглед. Бингам явно беше разстроен, като родител с непокорен тийнейджър. Калвин се държеше по-малко благородно. Изглеждаше недвусмислено вбесен и му беше трудно да си държи езика зад зъбите.

— В момента мнението ти за хиропрактиката няма значение — каза Бингам. — Тук обсъждаме действията ти, а въпросният господин е по всяка вероятност доктор по хиропрактика. Ти и Патологическият сте дадени под съд за клевета, обида на известна личност, нападение...

— Изобщо не съм докосвал онзи тип — прекъсна го Джак. Беше му трудно да следва собствения си съвет по отношение на емоциите си.

— Не е нужно да докоснеш някого, за да те съдят за нападение. Нужно е само ищецът да реши, че имаш намерение по някакъв начин да го направиш. Крещя ли му, когато беше в неговия офис?

— Предполагам — призна Джак.

— Заплашвал ли си, че трябва да бъде арестуван за това, че е убил пациента си?

— Предполагам — отвърна Джак смутено.

— Предполагал бил! — протътна Бингам с нарастващ гняв, като вдигна ръце нагоре. После, повишавайки глас, изкрещя: — Ще ти кажа какво мисля: това е нечувана злоупотреба с официална власт. Възнамерявам да ти изрита задника оттук и да те оставя в неплатен отпуск, докато тази каша не се оправи.

По гърба на Джак пробягаха студени тръпки. Ако го пуснеха в неплатен отпуск, единственото му спасително въже към емоционална стабилност щеше да бъде отрязано. Щеше да се наложи да си остане вкъщи и вместо това Лори да ходи на работа. Трябваше да поеме отговорността да се грижи за Джей Джей. *О, боже мили*, проплака Джак вътрешно. Внезапно го обхвана отчаяние. Последния път, когато се намираше в подобни обстоятелства и трябваше да се защитава срещу гнева на Бингам, не го бе грижа за самия себе си. Но сега не можеше да си позволи да се самоунищожава. Семейството му се нуждаеше от него. Не можеше да е депресиран. Бингам беше прав; това беше каша.

Бингам шумно си пое дъх и го издиша през изкривените си устни. Погледна към Калвин, който продължаваше да гледа втренчено Джак.

— Ти какво мислиш, Калвин? — попита Бингам. Гласът му прозвуча почти нормално.

— Какво мисля за кое? — поиска да знае Калвин. — Дали да освободим в неплатен отпуск този задник, или да го смелим от бой?

— Ти говори с адвокатката, не аз — каза Бингам. — Тя какво смята по въпроса за обезщетението? Убедена ли е, че нашата застраховка ще покрие този епизод — да уредим нещата с извънсъдебно споразумение — или отиваме на процес?

— Смята, че ще се уреди. В края на краищата това не е криминално дело.

— А има ли вероятност действията на Степълтън да бъдат възприети като целенасочена злонамереност?

— За това не беше много сигурна.

Джак премести очи от Бингам към Калвин и обратно. За момент те го игнорираха, сякаш дори не беше там. След още няколко разменени реплики между двамата мъже, Бингам насочи отново вниманието си към Джак.

— Това, за което говорим, е дали застраховката ни ще те спаси. Съгласно договора ти Патологическият те компенсира срещу злоупотреба със служебно положение, освен ако тази злоупотреба не включва престъпление или не се счита за злонамерена, в смисъл че не си я направил целенасочено, а е станала случайно.

— Не съм отишъл да наранявам никого в онзи офис, ако това имате предвид — каза Джак разкаяно. Имаше чувството, че ситуацията започва да излиза от контрол.

— Това е успокоително — кимна Бингам. — Трябва да решим дали ще те защитаваме, или не. Разбира се, това има известно отношение към факта дали застраховката ни ще покрие, или няма да покрие евентуална присъда срещу теб. Ако не може да я покрие, тогава ще трябва сам да се защитаващ, което, боя се, би било много скъпо.

— Мотивите ми определено не бяха злоумишлени — каза Джак и сърцето му пропусна един такт при мисълта, че може да се наложи сам да се защитава. При положение че Лори беше в неплатен отпуск и предвид допълнителните разходи за болестта на Джей Джей, той нямаше да има парите за адвокат. — Отидох в офиса на лекаря с единствената цел да разбера дали е преглеждал пациентката ми и дали е провеждал цервикални манипулации върху нея.

— Я пак повтори каква беше причината за смъртта — помоли Бингам.

— Билатерална вертебрална артериална дисекция — каза Джак.

— Нима?! — беше коментарът на Бингам, сякаш го чуваше за първи път. Очите му моментално се изцъклиха. Това при него беше психологически рефлекс — когато мозъкът му прехвърляше хилядите съдебномедицински случаи, в които беше замесен в дългата си кариера.

Въпреки че напоследък Бингам с усилие запомняше текущите събития, като причината за смъртта на Киара Абелар, която Джак бе споменал само няколко минути по-рано, дългосрочната му памет беше енциклопедична. Миг по-късно той примига и се надигна, сякаш събуден от транс.

— Имал съм три случая на вертебрална артериална дисекция — обяви той.

— И те ли бяха причинени от подобни лечителски манипулации? — попита Джак с надежда. Все пак му беше станало ясно, че няма да е в състояние да запази частния си живот разделен от професионалния, ако искаше да избегне да го изпратят в неплатен отпуск или дори по-лошо. Налагаше се да признае за болестта на Джей Джей и затрудненията му да се справи с нея. Едва тогава Бингам и Калвин биха извинили непростимото му поведение вчера.

— Два от тях имаха връзка с проведена хиропрактика — призна Бингам. — Другият беше идиопатичен, така и не разбрахме каква е била причината. А сега нека ти кажа... — В следващите няколко минути Джак и Калвин трябваше да изслушат Бингам как преразказва историите на трите случая.

Макар винаги да се впечатляваше от това до какви подробности помни Бингам, в момента го намираше за досадно, но пък здравият разум му нашепваше да не го прекъсва. Решил най-после да разкрие заболяването на Джон Джуниър, той нямаше търпение да го направи и да се свърши.

В момента, в който Бингам приключи подробния си разказ, Джак започна разкаяното си признание.

— Преди малко казах, че не искам да обяснявам защо в поведението ми в офиса на въпросния лечител е имало личен елемент. Сега бих искал да поправа това.

— Не съм сигурен, че искам да знам дали лично си се познавал с пациентката си — изръмжа Калвин.

— Не, не! — увери ги Джак. Никога не му беше хрумвало, че Калвин може да си помисли такова нещо. — Не съм имал каквато и да е връзка с пациентката. Никога не съм я виждал и не знаех нищо за нея. Причината за тази бъркотия е новороденият ми син.

Джак се поколеба за момент, оставяйки ги да проумеят казаното. Мигновено видя как израженията им се смекчиха, особено това на Калвин, при когото гневът веднага бе заменен от тревога.

— Искам да помоля нещо, преди да разкрия това, което имам намерение — продължи Джак. — Моля това да не се разчува. Става въпрос за нещо много лично.

— В такъв случай ще трябва да го обмислим — обади се Бингам. — Ако започне процес, можем лесно да бъдем оборени. В случай че нещата вземат такава посока, може да се наложи да не спазим обещанието, което сме ти дали.

— Наясно съм — кимна Джак. — Но ако не се наложи, иска ми се да вярвам, че ще запазите тайната.

Бингам погледна Калвин. Калвин кимна.

— Добре ли е детето? — поинтересува се Калвин.

— За съжаление, не — призна Джак и в момента, в който го направи, гласът му потрепери. — Знаете, че Лори не се върна от

отпуска си по майчинство, както първоначално планираше.

— Разбира се, че знаем — каза Калвин нетърпеливо, сякаш Джак се канеше да разтяга историята.

— Детето ни е сериозно болно — успя да произнесе Джак. Не беше казвал на никого за Джей Джей от страх, че думите му ще направят ситуацията още по-реална. В известен смисъл не я приемаше, като начин да се справи с шока след поставянето на страшната диагноза.

Той си пое няколко пъти въздух. Бингам и Калвин чакаха. Видяха как челюстта на Джак се стегна и разбраха, че се бори да задържи сълзите си. Искаха да чуят повече подробности, но трябваше да му дадат време да се съвземе.

— Знам, че не бях на себе си през последните три месеца — въздъхна Джак.

— Нямахме представа — прекъсна го Бингам, изпитвайки внезапно вина, че се е държал толкова сурово с него.

— Разбира се, че не сте. Не сме казали на никого, освен на родителите на Лори.

— Ще ни кажеш ли диагнозата? — попита Калвин. — Предполагам, че не е наша работа, но бих искал да знам. Знаеш чувствата ми към Лори. Тя ми е като дъщеря.

— Невробластома — каза Джак. Наложил се отново да спре да си поеме дъх, за да продължи. — Високорискова невробластома.

В стаята се възцари мълчание, докато Бингам и Калвин се мъчеха да смелят чутото.

— Къде са го лекували? — попита Калвин тихо, нарушавайки тишината.

— В „Мемориал“. В лечебна програма е, но се наложи да го оставят да чака, тъй като разви антимиши антители. След като завърши химиотерапията, лечението му бе базирано на миши моноклонални антители. За съжаление, от този момент нататък не го лекуват. Както може би се досещате, Лори и аз едва издържаме отлагането.

— Да — въздъхна Бингам след малко. — Това променя настоящата ситуация напълно. Може би се нуждаеш от отпуск, само че платен. Може би трябва да останеш вкъщи при съпругата и детето си?

— Не! — енергично възрази Джак. — Трябва да работя! Сериозно, последното нещо, което искам, е да изляза в отпуск. Не

можете да си представите колко разстройващо е да гледаш, че детето ти страда, и да не можеш да направиш нищо. Това, че ме заплашихте да ме пуснете в неплатен отпуск беше първото, което ме накара да ви разкрия всичко.

— Хубаво — каза Бингам. — Не излизай в отпуск, но срещу това искам да ми обещаеш, че ще се въздържа от подобни посещения.

— Обещавам — каза Джак. От негова гледна точка това трудно можеше да мине за отстъпка.

— Продължавам да не разбирам поведението ти в офиса на онзи лечител — каза Бингам. — Нещо специално ли беше, или просто като цяло не харесваш тази област? От това, което каза, след като влезе тук, е напълно ясно, че нямаш високо мнение за хиропрактиката. Може би ти самият имаш лош спомен от нещо подобно?

— Съвсем не — възрази Джак. — Никога не съм ходил на такова място, дори не знаех много-много за тях, но заради моята пациентка с ВАД реших да се запозная с хиропрактиката и алтернативната медицина, за да отвлека мислите си. Явно е, че съм бил обсебен от болестта на Джей Джей, особено от неговото лечение. Преди случая с Киара Абелар никога не ми е минавало през ума, че могат да умират хора от алтернативна медицина. В една от първите статии, които прочетох, се описваше случай на тримесечно бебе, което е умряло вследствие цервикални манипулации в хиропрактика. Бях ужасен, особено като се има предвид, че синът ми е на почти същата възраст. И когато Нюхауз започна да ми дрънка как хиропрактиката лекува неща като например алергии при деца, синусити и какво ли не още, ми кипна. Едно е възрастен човек да е дотолкова глупав, че да се подложи на риск при такъв измамник, съвсем друго е, когато става дума за дете. Това вече е престъпление.

Гласът на Джак секна. Над стаята отново увисна тежка тишина.

Бингам се закашля.

— Мисля, че мога да говоря от името и на двамата ни — на себе си и на Калвин, като кажа, че много съжаляваме за болестта на сина ти. Макар да не намирам извинение за поведението ти вчера, сега го разбирам по-добре. Искам да те уверя също, че силно подкрепям проучванията ти върху алтернативната медицина; ще е добре да го направиш не само за теб, но и за съдебната патология. Направо си представям една полезна статия за някое от големите списания по

патология с принос към дебата за алтернативната медицина. Но по време на изследванията ти настоявам да не посещаваш никакви лечители. Освен това искам да избягваш всякакви становища пред пресата на своя глава. Всяко изявление трябва да мине през отдела за връзки с обществеността, след като бъде прегледано внимателно от мен. Проблемът с алтернативната медицина е по-скоро политически, отколкото научен. Според мен в тази работа има съвсем малко наука. И за да подчертая това становище, във връзка с повдигнатия съдебен процес ми се обадиха от кабинета на кмета. Оказва се, че си избрал любимия на Негово Височество лекар.

— Шегувате се — каза Джак. Беше невъзможно. Джак се бе запознал с кмета и бе впечатлен от интелигентността му, поне до този момент.

— Не се шегувам ни най-малко — продължи Бингам. — Очевидно господин Нюхауз е единственият човек, който може да облекчи лумбалните страдания на кмета ни.

— Шокиран съм — призна Джак.

— Недей — изсумтя Бингам. — Колкото до предстоящия съдебен процес, ще положим всички усилия, за да те защитим.

— Благодаря, сър — каза Джак с облекчение.

— Освен това ще уважим желанието ти за запазване на частните ти проблеми въпреки опасността от уволнение. Няма да разгласим тайната ти, особено в Патологическия.

— Оценявам го.

— Ако промениш мнението си и искаш да излезеш в отпуск, смятай заплатата за уредена.

— Оценявам и това. Много сте любезен.

— А сега мисля, че трябва да отидеш да работиш. Калвин ми каза, че те чакат повече случаи от обикновено. Така че се хващай за работа и ги подписвай.

Джак схвана намека и изчезна на мига.

Известно време нито Бингам, нито Калвин помръднаха. Гледаха се един друг шокирани.

— Наистина ли работата му е била занемарена напоследък? — попита Бингам, нарушавайки тишината.

— Не и от моя гледна точка — каза Калвин. — Истина е, че е по-назад от обикновено, но качеството му е нормално; и макар да

изостава, производителността му е един път и половина по-голяма от тази на всеки друг.

— Няма ли си представа за болестта на детето му, нали?

— Ни най-малка — каза Калвин. — Дори решението на Лори да удължи майчинството си не събуди никакви подозрения у мен. Помислих си, че просто ѝ харесва да бъде майка. Знам колко много искаше деца.

— Джак винаги е бил толкова потаен. Така и не го разбрах, да ти кажа честно, още от момента, когато постъпи тук при нас. Беше самодоволен и саморазрушителен и не знам кое е по-лошото. Когато призовката дойде тази сутрин и ми се обади от офиса на кмета, си помислих, че се е върнал към старите си навици.

— И на мен ми мина през ума — призна Калвин.

— Говори с главната адвокатка — каза Бингам. — Кажй ѝ, че ще защитаваме случая, освен ако тя смята, че трябва да се отиде на извънсъдебно споразумение. А след това ме остави да свърша малко работа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

8:15 вечерта, четвъртък, 2 декември 2008 г.

Рим

(2:15 след обяд, Ню Йорк Сити)

Първо дойде блясъкът на стоте милиона волта електричество, последван от прашене, което разцепи влажния въздух в древния Египетски обелиск в средата на площад „Свети Петър“. Миг по-късно се чу острият тътен на гръмотевица, която буквално разклати фиата.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Сана.

— Гръмотевица и светкавица — отвърна ѝ пренебрежително Шон, макар че и той бе подскочил. Никога не беше виждал мълния да пада толкова наблизко. — За бога, успокой се! Не си на себе си!

Сана кимна и погледна през прозорците на взетата под наем кола. В тъмнината се виждаха много пешеходци на път за вкъщи, приведени на вятъра, вдигнали чадъри пред себе си като щитове срещу почти хоризонталния дъжд.

— Не мога. Сигурен ли си, че трябва да правим това? — попита Сана. — Искам да кажа, промъкваме се в древно римско гробище в дъждовна нощ, за да откраднем костница. Прилича по-скоро на сценарий за филм на ужасите, отколкото на нещо нормално. Ами ако ни хванат?

Шон забарабани раздразнено с пръсти по волана на колата. Той също беше напрегнат и колебанията на Сана само подклаждаха безпокойството му.

— Няма да ни хванат — сопна ѝ се той. Не искаше да чува нищо негативно. Беше на ръба да направи най-поразителното си откритие, при условие че Сана му сътрудничеше.

— Как може да си толкова сигурен?

— Работил съм тук нощем в продължение на месеци и освен когато не съм водил някого със себе си, не съм виждал жива душа.

— Използвал си молив, хартия и фотоапарат. А сега ще използваме бормашина, чук и длето. Ами ако някой се появи наоколо и

ни чуе?

— Базиликата е затворена плътно — озъби се Шон. — Виж, не ми го причинявай. Веднъж вече се съгласи да го направиш. Времето е подходящо. Имаме инструментите. Знаем къде да гледаме. А след като използваме бормашината, за да сондираме за каменната костница, влизането и излизането ни ще траят не повече от няколко часа. Щом не можеш да не се тревожиш за нещо, тревожи се за това как ще изнесем костницата от некрополиса и ще я натоварим в багажника на колата.

— На думи е лесно — изсумтя Сана. Тя погледна през прозорците към площад „Свети Петър“ с извитите елипсовидни колони на Бернини^[1] от двете страни.

— Казвам ти, че ще е лесно — каза Шон с явна убеденост, макар опасенията ѝ да бяха възбудили неговите. В действителност знаеше, че има много възможности нещата да се объркат. Противоположно на това, което каза, беше наясно, че можеха да ги хванат. А още по-вероятно беше да не успеят да намерят костницата. Ако се случеше така, щяха да бъдат принудени да съобщят на властите за писмото на Сатурний и да разделят престижа при евентуално ѝ намиране. Разбира се, това щеше да стане само ако позволиха търсенето да се проведе — което бе малко вероятно, тъй като откриването на мощите би поставило църковната догма и папската непогрешимост под въпрос.

— Добре — каза Сана внезапно. — Ако ще го правим, да го правим. Защо продължаваме да седим тук?

— Казах ти. Пристигнахме по-бързо, отколкото предполагах. Последната смяна на охраната на базиликата е в осем часа вечерта. Искam да им дам достатъчно време да свършат и да заключат мястото.

Сана погледна часовника си. Беше почти осем и половина.

— Ами ако открият, че нещо не е както трябва, като например че „Пиета“ я няма?

Шон се обърна да види профила на жена си в тъмното. Надяваше се, че се шегува, но май случаят не беше такъв. Тя гледаше през прозорците на колата като застанала нащрек жертва, която всеки момент ще бъде изядена.

— Ти сериозно ли говориш?

— Не знам — призна Сана. — Нервна съм и съм изтощена. Искam да кажа — пропътувахме целия път от Египет до тук днес. За теб може би е лесно, но не и за мен.

— Нормално е да си неспокойна, всичко е наред. По дяволите, аз също съм неспокоен.

— Ами ако получа клаустрофобия?

— Ще се уверим, че няма да получиш. Няма да те карам да влизаш в тунела. Там и без това няма да има място за теб.

Сана наблюдаваше съпруга си в полумрака на колата. Светлините от фаровете на минаващите коли играеха по лицето му.

— Сигурен ли си, че няма да имаш нужда от мен в тунела?

— Ако слезем там и не искаш да влезеш вътре, ще се справим някак си. Да мислим позитивно. Мога ли да разчитам на теб?

— Така мисля. — Сана не прозвуча много уверено.

В девет без четвърт Шон запали двигателя на колата и се изтегли от тротоара. С непрекъснато работещите чистачки, бореци се с пелените дъжд, трябваше да се напруга, за да вижда. Трафикът, който влизаше в пиацата, се носеше край тях с главоломна скорост. Шон мина край Колонадата на Бернини и се насочи към Арката на камбаните.

— Ако швейцарските гвардейци попитат защо нямаш ватиканска идентификационна карта, остави ме аз да говоря — предупреди Шон.

Двете тъмнокафяви бараки за охранители се откरोиха в мъглата напред. Мъжете излязоха, облечени в тъмни дъждобрани с качулки върху черно-оранжевите си униформи. Не изглеждаха доволни, че са на смяна в такава нощ. Шон смъкна стъклото си, когато се изравни с бараките, и спря. Няколко непокорни дъждовни капки мигновено влетяха в купето през отворения прозорец и проблеснаха във въздуха.

— Добър вечер, господа. — Шон направи усилие да потисне безпокойството в гласа си. Както беше очаквал, едната смяна беше свършила. Тези мъже тук бяха други.

Както и следобед, гвардеецът взе картата му без думи. Проучи я на светлината на фенерчето, сравни снимката с лицето на Шон. Върна му я и попита къде точно отиват.

— В некрополиса — отвърна Шон, докато подаваше пропуска си. — Имаме малко работа по поддръжката.

Гвардеецът изучава пропуска известно време, после го върна обратно:

— Вдигнете капака на багажника — нареди той, изчезвайки към задницата на колата.

През това време се приближи втори гвардеец и освети лицето на Сана с фенерче. Преди това той бе използвал фенерчето и едно огледало на дълга дръжка, за да инспектира вътрешността на колата за взривни устройства.

Шон чу багажника да се затваря и миг по-късно гвардеецът се върна до отворения му прозорец.

— За какво са тези инструменти? — попита гвардеецът.

— Имаме работа по поддръжката — отвърна Шон.

— Ще минете ли през офиса на „Скави“?

— Разбира се.

— Да се обадя ли на охраната да го отвори?

— Не е необходимо. Имаме ключове.

— Добре — кимна мъжът. — Един момент. — Той хлътна в малката барака за разрешително за паркиране. Миг по-късно се изправи зад колата и записа номера ѝ, преди да се върне до отворения прозорец. Хвърли разрешителното на таблото и отдаде чест.

— Пфу — изсумтя Сана, след като тръгнаха. — Уплаших се, че сме пушечно месо, когато вдигнаха багажника и видяха инструментите.

— Аз също. Докато работех преди тук никога не са ми обръщали чак такова внимание. Явно са засилили охраната.

Шон паркира където му бяха казали, но колкото може по-близо до офиса на „Скави“.

— Ще взема инструментите. А ти иди до навеса на портика. Не искам да се измокриш като днес следобед.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита Сана, докато се протягаше да измъкне един чадър от задната седалка.

Шон я хвана за ръката.

— Въпросът е ти ще се справиш ли.

— Сега, когато сме тук, съм по-добре.

Тя тъкмо се канеше да излезе от колата, когато Шон я стисна по-здраво.

— Изчакай да минат онези коли — спря я той.

Сана се обърна и видя редица от автомобили, които се спускаха към тях в мрака. Те отминаваха със свистене по хлъзгавия, пълен с локви калдъръм, изпращайки мръсни пръски към фиата. Шон и Сана

се обърнаха и проследиха с поглед червените стопове, които прелитаха през Арката на камбаните, без дори да намалят.

— Това трябва да е някой от началниците, може би дори най-големият началник — подхвърли Шон.

Няколко минути по-късно се намираха в тъмния офис на „Скави“. Шон бе пренесъл инструментите и другите дреболии в две кошници. Сега, когато беше толкова близо, въодушевлението и безпокойството му се покачиха с още няколко градуса.

— Какво да правя с чадъра? — попита Сана наивно.

— Исусе Христе! — избухна Шон. — Трябва ли да ти казвам за всяко нещо какво да правиш с него? — Намираще се отвъд границите на търпението си. Първо го беше заплашила, че може да не участва в планираното мероприятие, а сега задаваше тъпи въпроси.

— Не ми се сопвай така. Въпросът е резонен. Ако го оставя тук, някой може да дойде насам и да заподозре, че в разкопките има човек.

— От къде на къде, ако види забравен чадър в офиса на „Скави“, някой ще тръгне да подозира, че долу е слязъл нарушител? Това е абсурдно.

— Чудесно! — сопна се Сана в отговор. Тя протегна ръка и остави взетия от хотела чадър да падне на пода. На Шон не му пукаше за нейните чувства.

Шон бе също толкова нещастен. През последната година, докато нейната кариера цъфтеше, тя започна да се държи като луда глава, подстрига косата си съвсем късо въпреки неговото несъгласие; друг път бе сприхава като дете, хвърляше разни предмети, както сега бе направила с чадъра.

В продължение на няколко секунди те се гледаха кръвнишки. Сана първа отстъпи.

— И двамата се държим глупаво — каза тя. Вдигна чадъра и го подпря на една дървена пейка.

— Права си. Съжалявам — каза той, но без по-нататъшни любезности. — Напрегнат съм, защото се страхувам, че може да се откажеш, а това е жизненоважно за мен.

В съзнанието на Сана всяко апатично оправдание на Шон се стапяше като снежна топка в тропиците. Вместо да поеме отговорност за държанието си, той обвиняваше нея.

— Да не говорим повече за това — предложи тя. В този момент последното нещо, което искаше да прави, беше да влиза в спор. А онова, което наистина искаше, бе да се върне в хотела и да си легне в леглото.

— Сега ти си тази, която говори.

Всеки от тях вдигна по една кошница и мина през остъклената вътрешна врата на офиса. Коридорът се осветяваше само от серия слаби нощни крушки по дължината на мраморните первази.

Когато стигнаха до стълбището, което се спускаше към входа на некропола, Шон спря да погледне по коридора към криптата на базиликата. Не видя никого.

— Добре — прошепна той. — Да го направим.

Те слязоха по стъпалата. Вече долу, Шон отвори решетката със съответния ключ, пусна Сана да мине, после сам влезе, преди да заключи металната бариера зад себе си.

На оскъдното осветление, идващо от коридора горе, двамата побързаха да извадят строителните каски и светнаха монтираните върху тях лампи.

— Не е лошо — обяви Сана, използвайки лампата, за да огледа тесния каменен проход към солидната, непропускаща влага врата на некропола. Само миг по-рано тя бе очаквала пристъп на клаустрофобия. Но светлината промени всичко.

— Вземи това в едната ръка и кошницата в другата — каза Шон, след като включи едно от фенерчетата.

— Не мисля, че ми е необходимо в съчетание с лампата върху каската.

— Вземи го — настоя Шон.

Той се изниза покрай нея и бързо се спусна до солидната врата. С всяка стъпка усещаше как вълнението му расте. Не можеше да не се чувства оптимист. Беше убеден, че костницата трябва да е на мястото, където Сатурний съобщаваше, че я е сложил преди почти две хилядолетия.

Отключи вратата и отстъпи встрани, като отново пропусна Сана да мине преди него. После, след като я заключи отново, побутна съпругата си да слезе бързо до нивото на римското гробище. Беше готов да тръгне на запад, но усети, че Сана не е зад него.

— Какво правиш, по дяволите? — попита той, когато се обърна и я видя да се спуска бавно, с поклащаща се на челото лампа.

— Това не ми харесва — каза Сана.

— Какво не ти харесва? — поиска да знае той и промърмори под нос: — Сега пък какво има? — Едва влязоха, а жена му вече започваше да капризничи. За миг се замисли дали да не я изпрати да чака в колата, но после си спомни, че му е необходима. Това, което планираше, определено беше работа за двама души.

— Светлината на лампите изглежда не стига до тавана. Това ме кара да се чувствам странно.

— Таванът е бил умишлено затъмнен, така че посетителите да не виждат стоманените подпори. Направено е за атмосфера.

— Така ли било? — Сана стигна до нивото на древното гробище и лампата ѝ заигра по тъмните входи на мавзолеите.

Шон завъртя очи.

— Това място е още по-зловещо нощем, отколкото през деня — отбеляза Сана.

— Защото странните лампи са изключени поради някаква тъпа причина — изръмжа Шон.

— Какъв беше този шум? — попита тя с тревога.

— Какъв шум?

Обхванати от паника, те стояха замръзнали и се вслушваха. Тишината беше оглушителна.

— Не чувам нищо — прошепна Шон накрая. — Ти какво чу?

— Прозвуча ми като висок глас.

— И таз хубава! Вече започна и да си въобразяваш несъществуващи неща.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Само дето не съм сигурен, че можеш да направиш това. Вече сме толкова близко.

— Щом си убеден, че не съм чула нищо, да свършваме работата и да се махаме оттук.

— Ще се успокоиш ли?

— Ще се опитам.

— Добре, да тръгваме, но стой близо до мен.

Шон поведе на запад, към гробницата на Петър. Сана го следваше на една крачка отзад, избягвайки да поглежда мавзолеите,

докато минаваха покрай тъмните им входове, вдъхващи лоши предчувствия.

Внезапно Шон се закова и Сана връхлетя върху него.

— Съжалявам — каза тя. — Нямаше как да знам, че ще спреш. Трябваше да ми кажеш.

— Ще се опитам да запомня. — Той посочи с фенерчето си наляво. — Тук е римският саркофаг, който ти показах днес следобед. Тук ще сложим отпадъците от нашите разкопки. Мислиш ли, че ще можеш да ги занесеш обратно, докато аз копая?

— Имаш предвид сама?

Шон преброи наум до десет.

— Щом аз копая, разбира се, че ще трябва да го направиш сама — произнесе той нетърпеливо.

— Ще видим — каза тя. Идеята да се мотае в некропола сама беше плашеща и не особено привлекателна. Единственото, на което можеше да се надява, беше, че някак си ще се нагоди.

Шон се въздържа от коментар. Вместо това продължи и заобиколи южния край на червената стена. Въпреки изкачването Сана не изоставаше. Няколко минути по-късно те стояха в голямата зала, близо до първоначалния монумент, Тропайона на Петър. Шон насочи лъча на фенерчето си към един от многото стъклени панели на платформата, която бе изградена, за да позволи на съвременните туристи да видят интериора на гробницата.

— Почти стигнахме — обяви той с вълнение. — Скоро ще сме на нивото на пода на Петровата гробница.

— Ще го имам предвид. А сега хайде да се захващаме.

— Точно така! — съгласи се Шон с готовност. — Точно това исках да чуя.

Повдигането на стъкления панел в далечния ъгъл, който служеше за достъп към долното ниво, отне значително повече усилия, отколкото очакваха. След голямо напъване най-после хванаха панела от края и го облегнаха до стената.

— Нека аз да вляза пръв — каза Шон.

Сана кимна. Спускането под стъклената платформа не беше нещо, за което копнееше.

Отне известно време, докато Шон пристегне наколенките към коленете си и надене работни ръкавици; Сана направи същото. Щеше

да се наложи да пълзят, тъй като височината на изкопания под до стъклената платформа не позволяваше да се изправят. Седнал на края на платформата с провесени надолу крака в отвореното пространство, Шон се вмъкна напред, после се завъртя, за да застане на пръстения под. Сана повтори движенията му и скоро двамата пълзяха, като всеки побутваше кошницата с инструменти пред себе си.

Подът беше точно такъв, какъвто Шон го бе описал: сбита глинеста пръст с камъчета. Макар да се тревожеше, след като се отдалечиха от платформата, Сана се окуражи. Пръстта, за разлика от другите места в некропола, беше напълно суха и можеше да се предполага, че костницата — стига да я намереха, разбира се — също ще е суха.

Най-после стигнаха до секцията с разкопките, простираща се под нивото отгоре. Таванът беше със същия състав, както и подът. Сана забеляза, че нямаше подпори, и спря да пълзи, поглеждайки тавана с недоверие.

Шон продължи напред още десетина крачки и спря да освети с фенерчето си тунела отляво.

— Пристигнахме — обяви той. Обърна се и видя, че Сана е спряла на няколко крачки от него. Махна ѝ да го последва. Искаше да ѝ покаже къде според него се намира костницата.

— Безопасно ли е?

— Напълно — потвърди Шон, проследявайки погледа ѝ. — Почвата тук е като бетон. Повярвай ми! Искам да ти покажа къде ще копаем.

Сана неохотно изпълзя напред и се озова пред тесен тунел, широк около метър и трийсет, висок метър, и повече от метър и половина дълбок. В началото и в края на тунела имаше подпори от груби дървета, всяка състояща се от две здрави вертикални части и дебела напречна греда, оформящи конструкция.

— Защо тук има подпори, а там — не? — попита Сана. Не искаше да се тревожи, но се притесняваше, че нищо не подпират тавана тук, където двамата с Шон пълзяха.

— Първата подпора в края крепи стената с надписите, докато вътрешната поддържа основната стена на свода на Петровата гробница. Зад вътрешната конструкция се намира интериорът на гробницата. Ако изпълзиш до там, когато погледнеш вдясно ще видиш

издълбана ниша в основата на червената стена. Там, според папата, са намерени костите на Свети Петър, онези, които в момента са едно ниво по-горе в плексигласовите кутии.

— Мисля, че ще мина — каза Сана. От мисълта да пропълзи по корем през ниския тунел до гробницата на Петър ѝ прилоша и в нея се събудиха потисканите до този момент клаустрофобични страхове. Беше ѝ необходим целия ѝ самоконтрол, за да я възпре да се втурне обратно и да изпълзи към галерията отгоре.

— Нека ти покажа нещо. — Шон се завъртя в тунела по гръб. Той посочи нагоре, използвайки фенерчето си, и потупа тавана между двете подпорни конструкции. — Костницата трябва да е там, ако не е била открита случайно при издигането на червената стена, или тази с надписите. А сега ми подай бормашината и очилата. Ще проверя какво мога да направя.

Сара се концентрира върху командите на Шон, за да не мисли за цялата грамада на базиликата, която я притискаше отгоре. Когато Шон се канеше да започне, тя каза:

— Ако не възразяваш, ще изляза на по-открито. Малко ми е трудно да дишам тук.

— Както искаш — съгласи се Шон разсеяно. Беше развълнуван да е отново тук, на терена на разкопките. След като сложи кофата до себе си, той опита бормашината. Воят ѝ прозвуча оглушително в ограниченото пространство. Доволен от представянето ѝ, той вдигна върха ѝ към тавана. Бургията мина през втвърдения хумус като нож през масло. След няколко секунди тя потъна до дръжката. Отгоре се посипа суха пръст. Леко разочарован, че не е попаднал на камък при първия си опит, той измъкна бургията и се отмести с петнайсетина сантиметра наляво, след което опита отново.

Минаха трийсет минути, а още не беше открил камък, въпреки направените по тавана дузина пробни дупки. Канеше се да прибегне до зидарския чук и длетото, когато забеляза нещо. Копачите не бяха копали под поддържащата подземие то стена, както си беше мислил, а по-скоро бяха мушкали директно през основата ѝ. Когато присви очи, успя да види съединяващите се краища на тухлените стени точно от външната страна на вертикалните подпори на вътрешната конструкция.

— Мили боже! — извика той. Не виждаше Сана, но знаеше, че е под стъклената платформа. Питаше го на всеки пет минути какво прави. По звука на гласа ѝ можеше да каже, че става все по-тревожна, но нямаше какво друго да направи, освен да я държи в течение на действията си.

— Намери ли я? — попита Сана обнадеждено.

— Не, още не, но открих нещо друго. — Основата на подземието отиваше по-дълбоко. Костницата също трябваше да е по-дълбоко. Ако все още беше там, сигурно се намираше от дясната страна на тунела по посока на червената стена.

Той вдигна бормашината за пореден път и се обърна наляво. Започна да прави дупки в дясната стена на тунела. Първата беше по средата на разстоянието между пода и тавана, както и по средата на тунела. Резултатът беше същият като предишните дупки в тавана. Започна да пробива втората дупка на същото ниво, но по-навътре в тунела. На седем-осем сантиметра навътре удари нещо толкова твърдо, че едва не изпусна бормашината от ръката си. Окуражен, започна да пробива на трето място, малко над последното. Задържа дъх, когато бургията прониза хумуса и отново се натъкна на твърда повърхност.

Пулсът му забърза. Следващият опит бе на разстояние десетина сантиметра. Последва същото съпротивление на същата дълбочина. Вълнението му се усили, но не беше готов да празнува. Вместо това бързо проби още десетина нови дупки, сполучливо очертавайки перфектно гладък квадратен камък със страни от по четирийсет сантиметра, зазидан на дълбочина десет сантиметра в стената. В този момент не издържа и се провикна:

— Намерих я! Намерих я! — повтаряше, без да може да сдържа въодушевлението си.

— Сигурен ли си? — долетя гласът на Сана.

— Бих казал деветдесет процента сигурен — отвърна той.

След тази окуражителна новина Сана преодоля неохотата си и се върна да надникне.

— Къде е?

— Ето тук. — Той почука с кокалчето на пръста си по стената в самия център на серията от дупки, които беше пробил.

— Не я виждам — каза Сана разочаровано.

— Разбира се, че не можеш да я видиш — сопна се Шон. — Още не съм я изкопал. Само открих къде е.

— Как може да си толкова сигурен?

— Слушай, просто ми подай чука и длетото. Ще ти покажа, невернице.

Не че не вярваше на Шон, но като него и Сана не искаше надеждите ѝ да се окажат излъгани. Тя побърза да донесе инструментите и му ги подаде.

Той се зае със стената. Работата се оказа по-трудна, отколкото беше очаквал, и бяха нужни много удари, за да успее да забие длетото на десетина сантиметра навътре в твърдата като цимент глина, след което го измъкна. Шумът от стоманения чук върху стоманеното длето беше остър и пронизващ, почти болезнен в тясното пространство. В опит да ускори процеса Шон едва не заби напълно длетото, преди буквално да го бомбардира с удари, за да освободи пръстта наоколо. Ушите им писнаха.

След час и половина работа Шон усети, че раменете го болят и е плувнал в пот. Трябваше да си почине. Пусна инструментите и разтърка схванатите си мускули. Миг по-късно лъчът от фенерчето на Сана се смеси с лъча от неговото. За негова изненада тя бе провряла глава в тунела.

— Как е, напредваш ли?

— Бавно — призна той. С облечената си в ръкавица ръка разчисти повърхността на варовика, която бе разкрил с такъв труд. Въпреки опитите си да избегне удрянето на камъка с длетото, беше направил няколко резки върху него. Те изпъкваха остро като светлокремави дефекти на кафеникавия фон. Като археолог съжаляваше, че се е наложило да използва такава нескопосана техника, но не разполагаше с голям избор. Знаеше, че охраната прави обиколката си в единайсет преди полунощ, когато се сменя, и искаше до тогава да си е тръгнал. А вече наближаваше десет.

— Още ли мислиш, че е това, което търсим? — попита Сана.

— Ами, нека го кажа така: става въпрос за обработено парче варовик, което със сигурност не е местно; освен това е точно на мястото, където Сатурний твърди, че го е сложил. Ти как смяташ?

Сана се обиди от пренебрежителния му тон. Задаваше нормален въпрос, защото единственото, което се виждаше, беше гладко парче

камък, и като се имаха предвид всички постройки и модификации по гробницата на Петър през хилядолетията, съществуваше голяма вероятност някакво парче камък да се окаже случайно зазидано на това място. Като сдържаше нервите си, тя изказа предположението си.

— Значи сега ти си експертът — подхвърли саркастично Шон. — Ела да ти покажа нещо. — Той насочи лъча на лампата върху каската си към долния край на варовика, където бе започнал да работи с длетото. В този момент целият долен край беше оголен. — Виж нещо любопитно — каза той със същия пренебрежителен тон, който бе използвал миг по-рано. — „Камъкът“, както го наричаш, е в идеално хоризонтално и вертикално положение. Ако беше отломък от някакъв друг проект, нямаше да стои така идеално. А той е бил сложен внимателно. Неслучайно.

— Колко още ще продължиш? — попита Сана с изморен глас. Даде си сметка, че Шон не оценява усилията ѝ да се пребори с клаустрофобията си. Ако не се страхуваше да си тръгне сама, щеше да го направи веднага.

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, Шон раздвижи раменете си и се върна на работа. Бързо напълни едната кофа с пръст и се провикна за втората. Двайсет минути по-късно бе успял да пробие отвор дълбок девет сантиметра и широк също толкова, разкриващ края на онова, за което бе сигурен, че е варовикова урна. Капакът беше с дебелина около два и половина сантиметра и бе запечатан с жълт восък. Като се отказа от зидарския чук заради тясното пространство, Шон премина на длетото като стъргалка, преди да започне да измъква останките с ръка.

Внезапно замръзна. Пое си дълбоко въздух и сърцето му пропусна един такт. Осветлението в некропола се запали, придружено от ниския боботещ звук на активирани електрически трансформатори.

[1] Джовани Лоренцо Бернини (1598–1680) — италиански скулптор и архитект от епохата на барока. Известни негови сгради са Пиацата и Колонадата пред базиликата „Свети Петър“, палацо Барберини, палацо Монтечиторио. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

3:42 след обяд, четвъртък, 2 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

(9:42 вечерта, Рим)

Джак беше напълно отвратен от себе си. За втори път в рамките на два дни беше изгубил контрол. Вчера се бе случило с Роналд Нюхауз — като илюстрация колко зле се справя с болестта на сина си. Мисълта за действията му в офиса по хиропрактика го разстрои, особено след като Лори беше тази, която понасяше тежестта на трагедията, докато той изхвърчаше от къщи всеки ден, за да избягва дори да мисли за това. Днес всъщност бе обвинил четиримесечния си син за липсата си на здрав разум, което бе дори по-лошо от ругатните по адрес на онзи шарлатанин. Усети вина, когато си помисли как ли ще реагира Лори, когато научи, че е казал на Бингам и на Калвин за Джей Джей. Макар да не го бяха обсъждали открито, двамата гледаха на ситуацията като на напълно частен проблем.

Джак още седеше на бюрото си, където се бе върнал след нахокването в офиса на Бингам. Той погледна в кошчето си, препълнено с лабораторни резултати и информация, които бе поискал от съдебномедицинските следователи. Знаеше, че трябва да се заеме с работа, но не можеше да се застави да започне.

Погледна към микроскопа си и купчините с подканящи таблички с микроскопски слайдове, всеки представляващ отделен случай. Не можеше да се занимава с това. Притесняваше се, че може да пропусне нещо важно в състоянието, в което се намираше.

Обхвана главата си с ръце. Подпрял лакти на бюрото, със затворени очи, той се опита да реши дали наистина беше депресиран. Не можеше да позволи това да се случи отново.

— Нещастно мекотело! — процеди той през стиснати зъби, без да вдига глава.

Изричането на такава обида към себе си гласно беше като плесница. Той се изправи, възвърнал духа си. Опирайки се на

максимата, че най-добрата защита е нападението, Джак насочи съзнанието си обратно към кръстоносния поход, който бе повел срещу алтернативната медицина.

— Да те вземат мътните, Бингам! — изруга той. Внезапно, вместо да трепери пред Бингам и да се свива от страх, той стана непокорен. Макар че в началото бе мотивиран от желание да се дистанцира от болестта на Джей Джей, сега мислеше за кръстоносния поход като за справедлива и достойна цел сама по себе си, а не просто като за такава, за която да пише в реномирано списание по патология. Вместо това беше честно да информира обществеността за един проблем, на който хората да обърнат сериозно внимание.

Възвърнал мотивацията си, Джак вдигна глава и изтласка стола си от бюрото към компютърния монитор. С няколко кликания на мишката той прегледа имейлите си, проверявайки дали някой колега е отговорил на молбата му за случаи, в които има замесена алтернативна медицина. Имаше само два: Дик Катценберг от офиса в Куин и Маргарет Хауптман от Стейтън Айленд. Джак изруга под нос разочаровано.

Като измъкна няколко картончета, той написа върху тях имената и регистрационните имена. След това изпрати нова група имейли до всички патолози, призовавайки ги да последват примера на Дик и Маргарет.

Повъртя се още малко, после взе картончетата и якето си и излезе от кабинета. Искаше да изтегли файловете на двата случая, което означаваше да изтича до отдел „Архиви“ в новата сграда за ДНК на Патологическия на Двайсет и шеста улица.

Той отмина стария, но наскоро ремонтиран болничен комплекс „Белвю“, отделен от Пето авеню от малък парк. Самата сграда представляваше модерен небостъргач, облицован от боядисани в синьо стъклени плочки и бледокафяв полиран варовик, който се издигаше над старата болница. Джак изпита гордост от вида ѝ.

Той пхна в електронния четец идентификационната си карта и беше пропуснат от въртележката да мине вътре. Отдел „Архиви“ се помещаваше на четвъртия етаж в един безукорно чист офис, от всички страни на който от пода до тавана имаше вертикални шкафове от твърда дървесина. Всеки масивен шкаф се състоеше от осем

хоризонтални рафта. В края на всички пътеки имаше преградна стена от същото дърво, която се затваряше и заключваше.

На бюрото в главната канцелария седеше усмихната жена. На табелката на ревера ѝ се четеше името Алида Санчес.

— Какво мога да направя за вас? — попита тя весело. — Изглеждате определено мотивиран.

— Предполагам — призна Джак, отвръщайки на усмивката. Подаде ѝ двете листчета с индексите и я помоли да види картоните.

Алида ги погледна, преди да се изправи.

— Ей сега се връщам.

— Ще почакам — каза Джак. Изглежда я как се отдалечава по посока на Ийст ривър, която се сребрееше отвъд прозорците. Няколко минути по-късно Алида се появи с една папка. Седна зад бюрото си и я подаде на Джак.

— Ето първата, за да можете да започнете.

Джак отвори картоната и прелисти рапортите на медицинските следователи, бележките от аутопсията, рапорта след нея, формулярите за телефонното известие за смърт и работния лист по случая, докато стигна до смъртния акт. Измъквайки бланката от останалите, той забеляза, че случаят е като този на Киара Абелар, вертебрална артериална дисекция. На следващия пасаж на бланката, след фразата „дължаща се или като последица от“ беше написано „цервикална манипулация от мануален терапевт“.

— Идеално — промърмори Джак на себе си.

— Ето и втората папка — каза Алида, връщайки се от по-отдалечен шкаф.

Джак побърза да я отвори и извади смъртния акт. Погледна изречението „непосредствена причина за смърт“ и се изненада, че той включва „меланом“. Спусна поглед надолу и прочете, че смъртта е последица от рак, метастазирал до черния дроб и мозъка. Объркан и учуден защо Маргарет ще изпраща такъв случай, той стигна до втора част от причините за смърт. Тук се виждаше изречението „други важни причини, спомогнали за смъртта“, където Маргарет беше написала, че пациентът е бил посъветван да използва само хомеопатия в продължение на шест месеца.

— Боже мили! — въздъхна той.

— Да не би нещо да не е наред, докторе? — попита Алида.

Джак вдигна поглед от смъртния акт, после размаха листа във въздуха:

— Този случай ми отвори очите за друга негативна страна на алтернативната медицина, за каквато не бях помислял.

— Така ли? — вдигна вежди жената. В работата си тя не бе свикнала да води разговори с патолозите, особено след като отдел „Архиви“ се беше преместил в новата сграда.

— Винаги съм смятал, че алтернативната медицина, както хомеопатията, е поне безопасна, но не е така.

— Какво всъщност е хомеопатия? — попита Алида.

— Вид алтернативна медицина, основан върху напълно ненаучната идея, че „подобното лекува подобно“. С други думи, ако едно растение причинява гадене, когато бъде изядено, същото растение може да лекува гадене, когато се приема в силно разрежено количество; говоря за силно разреждане, такова, в което може да има само една-две молекули от активната съставка.

— Звучи доста странно — присви очи Алида.

— На мен ли го казвате — засмя се Джак. — Но, както казах, мислех си, че е безопасна, докато не ми дадохте тази папка. — Той отново размаха смъртния акт в ръката си. — Този случай показва, че хората могат да вярват в алтернативно медицински терапии като хомеопатия до такава степен, че да се откажат от конвенционална медицина и да подложат живота си на риск.

— Това е ужасно — произнесе Алида.

— Съгласен съм. Така че, благодаря ви за помощта.

— Пак заповядайте. Има ли нещо друго, което мога да направя за вас?

— Говореше се за цифровизиране на картоните на Патологическия. Започна ли?

— Съвсем определено.

— Докъде стигнахте?

— Не сме много напреднали. Изисква се време, а сме само трима.

— До коя година назад се връщате?

— Не сме приключили още и една.

Джак завъртя очи разочаровано.

— Процесът е много трудоемък.

— Как мога да претърся всички картони на Патологическия за смърт, свързана с алтернативна медицина, както тези два случая, които ми дадохте?

— Боя се, че трябва да се направи картон по картон, което буквално ще отнеме години, в зависимост от това на колко души се възложи работата.

— И това е единственият начин? — попита Джак.

— Единственият, докато картоните не се цифровизират. А дори и тогава би трябвало да намерите онези, в които съдебномедицинските следователи са включили думите *алтернативна медицина* в карето „причина за смъртта“.

— Или пък *хиропрактика*, *хомеопатия* и т.н. и т.н. — добави Джак. — За какъвто вид алтернативна медицина става дума.

— Точно така, но все пак не си представям, че чак толкова много съдебномедицински следователи са вписали такова нещо. Единственото място, където това може да изникне, ако не е било включено в смъртния акт, би било в рапорта на патолозите в графата „други забележки“. Дори и тогава е малко вероятно, тъй като от личен опит знам, че патолозите рядко пишат нещо в тази графа.

— По дяволите! — възкликна Джак. После, осъзнавайки какво е казал, се извини. — Толкова отчаяно се нуждаю от тази информация — каза той. — Искан да знам колко смъртни случая са били обработени в Патологическия център през последните трийсет години, в които по някакъв начин е замесена алтернативна медицина. Това е от вида статистика, която би привлякла вниманието на хората.

— Съжалявам — сви рамене Алида.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

10:08 вечерта, четвъртък, 2 декември 2008 г.

Рим

(4:08 след обяд, Нью Йорк Сити)

— Просто дръж очите си затворени — прошепна Шон. — Не ги отваряй, каквото и да става! Представи си, че си на плаж и слънцето пръска лъчи, и пухкави бели облаци се носят над главата ти по високото синьо небе.

— Прекалено студено е, за да си представя, че съм на плажа — каза Сана с отчаяние в гласа.

— Тогава, за бога, си представи, че лежиш в снега в Аспен, гледаш кристалното зимно небе, от което ти се струва, че виждаш отвъд Млечния път.

— Не е чак толкова студено.

Известно време Шон не отговори. Вече беше загубил търпение да ѝ повтаря разни неща и да я успокоява, докато се криеха, притиснати в тунела. Познаваше я от почти пет години и никога не бе подозирал за сериозността на клаустрофобията ѝ или паниката, която тя е в състояние да създаде. Сана бе започнала да се оплаква от момента, в който бяха загасили лампите на каските си и се бяха спуснали в тунела с главата напред, завършвайки странишком, обърнати един срещу друг в неудобна прегръдка. Първоначално само ѝ шъткаше, и той ужасен колкото нея, въпреки че неговите страхове бяха предизвикани не от клаустрофобия, а от реалната опасност да бъдат открити от ватиканската охрана.

За съжаление, паниката ѝ беше такава, че той трябваше да се опита да я успокои, иначе като нищо щяха да ги открият. Гледайки я на оскъдната светлина, която проникваше от двата края на тунела, той забеляза, че тя трепери, по челото ѝ лъщи пот, а очите ѝ са широко отворени.

— Трябва да се успокоиш! — изсъска ѝ Шон строго.

— Не мога — проплака тя с тънък глас. — Не мога да остана тук. Трябва да изляза. Ще полудея!

Принуден да проявява изобретателност, той й заповяда да затвори очи и да ги държи стиснати. За негова неочаквана радост това оказа желания ефект. Тя се успокои достатъчно, за да не мрънка.

— Какво правиш? — попита Шон.

Сана не бе отворила очи, нито се бе оплакала от паника в продължение на няколко минути, давайки му възможност да се успокои. Когато осветлението се бе включило преди двайсетина минути, той също се бе паникьосал, изтичвайки от вътрешността на тунела към зоната под стъклената платформа. Знаеше, че трябва да премести тежкия стъклен панел, който бяха оставили подпрян на стената. Нямаше съмнение, че ако охраната видеше вдигнатото стъкло, те щяха да бъдат открити.

Само минути, след като двамата със Сана върнаха стъклото на мястото му и изпълзяха обратно в тунела, чуха гласовете на приближаващи се хора, изкачване по платформата и разговор.

Докато Сана се бореше с пристъпа си на паника, Шон трябваше да прогони собствените си страхове, че двамата може да са оставили част от екипировката си така, че да се вижда през стъклото. През десетте минути, докато охраната беше наблизко, Шон беше докаран до безумието да се тревожи, че ще бъдат разкрити всеки момент.

Чудеше се какво е привлякло пазачите. Не би могъл да знае със сигурност, но призна, че Сана е била изненадващо проникателна. Може би е било пронизителното металическо дрънчане на зидарския чук по длетото, което бе стигнало до базиликата горе.

— Мога ли вече да отворя очи? — внезапно попита Сана, нарушавайки тежката тишина в тунела.

— Не, дръж ги затворени! — отговори Шон. Да се занимава с клаустрофобията на жена си бе последното нещо, от което се нуждаеше в момента.

— Колко дълго ще стоим така? — попита Сана плахо. Беше ясно, че още се бори със страха си, но преди Шон да й отговори, лампите в некропола угаснаха, потапяйки ги в дълбок мрак.

— Осветлението угасна ли? — попита Сана разтревожено, макар в гласа й да се долавяше нотка на облекчение.

— Да — отвърна Шон, — но не отваряй очи, преди да включиш лампата на каската си. — Той започна да се извива назад в опит да се измъкне от тунела. Когато се освободи, включи лампата си. Сана се присъедини към него миг по-късно, също включила своята.

В първия момент стояха един срещу друг и само се гледаха. Въпреки че Шон се тревожеше, че паниката на жена му може да се върне, когато тя отвори очи, това не се случи. Излизането от тесния тунел беше достатъчно, за да я накара да се успокои.

— Напомни ми никога да не те вземам повече на разкопки — произнесе Шон раздразнено, сякаш обвиняваше Сана за уплахата.

— Напомни ми никога да не идвам! — изсъска му тя в отговор.

Продължиха да се гледат още няколко секунди, и двамата задъхани, сякаш са тичали километър, а не са стояли заковани неподвижно половин час.

— Да се махаме — каза Сана. — До тук това е едно от най-малко любимите ми преживявания. Да влезем вътре и да вземем най-послед проклетата костница!

Последното нещо, което Шон искаше, беше Сана да го командва, след като се бе наложило едва ли не да ѝ държи ръката, поне образно, през цялото изпитание. Да успокоява паниката ѝ се оказа по-лошо и от страха да не бъдат открити.

— Ще отида да взема костницата, защото искам да я взема — отвърна рязко той, — а не защото ти ми нареждаш да го направя. — Той взе длетото и кофата и изпълзя обратно в тунела.

Сана го чуваше да стърже пръстта около костницата, но за съжаление нямаше какво да прави и съзнанието ѝ се върна към натрапчивата идея, че мога да бъдат заловени. Сега, когато стъкленият капак беше спуснат върху платформата, тя бе оставена напълно на милостта на Шон. В резултат на това паниката заплашваше да се върне отново.

— Шон! — надвика тя шума от длетото и сумтящите звуци, които Шон издаваше от тунела. — Искам да се върнем и да вдигнем стъкления панел.

— Иди и го вдигни сама! — извика ѝ той, като промърмори още нещо, което тя не чу, но можеше да се досети какво е.

Мисълта, че не е в състояние да се справи сама с капака и че Шон го знае много добре, я накара да побеснее, но това си имаше и

добра страна.

Тя бързо осъзна, че гневът уталожва клаустрофобията ѝ. Колкото повече се ядосваше на съпруга си, толкова по-малко се страхуваше, че е в затворено пространство. Освен това си спомни, че затварянето на очите ѝ бе подействало отлично, и отново стисна клепачи.

— Ето! — извика триумфално Шон от вътрешността на тунела.
— Освободих я! Излиза!

Сякаш събудена от хипноза, Сана отвори очи. Освобождаването на костницата означаваше, че и тя ще е свободна, тъй като скоро щяха да излязат оттук. Напълно забравила фобията си, тя изпълзя напред към началото на тунела и видя как Шон измъква каменната костница от нишата в стената.

— Тежи ли?

— Достатъчно — изпъшка той и остави урната на пода. Като се оправи, той я избута от тунела и сам се измъкна.

Отпуснати на колене, вперили очи в костницата между тях, двамата за миг забравиха раздразнението. Шон посегна почтително с облечената си в ръкавица ръка и внимателно избърска останалата пръст от капака. За миг беше завладян от вероятността, че тя може да съдържа мощите на един от най-почитаните хора в историята. Повърхността на камъка беше покрита с нечетливи драскулки. След като бе в състояние да схване смисъла им, всичко си дойде на мястото.

— Надявах се да видя име — каза Сана разочаровано.

— Има име! — каза Шон. — И дата. — Той завъртя костницата така, че надписът, който бе обърнат към него, сега се намираше срещу Сана. Тя се взря в него, разпознавайки единствено римските цифри на датата: DCCCLXV; пресметна бързо — това беше 815. После бавно вдигна очи към Шон. Изглежда цялото им усилие е било напразно.

— О, не! — извика тя. — Проклетото нещо е от Каменната ера!

Шон се усмихна лукаво.

— Сигурна ли си? — подразни я.

Тя объркана погледна римската номерация и отново я преведе в цифри. Продължаваше да смята, че става дума за 815. Щеше да убеди Шон, че са се провали. Както беше казала, артефактът очевидно бе от Каменната ера!

Тогава Шон посочи римската номерация:

— Виждаш ли латинските букви след римските числа?

Сана погледна отново датата. В лабиринта от драскулки се открииха три букви.

— Да, виждам ги. Прилича на AUC.

— Точно това е — триумфално заяви Шон. — Ще рече *ab urbe condita*, което се отнася до предполагаемото основаване на Рим през 753 г. пр.н.е. според Грегорианския календар, въведен през 1582 сл.н.е.

— Нещо се обърках — каза Сана.

— Не бива. Римляните не са използвали изразите „преди новата ера“ или „след новата ера“. Използвали са AUD. За да преминем от древноримския календар на нашия Грегориански, трябва да извадим седемстотин петдесет и три години.

Сана направи сметката наум.

— Тогава датата е 62 години след новата ера.

— Точно така. Предполагам, че Симон Магьосникът е вярвал, че Дева Мария е умряла през 62-ра година.

— Изглежда логично — кимна Сана.

— Така бих казал. Ако предположим, че Мария е родила първия си син — Исус — четири години преди новата ера, и че тогава е била петнайсетгодишна, тогава трябва да е починала на осемдесет и четири. Това определено е дълъг живот за онези времена, но е възможно. Виж, има още едно име.

— Не виждам. — Сана върна погледа си към надписите около датата.

— Ето тук. Това е на арамейски, точно над римските числа.

— Наистина не виждам никакви букви.

— Ще ти ги напиша, когато се върнем в хотела.

— Страхотно! Но кое е името?

— Мириам.

— Мили боже! — прошепна тя. Случваше се нещо, което никога не бе смятала, че е възможно.

— Сполучлив избор на думи — щастливо произнесе Шон. — Нека занесем това нещо в хотела, тогава ще можем да празнуваме. — Той внимателно пренесе урната до мястото под стъклената платформа. Беше трудно, защото не можеше да се движи изправен.

— Ами инструментите и кофите? — попита Сана. — Ако ги взема, няма да мога да ти помагам да носиш костницата.

Шон се почеса по главата и кимна. Костницата тежеше сигурно двайсет — двайсет и пет килограма, с които можеше да се справи, но щеше да се наложи да си почива, особено докато се изкачва по безбройните стълбища.

— Знам — каза той. — Да дадем възможност и на някой от бъдещите археолози да намери нещо на това място. Да изкопае и друго, освен каските ни, на мястото, на което се намираше костницата. Все пак трябва да се отървем от боклуците.

— Добра идея — каза Сана, но когато Шон започна да пълзи обратно към тунела, тя го хвана за ръката и го спря. — Преди да направиш това, мога ли да те помоля за нещо?

— Какво? — изгледа я той. Въпреки успеха им, не беше в настроение да проявява щедрост.

— Може ли да вдигнем стъкления панел? Това ще ме накара да се чувствам по-спокойна. После, докато ти заравяш инструментите, ще занеса костницата в ъгъла под платформата.

Шон премести очи от тунела към костницата. После хвърли поглед към часовника си, знаейки, че трябва да напуснат офиса на „Скави“ преди единайсет.

— Ох, добре! — каза той, сякаш правеше голяма отстъпка.

Няколко минути по-късно беше обратно в тунела и заравяше бързо екипировката им в дупката, освободена от костницата, като загребваше пръстта с ръце и запълваше мястото. Не беше в състояние да възстанови стената напълно до първоначалното ѝ състояние, но направи каквото можа, и когато огледа работата си накрая, установи, че изглежда по-добре, отколкото е очаквал.

След като изравни пръстения под и се увери, че не е оставил нищо след себе си, той се върна бързо при Сана, която го чакаше на входа в далечния ъгъл на стъклената платформа. Двамата подхванаха костницата и я вдигнаха до нивото на гърдите на Шон, а после я изнесоха на повърхността на платформата.

Връщането към изхода на некрополиса беше бавно и мъчително, често спираха да си поемат дъх, Шон непрекъснато я подканяше да побърза. По време на една от почивките им близо до вратата на разкопките Сана каза:

— Знаеш ли кое ме вълнува най-много?

— Кажи ми! — отвърна той, масажирайки схванатите мускули в горната част на ръцете си.

— Фактът, че капакът на костницата е все още запечатан отвсякъде.

Шон се наведе и погледна.

— Мисля, че си права.

— Ако тази костница е била запечатана в Кумран, а Кумран е толкова сух, колкото ти каза, мисля, че ще имаме късмет да открием митохондриална ДНК от първи век.

— При това една доста специална проба. Хайде, да мислим за това, когато стигнем до колата.

Последната част от връщането им беше най-изнервяща. С приближаването на единайсет часа съществуваше известен риск да налетят на охраната между офиса на „Скави“ и Пиаца дел Протомартиари Романи, където чакаше колата. За щастие, това не се случи. Щом излязоха, Шон понесе костницата сам, а Сана взе чадъра. Не искаше да рискува да намокрят находката в дъжда.

Сложиха я в багажника и се качиха в купето. Обзе ги леко безпокойство, когато се спуснаха надолу покрай бараките на охраната под Арката на камбаните. Но беше излишно. Може би заради дъжда, но гардовете дори не излязоха от караулното, когато Шон и Сана профучаха покрай тях, излизайки в тъмния, мокър град.

— Добре, дотук беше лесно — каза Шон и се облегна назад в седалката.

Сана си беше сложила строителната каска на главата с включена лампа, и бе разгърнала картата на града в скута си с надеждата да намери по-пряк път към хотела.

— Не мисля, че бих го описала като лесно — каза тя, без да схваща шегата на Шон. Споменът за атаките на паника я накара да потръпне. Никога до този момент не бе изпитвала такъв страх.

— Съжалявам само, че те послушах да оставя долу зидарския чук и длетото — добави Шон, продължавайки опитите си за шега. Знаеше много добре, че идеята да оставят инструментите беше негова.

Сана погледна силуета на съпруга си и се ядоса, напълно пропускайки факта, че се опитва да бъде забавен. Как можеше да е толкова нечувствителен? Защо поемаше риска да наранява чувствата ѝ

по този начин? В това нямаше смисъл, особено след като намериха онова, което търсеха, и успяха да го измъкнат под носовите на всички.

— Щяха да ни дойдат добре при отварянето на костницата.

Раздразнението на Сана към съпруга ѝ мигновено бе заменено от безпокойство, породено от намеренията му.

— Кога планираш да я отворим? — попита тя, очаквайки тревожно отговора му.

— Не знам точно — каза Шон. Беше изненадан от тона ѝ и факта, че го гледа толкова настойчиво. — Може да си позволя първо едно питие, но ми се иска да разбера дали вътре има някакви документи и нямам търпение.

Сана не се разсмя, дори не се усмихна на слабия му опит да се пошегува. В прибързаното отваряне на костницата нямаше нищо забавно. Всъщност тя се боеше, че нетърпението му може да подложи на риск нейния интерес към костницата.

— Защо гледаш толкова жално? — попита той, прикривайки лицето си от лампата на каската ѝ.

— Не можеш да отваряш костницата, преди да съм успяла биологически да стабилизирам мощите — избъбри Сана, като изключи лампата и хвърли каската на задната седалка. — Иначе поемаме риск, като намаляваме шансовете да изолираме каквато и да е митохондриална ДНК.

— О, нима? — попита подигравателно Шон. Беше шокиран, че съпругата му може дори да си помисли, че е в правото да си присвои онова, което със сигурност бе негова археологическа находка. — Отварям проклетата костница още тази вечер! Ще се притесняваме за твоята ДНК, когато му дойде времето.

— За да ме подразниш, сам си вредиш — развълнувано му отвърна тя. — Нетърпението ти може да ти излезе скъпо. Не забравяй, че това нещо е било запечатано в продължение на близо две хилядолетия. Ако вътре има някакви документи, по-добре ще е да се подготвиш да ги консервираш незабавно, иначе може да ги изгубиш заедно с биологичния материал.

— Добре, може би си права — неохотно призна Шон, — поне що се касае до документите. Но наистина, като се изключи неясния ти научен интерес, какви биха били последиците, ако знаем, че става въпрос именно за митохондриалната ДНК на Дева Мария?

— Не знам точно как да ти отговоря. Може например да успеем да проследим нейната генеалогия достатъчно назад. Но има нещо много по-важно — защото митохондриалната ДНК се наследява единствено от майката, без да е замесена каквато и да е рекомбинантна — ти в края на краищата ще си този, който ще обяви, че е научил митохондриалната ДНК последователност на Исус Христос.

— Наистина ли?! — възкликна Шон с внезапно благоговение.

— Наистина! — потвърди тя. — Ще попаднеш в онази рядка група учени с изключителен принос към познанието, може би много по-голям, отколкото биха го направили каквито и да било документи.

— Мили боже! — Шон вече си представяше признанието и високите почести, които го очакваха.

— Така че ще ми обещаеш ли да не отваряш костницата, докато не се приберем в Ню Йорк? Ще се наложи да изчакаш само няколко дена.

— Обещавам.

Сана си пое дълбоко дъх, след това издиша с облекчение. Чувстваше се малко неловко от това, че е слязла толкова ниско, че да манипулира Шон като ласкае тщеславието му. Но все пак не толкова, че да го признае. Имаше намерение да повиши шансовете да изолира ДНК-то на Света Мария, защото на нея като на молекулярен биолог, а не на Шон като археолог щеше да бъде приписано разшифроването на митохондриалната ДНК последователност на Исус Христос.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

10:06 преди обяд, петък, 5 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

— Ами, няма съмнение в това какво го е убило — каза Джак.

Той току-що бе разрязал сърцето на един шейсет и две годишен афроамериканец на име Ленард Харис. Дълъг, подобен на наденица съсирек изпълваше дясното предсърдие.

— Съсирекът от краката ли е дошъл? — попита Вини.

— Ще трябва сега да го разберем — отвърна Джак.

В залата за аутопсии вреше и кипеше, всички маси бяха заети. Джак и Вини бяха започнали третия си случай, докато повечето от останалите екипи се занимаваха още с първия.

Първата аутопсия, която Джак направи тази сутрин беше на тийнейджър, прострелян в Сентръл парк. Трябваше да се разбере дали е убийство, или самоубийство. За съжаление, беше допусната грешка от съдебномедицинския следовател на Патологическия, Джордж Съливан, пришпорен от дежурния детектив да завърши бързо разследването си. В резултат той бе забравил да вземе отпечатыци от ръцете на жертвата, което на свой ред бе довело до загуба на важни улики. Тъй като жертвата бе син на свързан с политиката адвокат, бяха телефонирали на Калвин, който пък нареди на Джак да поеме случая.

Останалите два случая на Джак бяха малко по-недвусмислени. Вторият бе предозиран с дрога студент първокурсник. Но третият, този, върху който работеше в момента, представляваше глупаво предизвикателство. Джак беше убеден, че причината за смъртта е била пулмонарна емболия, но начинът на смърт не беше неизбежно естествен.

— Вини, приятелю, знаеш... — започна Джак, когато отвори останалата част от сърцето, търсейки повече кървави съсиреци, особено в трикуспидните^[1] и пулмонарните клапи.

— Не! — прекъсна го Вини, без да даде на Джак възможност да довърши изречението си. — Когато започнеш да ми задаваш въпрос

така любезно и мило, знам, че имаш нещо наум, в което не искам да участвам.

— Толкова ли съм лош? — попита Джак, когато стигна до разклонението на пулмоналната артерия, търсейки още съсиреци.

— Отвратително лош! — заяви Вини.

— Съжалявам, че те карам да се чувстваш по такъв начин — каза Джак. — Но позволи ми все пак да си довърша изречението. Знаеш ли кое е специфичното в този случай?

Вини погледна надолу към големия тъмен съсирек, а после към разтворения труп, опитвайки се да измисли нещо смешно. Когато не успя, той си призна истината:

— Не!

— Този случай е идеален пример за това колко важни са медицинските следователи в съдебната патология. Тъй като Джанис е задавала правилните въпроси, на този случай ще се гледа по съвършено различен начин. Щях да съм сигурен, че става въпрос за естествена смърт, но тъй като тя е попитала съпругата дали той е вземал някакви медикаменти, е научила нещо, което лекарите от спешното не са знаели: че този човек тук е пиел билково лекарство на своя глава, PS-SPES, приготвено от китайски лечебни растения, което по всяка вероятност е било изтеглено от пазара, но все още налично. Джанис го проучила чрез Гугъл и разбрала, че не е одобрено от Агенцията за храните и лекарствата, тъй като често е било замърсено с женски хормони и заради това е свързвано с проблеми със съсирването и фатални пулмонарни емболии.

— Значи билките са убили човека.

— По всяка вероятност — съгласи се Джак.

— Ще можеш ли да го докажеш?

— Може би. Нека токсикологията изследва пробите, които ще вземем, и да видим дали ще се открие наличие на медикамента, за който говори съпругата.

— Хей, продължавай да работиш! — оплака се Вини. Джак беше спрял, докато говореше.

— Ти пиеш ли някакви билки, Вини? — попита Джак, като поднови работата си.

— Понякога. Използвах известно време един китайски афродизиак, наречен „тигърска сила“. Освен това моят иглотерапевт

понякога ми дава нещо против някои болезки.

Джак спря да работи и се вгледа в санитаря.

— Какво не е наред? Защо ме гледаш така?

— Като стана дума, знаех, че си безсловесен, но не мислех, че си тъп.

— Защо? За какво говориш, по дяволите?

— Нямах представа, че използваш алтернативна медицина. Защо?

Вини сви рамене.

— Предполагам, защото е природна.

— Природна, как ли пък не! — презрително произнесе Джак. — Най-лошата отрова, позната на човека, идва от една дървесна жаба в Южна Америка. Не можеш да си представиш какво малко количество стига, за да те убие, а тя също е природна. Наричането на някои неща „природни“ е безсмислена маркетингова тактика.

— Добре де! Успокой се! Може би харесвам алтернативната медицина, защото е била използвана в продължение на повече от шест хиляди години. След всичкото това време лечителите сигурно знаят какво правят.

— Имаш предвид откачената идея, че в далечното минало хората са притежавали по-голяма научна мъдрост, отколкото днес? И едното, и другото са пълна глупост. Преди шест хиляди години хората са мислели, че гръмотевицата е в резултат на това, че Свети Илия се разхожда с колесницата си по небето.

— Добре, добре — повтори Вино с нотка на раздразнение. — Харесвам алтернативната медицина, защото тя лекува цялото тяло, а не само ръката ми или далака, или каквото и да е там друго.

— Ха! — повиши глас Джак. Сега звучеше още по-презрително, отколкото когато говореше за „природните“ измишльотини. — Холистичният мит е същата глупост, както и всичко останало, което ми издрънка. Обикновената медицина е хиляди пъти по-холистична от алтернативната. Конвенционална медицина взема предвид дори индивидуалните генетични профили. Според теб може ли да бъде по-холистична от това?

— Какво ще кажеш да свършим най-после с аутопсията? — предложи Вино. — И може би да спреш да викаш.

Точно както преди няколко дни в офиса на Роналд Нюхауз, Джак внезапно дойде на себе си. Отново бе позволил на емоциите си да вземат връх над здравия му разум. Залата бе утихнала и всички го зяпаха. Когато погледна надолу към ръцете си, осъзна, че едната му ръка продължава да държи сърцето и белите дробове, които преглеждаше, докато другата стискаше касапския нож. Също така внезапно, както бяха спрели, разговорите се възобновиха.

— Ау! — промърмори Вини. — Колкото по-остаряваш, толкова по-докачлив ставаш.

— Заинтересувах се от алтернативна медицина след нашия случай на вертебрална артериална дисекция в понеделник и съм емоционално засегнат от онова, което научих.

— *Засегнат?* — подигравателно повтори Вини. — Бих казал по-скоро разтърсен; но ето какво: ще се откажа от акупунктурата, щом това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Ще ме накара — каза Джак, — особено ако изхвърлиш и билките си.

Вини се наведе напред и го изгледа с присвити очи.

— Ти майтапиш ли се с мен, или какво?

— Отчасти — промърмори Джак. — Какво ще кажеш междувременно да довършим аутопсията?

Приключиха пулмоналната емболия за рекордно кратко време. Накрая Джак въздъхна:

— Съжалявам, приятелю. Определено не бях на фокус.

— Извинен си. В отплата можеш да ми обещаеш да не започваме аутопсии, докато другите не ни настигнат.

— Мечтай си. — Джак свали ръкавиците си и тръгна към стаята за миене.

След малко вече се изкачваше по стъпалата нагоре. Още изпитваше неудобство заради краткото избухване в аутопсионната. Влезе в офиса си и затвори вратата. Известно време не искаше нито да вижда, нито да говори с някого. Насилвайки се да работи, той продиктува всичките три аутопсии, които току-що бе завършил, така че да е сигурен, че не е забравил никаква подробност, използвайки бележките, които си бе водил, за важните моменти.

Като приключи с това задължение, отвори претъпканата си електронна поща, но както ставаше напоследък, не можа да се застави

да започне. Вместо това отвори чекмеджето на бюрото си и извади един голям плик, в който беше сложил всички събрани данни за алтернативната медицина. До този момент разполагаше общо с дванайсет случая, докладвани от колегите му. С Киара Абелар ставаха тринайсет, а с мъжа с билковите препарати от тази сутрин — четиринайсет.

Трябваше да е доволен от напредъка си, но не беше. Бе стигнал до извода, че броят случаи, които щеше да намери със сигурност щеше да е значително по-нисък от действителния им брой по редица причини. От една страна проблем беше липсата на цифровизация на картоните на Патологическия център, което означаваше, че търсенето е невъзможно. Дори ако картоните бяха цифровизирани, нямаше да има кодиране за алтернативната медицина като цяло, нито пък за отделните видове алтернативна медицина в частност. И като връх на всичко, дори и да бе в състояние да намери ВАД случаи, нямаше гаранция, че в картоните ще е отбелязано нещо за хиропрактика, дори тя да имаше отношение към причините за смърт.

В ситуации, в които имаше замесено билколечение, случаите щяха да бъдат подписани като случайно отравяне, а причината за смъртта щяха да са приписани на специфичната отрова. Но щеше да е изключение, а не правило, ако билколечението изобщо бъдеше споменато.

Макар Джак да продължаваше да мисли, че кампанията му по разкриване на рисковете от хиропрактиката и другите форми на алтернативна медицина е страхотна идея и си заслужава усилието, ентусиазмът му беше спаднал от тези тактически пречки. Четиринайсет случая за неопределен период от време не бяха достатъчни, за да привлекат вниманието на обществото. Когато беше започнал, си представяше грандиозно разкриване със замесени стотици случаи, в състояние да доминират медиите дни наред. Но вече виждаше, че това няма да се случи.

Когато устремът му отслабна, проблемите въкъди се изправиха застрашително с още по-голяма сила. Емоционалните му изблици, като последния епизод с Вино, бяха ясен знак, че въпреки всичко му липсва фокусът. В продължение на няколко минути се пита дали да се занимава изобщо с идеята за алтернативна медицина, или да се откаже и да се опита да намери нещо по-увлекателно.

Звънът на телефона го извади от унеса му. Той погледна апарата с внезапен гняв, потискайки импулса да изтръгне кабела от стената. Не искаше да говори с никого.

Ами ако беше Лори? Ами ако е настъпила внезапна промяна в състоянието на Джей Джей? Може би тя се обаждаше от спешното в „Мемориал“? Джак вдигна слушалката и излая:

— Да?

— Здравсти, младеж — избоботи Лу Солдано. — Да не те заварвам в лош момент? Звучиш разтревожено.

На Джак му отне минута, за да се съвземе. Беше толкова сигурен, че Лори се обажда за някакво нещастие.

— Всичко е наред — успя да произнесе той, опитвайки се да се успокои. — Какво има?

Лейтенант детектив Лу Солдано беше един от най-близките му приятели. Приятелството им беше претърпяло любопитен обрат. Преди Джак да се появи на сцената, Лу и Лори известно време се бяха срещали. За щастие на Джак, техните отношения бяха преминали от колебливо романтични към приятелски, и когато Джак и Лори станаха гаджета, Лу нееднократно го беше подкрепял. В един особено труден момент, когато Лори и Джак бяха скарани, Лу беше този, който спаси положението.

— Искях да ти дам малко допълнителна работа — каза Лу, — по онзи случай на самоубийство, за който ми се обади в четвъртък. Сещаш се за какво говоря, нали?

— Разбира се. Жената се казваше Ребека Паркман. Онзи случай, в който съпругът толкова много се опъваше на съпругата му да бъде направена аутопсия — уж по религиозни причини.

— Изглежда обаче е имал и други причини — каза Лу.

— Не съм изненадан. Макар входната рана да беше до известна степен звездовидна, все пак не беше достатъчно, което подсказва, че това не е контактна рана. Колко далеч е било оръжието, когато е стреляно?

— На пет сантиметра!

— В цялата си кариера на патолог никога не съм виждал самоубийство с огнестрелна рана в главата, при което раната да не е контактна.

— Ами, предвид подозренията ти получихме съдебна заповед за претърсване на онзи тип. И познай какво, той се забавляваше, този наглец. Можеш ли да си представиш? Два дни след като — според него — жена му се беше самоубила, той пируваше, мръсният му кучи син.

— Откри ли нещо инкриминиращо?

— О, да — отвърна Лу с усмивка. — В сушилнята намерихме наскоро изпрана негова риза. Разбира се, изглеждаше чиста, но лаборантите откриха кръв, която, оказа се, е на жена му. Мисля, че това е повече от инкриминиращо. Трябва да ви я дам на вас, в Патологическия. Отбележи поредна победа за правосъдието. — Едно от нещата, които поддържаха приятелството на Джак и Лу, беше високото уважение, което детективът питаеше към съдебната патология и важността ѝ за силите на реда. Лу беше чест посетител в Патологическия център и чест наблюдател на аутопсии на криминални случаи.

— Хей, а как е бебето? — попита Лу.

— Истинска борба — каза Джак, без да се впуска в подробности. Не беше казал на Лу за болестта на Джей Джей, нито пък искаше да го направи. В същото време не искаше и да лъже. Нима отглеждането на бебе не беше за всеки родител борба?

— Нали? — засмя се Лу. — Целият ти начин на живот се променя. Спомням си с моите двете как не съм спал по цели нощи.

— Как са децата ти? — внезапно попита Джак.

— Вече не са деца. Дъщеря ми е на двайсет и осем, а синът на двайсет и шест. Казвам ти, времето лети. Но те са добре. Как е Лор? — „Лор“ беше прякорът, с който Лу наричаше Лори.

— Добре е — каза Джак, и преди Лу да продължи, додаде: — Лу, имаш ли нещо против да ти задам един личен въпрос?

— По дяволите, не! Какво имаш предвид?

— Използвал ли си алтернативна медицина?

— Имаш предвид нещо като хиропрактика и акупунктура и всичките тези глупости?

— Именно! Или хомеопатия, билколечение, или дори някои позотерични терапии, които използват високопарни изрази като енергийни полета, вълни, магнетизъм и резонанс?

— Имам един мануален лечител, който ме намества, особено когато не мога да спя добре. Освен това опитах акупунктура, за да

откажа цигарите. Някой в участъка я препоръчваше.

— Помогна ли акупунктурата?

— Да, за няколко седмици.

— Ами ако ти кажа, че алтернативната медицина не е никак безопасна? Че цервикалните манипулации от лечители убиват хора всяка година? Това ще ти повлияе ли?

— Какво?! — вдигна вежди Лу. — Умират хора?

— Този понеделник имах един случай — каза Джак. — Двайсет и седем годишна жена, починала от скъсване на артерия във врата. Това беше първият такъв случай, който съм виждал, но се поразрових. Изненадах се от броя им. Това повлия на мнението ми за алтернативната медицина.

— Не съм подозирал, че може да се умре от такова лечение — призна Лу. — А как стои въпросът с акупунктурата? Някой умрял ли е от нея?

— Да. Лори имаше такъв случай.

— Исусе! — възкликна Лу.

— Ами ако ти кажа, че алтернативната медицина изобщо не лекува, както твърди? Като се изключи плацебо ефектът, не остава много. Знаеш какво е плацебо ефект, нали?

— Да, това е когато някакво лекарство, като например захарно хапче, в което всъщност няма лекарствени съставки, те кара да се чувстваш по-добре.

— Точно така. А знаеш ли, че алтернативната медицина не прави нищо повече от осигуряване на плацебо ефект, но в процеса подлага човек на риск?

Лу се засмя.

— Може би ще изляза да си купя шишенце със захарни таблетки.

— Лу, говоря ти сериозно. Искam да разбера защо не си зададеш разумния въпрос по каква причина трябва да ходиш на съмнителен лечител, да плащаш солидни суми, може би дори да се излагаш на риск от смърт, когато ти казвам, че ще получиш единствено плацебо ефект. Помогни ми да разбера.

— Може би защото мога да отида и да се видя с лечителя.

— Продължавам да не разбирам. Какво означава това „защото мога да отида“?

— Много по-трудно е да ме приеме личния ми лекар. Кабинетът му е като крепост с две вещици, които се държат така, сякаш трябва да го охраняват от мен, мърморкото. А после, когато най-после ме приеме, той ми казва, че трябва да сваля килограмите и да спра да пуша, сякаш е лесно, и прегледът минава така бързо, че половината пъти забравям за какво изобщо съм отишъл. После звъня на мануалния лечител, той веднага отговаря и е любезен. Ако искаш да говориш с него, можеш да го направиш. Ако случаят ти е спешен и искаш да отидеш веднага, можеш. А когато отидеш в офиса му, не се налага да чакаш часове наред; влизаш в кабинета и нямаш чувството, че те пуска по конвейера като парче месо в месарница.

Няколко минути след това се възцари тишина. Докато се опитваше да контролира емоциите си, Джак можеше да чуе дишането на Лу. Детективът беше леко раздразнен.

— Благодаря ти — произнесе накрая Джак. — Научи ме нещо, което имах нужда да знам.

— Пак заповядай.

— Казах, че съм се поинтересувал от алтернативна медицина и бях озадачен от желанието и готовността на всички да прибегнат до нея, въпреки факта, че тя ми се вижда почти безполезна, освен това струва на обществото милиарди и милиарди долари годишно. Само билколечението клони към три милиарда, което ми напомня да те попитам: ти вземаш ли някакви билкови препарати?

— От време на време. Когато теглото ми надхвърли стоте килограма, минавам един курс за вталяване, който включва билков продукт, наречен „Изгуби го“.

— Това не е добре — каза Джак. — Като твой приятел бих те посъветвал да не го използваш. Много билкови препарати за отслабване, особено тези от Китай, се случва да съдържат оловни или живачни соли. И отгоре на всичко често съдържанието на естественото растение се оказва замърсено с опасни фармацевтични продукти, за да се подсигури желания позитивен ефект, а именно — загубата на тегло. Съветът ми е да стоиш колкото е възможно по-далеч от такива препарати.

— Днес си такъв чудесен приносител на добри вести. Толкова се радвам, че ти звъннах.

— Съжалявам — въздъхна Джак. — Но съм доволен, че ми се обади. Каза ми нещо, което имах нужда да знам, въпреки че може би не ми се искаше да знам — а то е защо хората са се залетели към алтернативната медицина и не искат и да чуят да се откажат.

— Сега вече събуди любопитството ми — каза Лу. — Какво съм те научил?

— Научи ме, че конвенционалната медицина има на какво да се учи от алтернативната. Начинът, по който ти ми описа преживяванията си в двата кабинета е наистина много показателен. Алтернативната медицина има добри отношения с пациентите, държи се с тях като с хора, прави посещенията приятно социално преживяване, дори и да не провежда реално лечение. Конвенционалната, от друга страна, много често е тъкмо обратното — лекарите и сестрите се държат така, сякаш ти правят лична услуга. И още по-лошо — когато лекарите смятат, че не могат да ти помогнат, те игнорират. — Джак нямаше как да не си помисли, че той и Лори в момента тъпчат на място, докато чакат алергията на Джей Джей към миши антители да отmine, ако изобщо това станеше.

— А защо казваш, че не си искал да го знаеш? — попита Лу.

Джак се замисли за миг, защото въпросът се свеждаше до кампанията, която бе подел срещу алтернативната медицина, което на свой ред опираше до болестта на сина му. Не му се искаше да говори за това.

— Не исках да знам, защото научаването, че съществува легитимна причина хората да искат да използват алтернативната медицина означава, че усилията ми да разкрия нейните ограничения и дори рисковете от нея, ще ударят вероятно на камък.

— Понякога си мисля, че си най-дразнещо тайнственият човек, когото познавам. Но нека добавя още една причина към това защо хората са се хванали със зъби и нокти за алтернативната медицина: тя не изглежда плашеща. Ако кажеш, че група хора умират всяка година от това, че са ходили на алтернативен терапевт, няма да им мигне и окото. Защото стотици хиляди са умрели, които са се лекували единствено при конвенционален лекар. Всъщност хората, които отиват в офиса по хиропрактика искат да вярват в хиропрактиката, главно защото не искат да отидат на конвенционален лекар, където могат да получат диагноза, която включва дискомфорт и болка, а може би и

смърт. При лечителя това никога не се случва. Всичко е оптимистично, всяко оплакване може да бъде изцерено и не боли, а дори и да е плацебо, на кого му пука?

Отново настъпи мълчание, след което Джак каза:

— Прав си!

Двамата размениха по още няколко изречения и затвориха.

Джак остана да седи неподвижно известно време. И малкото, което бе останало от ентузиазма му срещу алтернативната медицина изчезна. Отново се почувства обезкуражен. Събра всичките си бележки и ги пхна в големия плик. След това вместо да ги върне обратно в чекмеджето, отвори най-долното в редицата, в което имаше снимка на Лори и Джей Джей, и ги хвърли вътре. След това го затвори с крак.

Готов да се захване с истинска работа, той реши да отвори имейла си с намерението да свали материала в бележника си и да го подреди. Но така и не успя. Звънът на телефона отново наруши тишината. Помисли, че сигурно е Лу, че се е сетил още нещо, и вдигна телефона без официалности. Но не се обаждаше Лу. Беше може би последният човек в света, който Джак очакваше да чуе.

[1] Трикуспидната сърдечна клапа е от дясната тръбна страна на сърцето, между дясното предсърдие и дясната камера, и служи за изтласкване на кръвта от лявата камера в аортата по време на систола.
— Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

11:30 преди обяд, 5 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

— Д-р Джак Степълтън, предполагам! — Ясният мелодичен тенор долетя в слушалката като полъх свеж въздух. Стори му се някак познат и мозъкът му отчаяно започна да претърсва купчината от спомени.

Известно време Джак не отговори. Вслушвайки се по-напрегнато, той долови леко хриптене. От другата страна на линията още имаше някой, но не говореше. Измина почти минута, преди Джак да произнесе:

— Ще прекъсна, освен ако не ми кажете кой сте.

— Обажда се един от най-старите ти и близки приятели...

Гласът отново му прозвуча познато, но той не можа да се сети на кого е.

— Тъй като никога не съм имал кой знае колко приятели, би трябвало да ми е лесно да отгатна, но не мога. Ще трябва да ми подадете още нещо.

— Бях най-красивият, най-високият, най-умният, най-атлетичният и най-популярният от Тримата мускетари!

— Бих се учудил, ако вече не си — отвърна Джак. — Джеймс О'Рурк. Макар че мога да ти призная останалите по-малко важни качества, ще трябва да възразя на това, че си бил най-високият.

Джеймс пусна познатия си смях, който стържеше нервите на Джак като шкурка, точно както когато се запознаха в колежа „Амхърст“ през есента на 1973 година.

— В момента, в който чух гласа ти, знаеш ли какво си представих? — каза Джеймс и отново се изкиска.

— Нямам идея.

— Представих си как излизаш от „Лора Скейлс хаус“ в колежа „Смит“, понесъл скулптурния бюст на Лора Скейлс. Беше се зачервил като рак. Както и аз, впрочем.

— Стана така, защото Моли ме предизвика — побърза да се оправдае Джак.

— Помня — съгласи се Джеймс. — И го направи посред бял ден.

— Върнах го следващия месец с гръмки фанфари — добави Джак. — Нямаше никакви поражения по него.

— Спомням си. И аз бях там.

— И ще е малко трудно точно ти да ме обвиняваш — каза Джак. — Ами ти, когато изнесе клубния стол от „Дикинсън хаус“ в колежа „Маунт Холиоук“, защото беше бесен на... как ѝ беше името?

— Вирджиния Соренсон. Красивата, сладка Вирджиния Соренсон! Каква кукличка! — каза Джеймс с носталгична нотка в гласа.

— Чувал ли си я след...

— След като отидох в семинарията?

— Да.

— А аз не съм. Тя беше наистина сладка, но не и толерантна.

— Мога да я разбера, като се има предвид що за трудни хора сте вие, духовниците. Съжаляваш ли за избора си?

Джеймс прочисти гърлото си.

— Трудността да можеш да направиш избор е източник както на радост, така и на тъга, което бих предпочел да обсъждаме на чаша вино и запален огън в камината. Имам местенце на едно езеро на север от Ню Джърси, където ми се иска да те покана заедно със съпругата ти някой уикенд.

— Може и да се уреди — каза Джак неопределено. Поканата изглеждаше изненадваща, при положение че не беше чул и звук от Джеймс, след като завършиха колежа през 1977 година. Разбира се, вина имаше и Джак, тъй като също не се бе опитал да се свърже с Джеймс. Макар да бяха добри приятели в колежа, областите, в които се бяха насочила за магистратура и докторат, бяха свършено различни. С последния от Тримата мускетари положението беше по-различно. Джак беше очарован от интереса на Шон Дотри към близоизточната археология и двамата се чуваха редовно почти до смъртта на първата съпруга и деца на Джак. След трагедията Джак прекъсна връзка с всички, дори със семейството си.

Сякаш прочел мислите му, Джеймс каза:

— Трябва да се извиня, че не те потърсих, след като се пренесе в Ню Йорк. Чух, че си тук, че работиш в Патологическия. Все се канех да ти звънна, да се съберем и да си спомним старите години. Когато отива в колеж, явно никой не осъзнава какво приятно преживяване е. По онова време, което изглеждаше толкова трескаво и възбудено, с всичките безброй изпити, които те притискат. И когато някой се опита да ти каже колко специално място е колежът, докато си в него, си казваш: „О, да бе! Щом това е най-хубавото, аз съм в сериозна беда!“.

Беше ред на Джак да се разсмее.

— Толкова си прав. Същото е и с медицинското училище. Спомням си как старият ни семеен лекар ми казваше, че медицинското училище ще е емоционалната кулминация на професионалната ми кариера. Навремето си мислех, че е луд, но излезе, че е бил прав.

Настъпи кратка пауза, докато двамата стари приятели си припомнях мълчаливо. Но след това тонът на Джеймс рязко се промени, когато наруши тишината.

— Предполагам, че би искал да знаеш защо така внезапно съм решил да те потърся?

— Мина ми през ума — призна Джак, опитвайки се да звучи незаинтересовано. Гласът на Джеймс беше станал определено сериозен, почти мрачен.

— Истината е, че се нуждая отчаяно от помощта ти, и се моля да се отзовеш на молбата ми.

— Слушам те — каза Джак предпазливо. Имаше време, когато изслушването на проблемите на другите хора възкресяваше неговите собствени. Колкото и да му се искаше да избегне това, все пак усети, че го гложди някакво любопитство. Не можеше да повярва, че той, непоклатим агностик, би могъл да помогне с нещо на архиепископа на Ню Йорк Сити и, както се говореше — един от най-влиятелните лидери в света.

— Става въпрос за нашия общ приятел Шон Дотри — добави Джеймс.

— Да не би пак наскоро да сте играли карти? — попита Джак, опитвайки се да се пошегува. В колежа Джеймс и Шон играеха покер поне веднъж седмично и влизаха в разгорещени спорове за това кой колко дължи на другия. Няколко пъти Джак трябваше да се намесва и да разговаря по отделно с двамата.

— Проблемът е от изключителна важност — каза Джеймс. — Бих предпочел да не го омаловажаваш.

— Извини ме, отче. — Джак осъзна, че Джеймс е повече от сериозен. Опитвайки се да освежи внезапния обрат в тона на разговора, той добави: — Трябва ли да те наричам „отче“, отче?

— Титлата ми е „Ваше Високопреосвещенство“ — спокойно поясни Джеймс. — Но можеш да ме наричаш Джеймс, както бих предпочитал.

— Радвам се. Като се има предвид, че се познаваме от колежа, би ми било малко трудно да те титулувам с „Ваше Високопреосвещенство“. Звучи ми прекалено много като грубо анатомично твърдение.

— Не си се променил, а? — каза Джеймс дружелюбно.

— За съжаление, се промених. Имам чувството, че живея втори живот, напълно отделен от първия. Но да не влизаме в подробности, поне засега. Може би когато ми се обадиш след още трийсет години, ще съм готов да говоря за това.

— Толкова време ли мина? — каза Джеймс с нотка на съжаление.

— Всъщност, трийсет и една години, за да сме по-точни; просто ги закръглих. Но не те обвинявам. И аз съм толкова виновен, колкото и ти.

— Е, това е нещо, което може да се поправи. В края на краищата живеем и работим в един и същ град.

— Така е — съгласи се Джак. Джак беше от онези хора, които се въздържат от импулсивни социални ангажменти. Имайки предвид колко отдавна не са се виждали и в колко различни посоки бяха поели кариерите им, той не знаеше дали иска да поднови приятелство, което изглеждаше като от друг живот.

— Това, което искам да предложа — продължи Джеймс, — е да се срещнем колкото е възможно по-скоро. Знам, че е без предупреждение, но защо не помислиш дали не можеш да дойдеш в резиденцията за един бърз обяд?

— Днес? — попита силно изненадан Джак.

— Да, днес. Този проблем ми се стовари изневиделица и нямам много време да се справя с него. Ето защо те моля за помощ.

— Ами — започна Джак, — наистина е много внезапно, а аз бях поканен да обядвам с кралицата, но ще ѝ звънна и ще ѝ кажа, че трябва

да го отложим, тъй като Католическата църква се нуждае от намесата ми.

— Що се касае до преценките ти, моля те да ги запазиш за себе си. Не си се променил ни на йота. Но ти благодаря, че се съгласи да дойдеш. Както и за непочтителното чувство за хумор. Може би ще е добре за мен да се поразвеселя малко, но съм загрижен.

— Да не е свързано по някакъв начин със здравето на Шон? — попита Джак. Това беше главното, за което се притесняваше: някой здравен проблем като рак, например, който би бил прекалено близко до неговите собствени проблеми.

— Не, не със здравето, а с душата му. Знаеш колко твърдоглав може да е.

Джак се почеса по главата. Спомняйки си сексуалната разпуснатост на Шон в колежа, си помисли, че душата му е била изложена на опасност още от времето на пубертета, което не се връзваше с въпроса защо беше това прищипване за среща днес.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — попита той.

— По-скоро не — каза Джеймс. — Иска ми се да обсъдим въпроса на четири очи. Кога да те очаквам?

Джак погледна часовника си. До обяд оставаха десет минути.

— Ако тръгна сега, ще съм там за петнайсет или дваисет минути.

— Чудесно. Имам официална среща с кмета в два следобед, на която трябва да присъствам. Очаквам те, Джак.

— Аз също — каза Джак и затвори телефона.

Имаше нещо странно в молбата на Джеймс. Напомняше на обаждане от президента, който ти казва да отидеш във Вашингтон незабавно: страната ти се нуждае от теб. Джак се разсмя гласно, взе коженото си яке и тръгна надолу към сутерена.

Докато отключваше велосипеда си изведнъж осъзна, че някой е застанал зад него. Той се обърна и се оказа точно срещу подобното на булдог лице на шефа Бингам. Както обикновено, изражението му беше мрачно, с капчици пот, избили по челото.

— Джак — започна Бингам. — Исках да ти кажа отново колко съжаляваме аз и Калвин за сина ти. Ние самите имаме деца и можем да си представим колко ти е трудно. Не забравяй, че ако има нещо, което можем да направим, винаги сме насреща.

— Благодаря, шефе.

— Тръгваш ли си?

— Не, просто слизам от време на време да отключа и заключа колелото си.

— Все се майтапиш! — каза Бингам. Тъй като вече добре познаваше Джак, не се обиждаше така, както навремето, когато Джак започна работа в Патологическия. — Предполагам не си се уговорил да обядваш с някой приятел — мануален лечител.

— Предположението ви е напълно уместно — каза Джак. — Няма да се срещна нито със специалист по акупунктура, нито с хомеопат, нито с билкар. Ще обядвам с един божи лечител. Архиепископът на Ню Йорк току-що ми звънна и ме помоли да обядвам с него.

Бингам избухна в смях.

— Не мога да не ти го призная. Отговорите ти са находчиви. Както и да е, карай внимателно, а ако трябва да съм честен — бих искал да не се движиш с велосипед. Винаги се ужасявам, че някой път може да те внесат тук с краката напред. — Като продължаваше да се усмихва, Бингам се обърна и тръгна към вътрешността на Центъра по патология.

Джак се насочи към Медисън, свежият въздух го ободри. След петнайсет минути стигна до ъгъла на Петдесет и първа улица.

Резиденцията на архиепископа се открояваше на фона на съседните модерни небостъргачи — скромна, по-скоро строга триетажна каменна къща, покрита с плочи. Прозорците на долните етажи бяха с тежки каменни решетки. Единственият признак на живот беше белгийската дантела, която се показваше зад няколко от зарешетените прозорци.

Като заключи колелото си заедно с каската, Джак изкачи гранитното стълбище и дръпна блестящата месингова камбанка. Не чака дълго. Заключалката изтрака и тежката врата се отвори навътре, разкривайки висок, слаб, червенокос свещеник, най-отличителната част върху лицето на който беше подобният на брадавица нос. Мъжът беше облечен в черен костюм и твърдо колосана старомодна бяла свещеническа яка.

— Д-р Степълтън? — попита свещеникът.

— Да, същият — каза Джак небрежно.

— Името ми е отец Малони — произнесе свещеникът, отстъпвайки встрани.

Джак влезе. Усети някаква враждебност в обкръжението. Отец Малони затвори вратата след него и каза:

— Ще ви придружа до частния кабинет на Негово Високопреосвещенство. — Той тръгна, принуждавайки Джак да тича няколко стъпки, за да го настигне.

Звучите от натоварения трафик на Медисън авеню бяха изчезнали зад тежката входна врата. Единственото, което Джак чуваше, освен тиктакането на стария часовник, бяха стъпките им по силно излъскания дъбов под.

Отец Малони спря пред една затворена врата. Когато Джак застана до него, свещеникът я отвори и отстъпи, за да позволи на Джак да влезе.

— Негово Високопреосвещенство ще ви приеме веднага — обяви той и затвори тихо вратата.

Джак огледа спартански обзаведената стая, която миришеше на почистващ препарат и восък за под. Единствената украса до един малък кръст, закачен на стената над античен молитвен стол, бяха няколко рамкирани официални снимки на папата. Освен молитвения стол, мебелировката беше ограничена до малка кожена кушетка, подходящ кожен стол, малка масичка с лампа и малко дамско писалище с дървен стол с права облегалка.

Джак прекоси лъскавия дървен под, шляпайки шумно с подметки. Седна на кушетката без да се обляга, чувствайки се съвсем не на място. Не беше религиозен, както и родителите му — начални учители — не бяха. Когато порасна и беше принуден да се замисли по въпроса, реши, че е агностик^[1], поне до трагедията, която го бе сполетяла и оставила без семейство. От тогава се бе отказал от удобната идея, че има Бог. Не вярваше, че един обичащ Бог би позволил обичната му съпруга и скъпите му дъщери да загинат така.

Внезапно вратата се отвори със замах. Джак скочи на крака. В стаята влезе в цялото си величие Негово Високопреосвещенство кардинал Джеймс О'Рурк. За миг двамата мъже останаха да се гледат един друг, възкресявайки отминалите младежки спомени. Макар Джак да откриваше стария си приятел в кардиналското лице, останалото във външността му го изненада. Не си го спомняше толкова дребен,

каквото изглеждаше сега. Косата му беше по-къса и не толкова крещящо червена. Дрехите бяха, разбира се, тези, които променяха най-много. Джак си помисли, че Джеймс прилича на ренесансов принц. Върху черните панталони и бяла риза носеше черно свещеническо расо, подсилено с яркочервени ширити и копчета. Над расото имаше отворена алена пелерина. Върху главата — кепе в кардиналско червено. Кръстът му беше пристегнат с широк червен колан, а от врата му висеше украсен със скъпоценни камъни сребърен кръст.

Двамата мъже протегнаха ръце и се прегърнаха. След това отстъпиха назад.

— Изглеждаш страхотно — каза Джеймс. — Имаш вид на човек, който може да пробяга маратон в момента. Не мисля, че съм в състояние да взема на бегом дължината на катедралата, ако трябва да го направя.

— Прекалено си любезен — каза Джак, спускайки поглед към деликатното лице на Джеймс с меки, напръскани с лунички бузи, и приятно закръглени черти. Острите му искрящи очи говореха друго, което се връзваше много повече с онова, което Джак знаеше за стария си приятел, който сега бе могъщ, амбициозен прелат. Очите му отразяваха прозорливост и огромен интелект, за които Джак винаги му беше завиждал.

— Наистина — продължи Джеймс. — Изглеждаш на половината от годините, на които си.

— О, стига — усмихна се Джак. Внезапно си спомни колко умел бе Джеймс в ласкателствата, черта, която винаги се оказваше от полза. В колежа нямаше човек, който да не го обича, благодарение на способността му да развлича другите. — Я се виж — каза Джак, опитвайки се да върне комплимента. — Приличаш на ренесансов принц.

— Малко пълничък ренесансов принц, който тренира само на масата в трапезарията.

— Помисли само — продължи Джак, игнорирайки коментара му. — Ти си кардинал, един от най-влиятелните хора в Църквата.

— Глупости — изсумтя Джеймс и махна с ръка, сякаш Джак се шегуваше. — Аз съм само един енорийски свещеник, който се грижи за паството си. Господ Бог ме е поставил на длъжност, която далеч ме

превъзхожда. Разбира се, не мога да оспорвам Божиите решения; правя най-доброто, на което съм способен... Но стига толкова. Можем да си поговорим повече по време на обяда. Първо искам да ти покажа нещо.

Джеймс излезе от кабинета и поведе по дълъг коридор; минаха покрай официална трапезария, където имаше два комплекта прибори на маса за дванайсет души и влязоха в голяма кухня с модерни уреди, но облицована със старомодни плотове и мивки. На една от мивките стоеше жена и миеше маруля. Беше едра, с десетина сантиметра по-висока от Джеймс, със събрана в строг кок черна коса. Джеймс я представи като госпожа Щайнбреноер, икономката, и абсолютният властелин на резиденцията. Отговорът ѝ беше да прогони Джеймс от това, което тя нарече своя кухня, и да се разгневи, когато той си открадна парче морков от грижливо аранжираното плато зеленчуци.

— Това е обядът ви — смърри го тя с тежък германски акцент и го плесна по ръката.

Преструвайки се на уплашен, Джеймс направи знак на Джак да го последва надолу по стъпалата на избата.

— Прави се на Брунхилда — обясни Джеймс, — но е същинско агънце. Не бих могъл да се оправя без нея. Тя приготвя всичката храна, освен за големи партита, поддържа мястото безупречно и държи всички, включително и мен, на линия. Така, а сега къде беше ключът за лампата?

Бяха стигнали до бетонното мазе, което беше разделено на стаи от грубо, боядисано в бяло дърво. Джеймс натисна ключа, разкривайки централен коридор, от двете страни на който се редяха заключени с катинари врати.

— Аз наистина оценявам това, че се съгласи да дойдеш — каза Джеймс и спря пред една от вратите. Извади ключ и отключи катинара. Вратата изскърца на пантите и се отвори навън. Той затърси с ръка опипом по стената за ключа, преди да пристъпи в помещението, и направи знак на Джак да го последва.

Беше правоъгълна стая, приблизително шест на десет метра, с таван, висок почти четири метра. Отсрещната стена беше направена от голи, грубо одялани гранитни блокове. По стените се спускаха полици, с грижливо подредени върху тях етикирани картонени кутии. В дъното на стаята стоеше пожълтял дървен кош, чиито метални ленти бяха отрязани, но все още си бяха на местата. Като отново махна на Джак да

го последва, Джеймс тръгна към коша и огъна отрязаните ленти, за да отвори капака.

— Това е, което постави дилемата — каза Джеймс. После въздъхна. — Забележи, че е адресирано до мен. Забележи също така, че аз съм предполагаемият подател, както и това, че това нещо тук съдържа лични вещи.

— Шон ли ти го е изпратил?

— Той, наистина, умникът му с умник. Освен това ми телефонира, за да ме предупреди, че колетът пътува към мен. Каза, че било изненада, а знае, че обичам изненадите. Всъщност, накара ме да си помисля, че е нещо за предстоящия ми рожден ден, което — вече разбрах — не е така, но е изненада, която излезе далеч по-голяма, отколкото съм можел да си представя.

— О, да. — Лицето на Джак се разведри. — Рожденият ти ден приближава. Всъщност е утре, на шести декември, нали?

— Не ми е подарявал нищо от не знам кога — игнорира Джеймс въпроса му. — Защо си позволих да повярвам, че тази година ще е различно, наистина не знам. Но тъй като Шон е както библейски учен, така и археолог, помислих, че може да е някаква раннохристиянска реликва. Наивник.

— А то е? — вдигна вежди Джак.

— Нека довърша — спря го Джеймс. — Искam да разбереш защо съм в такава трудна ситуация.

Джак кимна, любопитството му се увеличи. Кошът може би съдържаеше някаква антика. Нещо необичайно, ако се съдеше по реакцията на Джеймс.

— Изпраща ми този кош от Ватикана, като казва, че съдържа мои лични вещи, което означава, че няма да бъде спрян от митницата както в Италия, така и в Ню Йорк. Пристигна снощи с въздушен превоз, доставиха го директно от летището. Тъй като си мислех, че става дума за подарък за рождения ми ден, сложих го тук заедно с останалите си лични вещи. Както обеща, Шон дойде вчера направо от летището, малко след като кошът бе пристигнал. Беше в много странно настроение, някак напрегнат, но и развълнуван. Нямахше търпение да отвори колета, както и аз, впрочем, за да види дали съдържанието е невредимо. Така че слязохме двамата долу, срязахме металните ленти и отвинтихме капака на коша. Първото, което се показва бяха парчета

стиропорена пяна, тъй като предметът беше изключително внимателно опакован. Когато махнахме и последното парче, както ще направя сега, ето какво видяхме. — Джеймс пхна пръстите си между грапавото дърво и опаковъчния материал и махна последния.

Джак се наведе напред. Светлината в сутерена не беше добра, но все пак можеше да види потъмнял правоъгълен камък с гладка повърхност, с издълбани по нея драскулки. Не беше впечатлен. Беше очаквал нещо, което да хваща окото, като позлатена купа или статуя, или може би тежка златна урна.

— Какво е това? — попита той.

— Костница. Някъде от времето на Христос, плюс-минус стотина години, юдейските погребални практики в Палестина включвали слагането на трупа в пещерообразна гробница за година или повече, за да се даде възможност на тялото да изгние. След това семейството се връщало, събирало костите и ги слагало в кутия от варовик с различни размери и декорация, в зависимост от това колко богато било семейството. Кутията се нарича костница.

— Нямаше ли един спор напоследък за костница, за която се твърдеше, че е имала следния надпис: „Яков, син на Йосиф, брат на Исус“.

— Точно така. Всъщност, напоследък бяха открити костници с надписи, твърдящи, че съдържат мощите на Исус Христос и най-близките членове на семейството му. Разбира се, доказа се, че целият досаден инцидент е чиста измама от безскрупулни фалшификатори. През последните двайсет години са намерени хиляди костници от първи век в резултат на строителния бум в Ерусалим. Няма начин да не намериш нещо, когато копаяш в този град. Убеден съм, че тази тук ще се окаже пак някой фалшификат, както и останките, намиращи се вътре.

— Чии останки се предполага, че се намират в нея? — попита Джак любопитно.

— На Света Мария, Божията майка, най-святата личност след Исус, стъпвала по тази земя — каза Джеймс.

В продължение на цяла минута Джеймс и Джак се гледаха. Разочарованието на Джак по отношение на съдържанието на урната пролича. Не го интересуваше никаква кутия с кости; някакво

съкровище би го привлякло повече от какъвто и да е исторически предмет.

— Добре — каза най-накрая той. Откъсна поглед от очите на приятеля си и го насочи отново към капака на костницата. Беше очаквал Джеймс да продължи, но той бе твърде смутен, за да говори. — Трябва да съм пропуснал нещо. Щом има много костници и много фалшификатори, какъвто изглежда е и този случай, какъв е проблемът?

Поклати глава и направи знак на Джак да го последва.

Когато минаха през кухнята, госпожа Щайнбрeнер хвърли поглед на Негово Високопреосвещенство и мигновено прецени емоционалното му състояние. Макар да не каза нищо, очите ѝ се стрелнаха неприязнено към Джак. Явно предположи, че той е източникът за неприятностите на шефа ѝ.

Джеймс седна на челното място на масата и посочи на Джак да седне до него отдясно. Между тях бе сложено плато със зеленчуци. Мига, в който се настаниха на масата, госпожа Щайнбрeнер се появи с голям супник в ръцете. Докато им сипваше супата, отлична крем супа от сини домати, очите на Джак бяха фокусирани върху купичката му.

Икономката свърши работата си и затвори въртящата се врата към кухнята зад себе си.

— Извини ме за поведението ми — каза той.

— Всичко е наред — побърза да го успокои Джак.

— Не, не е. Не и пред гост, и особено пред добър приятел, когото моля за сериозна услуга.

— Не съм съгласен — каза Джак. — Видях, че каквото и да е то, е изключително важно за теб.

— Съжалявам само, че не разполагам с много време, както ти споменах по-рано, но трябва да бъда в имението „Грейси“ в два часа.

Джак вдигна най-тежката сребърна лъжица за супа, която някога бе имал възможността да използва, и сръбна. Беше върховна.

— Тя е добра готвачка. Не е най-приятната личност, но определено е добра готвачка.

Джак кимна, доволен, че Джеймс се е съвзел след емоционалния си изблик.

— Както казах, сигурен съм, че костницата долу ще се окаже просто поредният фалшификат, за съжаление. Казвам „за съжаление“, защото преди да се докаже, че е фалшификат, тя може да причини

много вреди на Църквата, на последователите ѝ, и на мен лично. Проблемът е, че няма да е лесно да се докаже, че става дума за фалшификат, и може в края на краищата да се превърне във въпрос на вяра.

Джак мълчаливо се съгласи, че в науката доказателство, което разчита на вярата трудно може да мине изобщо за доказателство. Всъщност, то беше оксиморон.

— Най-големият проблем, с който се сблъскваме, е, че костницата е открита от един от най-уважаваните археолози в света.

— Имаш предвид Шон?

— Да, имам предвид Шон. След като отворихме коша и погледнахме под капака на костницата, Шон изтъкна две неща. Сред всичките тези драскулки отгоре има дата и име. Датата е с римски числа и е 815 AUC, което по Грегорианския календар прави 62 години след Христа.

— Какво, по дяволите, е AUC? — попита Джак, след което се сконфузи. — Извини ме за френския ми.

— Спомням си, че френският ти, както го наричаш, беше значително по-колоритен в колежа. Не е необходимо да се извиняваш, сега съм по-имунизиран срещу него, отколкото бях тогава. А пък AUC ще рече „ab urbe condita“, отнасящо се до предполагаемата дата на основаването на Рим. С други думи се отнася до дата, напълно уместна за такава находка. А когато датата се комбинира с името, става наистина обезпокояващо — името Мириам, написано с арамейски букви, което преведено на английски е Мария.

— Значи Шон е убеден, че костницата съдържа костите на Дева Мария, майката на Исус?

— Точно така. Шон е изключително надежден свидетел и може да докаже, че тази костница не е виждала бял свят от времената, когато е била заровена преди почти две хиляди години. Намерил я е близо до гробницата на Свети Петър. Нещо повече, костницата е била запечатана. Всички останали костници до този момент, за които знам, не са били запечатани.

— Името Мария не е ли било често срещано по онова време? Защо трябва да вярваме, че става въпрос за онази Мария, която е майка на Исус?

— Защото Шон е открил автентично писмо от втори век, което твърди, че костницата съдържа мощите на Исусовата майка. Тъкмо това писмо го е отвело до тях.

Джак вдигна вежди.

— Ясно. Ами писмото? Възможно ли е да е фалшификат?

— Макар и да е до известна степен тавтология, намирането на костницата на мястото, за което се казва в писмото, доказва неговата автентичност и обратното. И двете неща са такива изключителни находки, че самият този факт ще убеди хората, че тленните останки в костницата са на Светата майка.

Джак се замисли, докато вземаше сребърните щипки, за да си сложи от сервираните сурови зеленчуци. Разбираше какво има предвид Джеймс. След това обаче му хрумна друга идея.

— Ти видя ли писмото?

— Да. Вчера.

— Кой го е написал?

— Епископът на Антиох, казвал се е Сатурний.

— Никога не съм чувал за такъв.

— Известна фигура е, не много добре позната, но действително е съществувал.

— До кого е било адресирано?

— До друг епископ, на Александрия. Басилидис.

— И за него не съм чувал.

— А чувал ли си нещо за гностицизма?

— Не мога да отговоря положително. Това не е от темите, които често се обсъждат в моргата.

— Сигурен съм, че е така — засмя се Джеймс. — Гностицизмът е бил сериозна ерес в ранната Християнската църква, а Басилидис е бил от лидерите ѝ.

— Възможно ли е Сатурний да е имал някаква причина да лъже Басилидис?

— Умна идея — каза Джеймс, — но за съжаление не.

— Сатурний поема ли отговорността за заравянето на костницата?

— Съвсем определено.

— А съобщава ли откъде има мощите, или кой му ги е дал?

— Да. И ти си достатъчно умен, за да се сетиш кое според мен е най-слабото звено във веригата, тъй да се каже. Чувал ли си за Симон Магьосника?

— И тук ме хвана. Никога не съм го чувал.

— Той е архизлодеят от Новия завет в Библията, истински негодник, който се опитал да купи лечителската сила на Свети Петър. От него идва думата „симония“.

Джак се усмихна вътрешно, когато осъзна, че Исус Христос е най-известният практикуващ алтернативна медицина, а Свети Петър е вторият.

— Симон Магьосника също е смятан за един от най-ранните гностици — продължи Джеймс. — А Сатурний, който бил много по-млад, работел при него, помагайки му в неговата магия. И за да се докаже дали костите в гробницата са на Светата майка, каквито те определено не са, трябва изцяло да се уповаваме на Симон Мага, може би най-прочутият ненадежден свидетел изобщо.

— Има и друг начин — прекъсна го Джак. — Един особено недвусмислен начин.

— Който е? — попита Джеймс нетърпеливо.

— Дай на някой антрополог да изследва костите, ако това са кости, за да се увериш, че са човешки. Ако излязат такива, после трябва да се изясни дали са на жена; в случай че са на жена, следва да се разбере дали жената е раждала, или не. Ние знаем, че Мария е имала най-малко едно дете.

— И антропологът може да каже всички тези неща?

— Със сигурност, поне първите две: дали костите са човешки, или не, и дали са на жена. Малко по-трудно е да се определи дали жената е раждала многократно, но не е невъзможно.

— Забележително — каза Джеймс. — Особено идеята, че костите може да са на мъж. Ако случаят е такъв, ще бъде сложен край на кошмара.

— Виждал ли си костите? — попита Джак.

— Не. Шон и съпругата му се интересуваха само дали костницата не е била счупена по време на превозването. Не искаха да я отварят, тъй като е запечатана с восък. Двамата се тревожат за състоянието на съдържанието ѝ след две хиляди години и не искат да

го излагат на влиянието на въздуха и влагата, без да са осигурили необходимата среда. Познаваш ли съпругата на Шон?

— Може би — каза Джак. — Последния път, когато го видях, беше преди две години, а имайки предвид скоростта, с която сменя жените, не знам дали информацията ми е валидна. За четиринайсет години, откакто съм в града, съм виждал Шон само два пъти. Знам, че за това време се е женил и развеждал най-малко два пъти.

— Пълно безсрамие — отбеляза Джеймс. — Но съвсем в стила му. Помниш ли колко гаджета имаше в колежа?

— Да, наистина — кимна Джак. — Спомням си един уикенд, когато цъфнаха две на вратата. Едната трябваше да е за петък вечерта, а другата за събота, но съботната по грешка си е мислила, че е за целия уикенд. За щастие можах да му помогна. Поканих едната в моята стая и се забавлявахме доста добре.

— Сегашната му съпруга се казва Сана.

— О, да — каза Джак, спомняйки си. — Запознах се с нея. Беше срамежлива и сдържана. Държеше го непрекъснато за ръката и го гледаше в очите. Беше малко смуцаващо.

— Променила се е. Тя е молекулярен биолог, доста известен в областта си, впрочем. Сега се занимава с изследвания в Колумбийския университет. Мисля, че тя наистина разцъфна, след като се запознах. Имам чувството, че бракът им няма да трае дълго, като се има предвид предпочитанието на Шон към хрисими, кротки жени, които го обожават. В социално отношение той никога няма да е удовлетворен. Не съм експерт, но не мисля, че е способен на вяност.

— Може би — каза Джак. Той никога не бе уважавал отношението на Шон към жените, но никога не го бе коментирал. И това вечно беше предмет на спор между Джеймс и Шон.

— Какви са отношенията ти с Шон? — попита Джеймс.

Джак сви рамене.

— Както ти споменах, виждал съм го само два пъти, откакто се преместих в Ню Йорк. Беше достатъчно мил да ме покани у тях на вечеря и двата пъти. Предполагам, че би трябвало да му върна жеста, но по онова време живеях доста отшелнически.

— Ти ми намекна нещо за това по телефона — каза Джеймс. — Ще ми обясниш ли?

— Не. Може би някой друг път. — Джак се опитваше да избягва да мисли за първото си семейство... както и за второто. — Защо не ми кажеш с какво мога да ти помогна? Предполагам, че е нещо, свързано с урната на долния етаж.

Джеймс си пое дълбоко въздух да се успокои.

— Прав си, разбира се — започна той. — Наистина е свързано с онази урна. Какво мислиш би станало, ако значителен процент хора повярват, че костницата долу всъщност съдържа тленните останки на Мария, Божията майка?

— Мисля, че това ще обърка мнозина — каза Джак.

— Това е много по-дипломатично, отколкото съм очаквал.

— И по-малко саркастично, отколкото се държа напоследък.

— Има ли нещо общо с факта, че съм кардинал?

— Явно — сви рамене Джак.

— Съжалявам, че се чувстваш по такъв начин. Старите приятели трябва да бъдат себе си.

— Може би, ако подобни срещи са обичайни. Засега защо просто не ми кажеш какво според теб е станало?

— Това ще е истинска катастрофа за църквата, и то в най-неподходящия момент. Още не сме се съвзели от щетите, причинени от скандала. Това беше истинска трагедия за замесените в случая хора, както и за самата църква. А като се добави и вярата, че Дева Мария не е била приета в рая телом и духом, както е било обявено *ex cathedra*^[2] от папа Пий XII с неговия „Божествен манифест“ през 1950 г. Това провъзгласяване е било единственият смисъл на официалната декларация за папската непогрешимост, декларирана от Първия човек на Ватикана на 18 юли 1870 г. Твърдението на Шон, че е открил мощите на Божията майка би застрашило сериозно и би подкопало авторитета на църквата. Би било чиста катастрофа.

— Ще си го отбележа — каза Джак, виждайки как лицето на Джеймс се зачервява все повече и повече.

— Говоря съвсем сериозно — натърти Джеймс, боейки се, че Джак не е схванал посланието. — Като пряк религиозен потомък на самия Свети Петър, когато папата говори *ex cathedra* за вярата или морала, той прави божествено откровение, както Светият Дух в тялото на църквата като *sensus fidelium*^[3].

— Добре, добре — отстъпи Джак. — Разбирам защо твърдението на Шон, че Мария не се е въздигнала в рая, както църквата е била обявила, може да бъде сериозен удар по католическата вяра.

— Това може да бъде също толкова пагубен удар за онези, които почитат Мария колкото Христос. Нямаш представа какво място заема тя сред последователите на католическата църква, които ще бъдат изоставени на произвола, ако Шон реши да действа, както си е наумил.

— И това разбирам — каза Джак, усещайки, че Джеймс изпада в тих бяс.

— Не мога да позволя това да се случи! — извика кардиналът и удари с длан по масата толкова силно, че чиниите изтракаха. — Не мога да позволя това да се случи както заради църквата, така и заради самия мен!

Джак вдигна вежди. Внезапно видя приятеля си такъв, какъвто беше в колежа, долавяйки, че благотворителността на Джеймс и безпокойството му за костите в сутерена са основани на много повече от благополучието на църквата. Той беше също така ловък политик. Макар Джак да се бе съмнявал в неговите шансове, Джеймс участва в изборите за президент на курса в колежа. Беше подценил Джеймс: с вроден усет за вътрешните нужди на хората, за страховете им и чувствителността им плюс способността да ласкае, Джеймс беше естествен. Той беше освен това целеустремен, прагматичен и хитър. Всички го харесваха и за изумление на Джак и на Шон той наистина спечели изборите. Джак имаше всички причини да вярва, че същите тези негови качества му бяха помогнали да се издигне до високопоставената титла кардинал.

— Друг допълнителен проблем — продължи Джеймс, — е, че умникът Шон ме е стиснал за топките.

Джак трепна, сякаш го бяха ударили през лицето. Такъв език, и то от римокатолически кардинал беше нещо напълно неочаквано. Разбира се, беше го чувал през цялото време, докато учеха в колежа, но...

Видял реакцията му, Джеймс избухна в смях:

— О! Съжалявам! — каза той. После умишлено повтори израза на Джак: — Извини ме за френския ми.

Джак се засмя. Осъзна, че е напъхал в някакво клише стария си приятел, който въпреки външния си вид си беше онзи същият човек,

когото познаваше.

— Спокойно — каза той, като продължаваше да се усмихва.

— Нека го кажа по този начин — продължи Джеймс. — Изпращайки костницата от Ватикана с моето име като подател, той е избегнал митницата и се е възползвал от наивността ми, тъй като аз набързо реших, че това е подарък за рождения ми ден. Приемайки този кош и подписвайки се за него, аз — искам или не — ставам съучастник. Би трябвало да откажа пратката, така че тя да се върне обратно във Ватикана. А сега каквато и каша да възникне, ще съм лично замесен, защото благодарение на мен той получи достъп до гробницата на Свети Петър. Така че съм изцяло вътре.

— Защо просто не потърсиш медиите и не признаеш честно, че си нямал представа срещу какво си се подписал?

— Защото белята вече е сторена. Аз съм, както казах, съучастник. Освен това самият Шон би отишъл в медиите, за да ме обвини — мен и църквата — че се опитваме да не позволим този предмет да види бял свят, като каже, че сме му отказали възможността да изследва съдържанието. Ще излезе като конспирация. Не, не мога да го направя! Трябва да позволя на Шон да направи онова, което възнамерява, и което според него ще отнеме месец, ако няма документи, по които да работи, или три, ако костите са придружени от някакви ръкописи. Надявам се да няма. Това би улеснило всичко.

— По принцип слагат ли се документи в костниците? — попита Джак.

— Обикновено не, но според писмото на Сатурний до Басилидис тази костница съдържа единственото познато копие на Евангелие на Симон Магьосника, заедно с костите.

— Ако се съди от онова, което си споменавал за този тип, това трябва да е интересен ръкопис — каза Джак. — Лошите момчета винаги са по-интересни от добрите.

— Ще се наложи да го оспоря.

— Добре, какво се каниш да правиш и каква е моята роля?

— Шон и Сана искат да запазя в тайна находката, докато завършат работата си. А, забравих да спомена, Сана ще се опита да извлече някаква ДНК.

— Предполагам, че е възможно. Биолозите успяха да извлекат ДНК от много по-древния човек от Ледниковата ера, който беше

намерен в Алпите през 1991 г. Беше изчислено, че мумията е на повече от пет хиляди години.

— Добре, за да държат техните съответни лаборатории далеч от това, което правят, двамата се нуждаят от някакво работно място, където ще могат да пазят дейността си в тайна. С тази идея съм напълно съгласен. Предложих новия съдебномедицински отдел за ДНК към Центъра по патология. Сетих се за него, тъй като трябваше да отида на официалното му откриване заедно с кмета и още няколко служебни лица. Според теб възможно ли е и можеш ли да го уредиш?

Джак се замисли. Сградата разполагаше с повече пространство, отколкото в момента се нуждаеше, необичайна предвидливост от страна на строителните инженери, занимаващи се с градското планиране. Джак знаеше, че шефът му бе подкрепил други изследователски проекти от Нюйоркския университет и болницата „Белвю“, така че защо не и този? Това биха били добри връзки, което щеше да се хареса на Бингам.

— Мисля, че е възможно — каза той, — и ще говоря с шефа веднага, след като се върна на работа. Това ли е всичко, което искаш да направя?

— Не, бих искал да ми помогнеш да се опитаме да убедим Шон и Сана да се откажат да публикуват работата си. Искам да ги накарам да осъзнаят каква вреда ще се нанесе от интереса към тяхната публикация. Знам, че Шон е добър човек, макар и да е суетен и самодоволен.

Джак поклати глава.

— Ако продължава да е толкова жаден за слава и успех, какъвто си го спомням, това ще е трудно. Да променим мнението му ми се вижда почти невъзможно. Това е такъв тип история, която ще го измъкне от сухите археологически списания и ще го катапултира в „Нюзуик“, „Тайм“ и „Пийпъл“.

— Знам, че ще е трудно, но трябва да го направим. Трябва да опитаме.

Макар Джак да не бе оптимист и да мислеше, че ще ударят на камък при Шон, нямаше представа как ще реагира Сана.

— Има и друго — добави Джеймс. — Независимо дали искаш, или не искаш да помогнеш, се налага да те помоля да пазиш това в пълна тайна. Не бива да го споделяш с никого, дори със съпругата си.

В този момент единствените хора, които знаят какво евентуално съдържа костницата, са семейство Дотри, аз и ти. И трябва да си остане така. Даваш ли ми дума?

— Разбира се — каза Джак, макар да знаеше, че ще му е трудно да не сподели с Лори. Това бе наистина очарователна история.

— О, боже — извика Джеймс, когато погледна часовника си. — Трябва да тръгвам веднага.

Те станаха и Джеймс прегърна Джак. Докато отвърщаше на жеста, Джак усети колко е напълнял приятеля му и си обеща да провери здравето му в някой по-подходящ момент. Чуваше хрипливото му дишане, когато си поемаше въздух.

— Е, значи си готов да помогнеш в този във висша степен злополучен епизод? — попита кардиналът, докато протягаше ръка към шапката си, която бе оставил на стола.

— Разбира се, но мога ли все пак да кажа на съпругата ми? Тя е човек, който може да мълчи.

Джеймс спря рязко.

— Категорично не. — Той заби очи в Джак. — Не познавам съпругата ти, макар че се надявам да се запознаем. Но съм сигурен, че има приятелка, на която вярва така, както ти ѝ вярваш на нея. Настоявам да не обелваш и дума пред нея или пред когото и да било. Можеш ли да ми го обещаеш?

— Обещавам ти — отвърна бързо Джак. Той усети, че погледът на Джеймс го пронизва.

— Добре. — Кардиналът се обърна и тръгна да излиза от стаята.

Сякаш по магия брат Малони се появи до камината и подаде на Негово Високопреосвещенство връхната му дреха и купчина телефонни съобщения.

— Скоро ли ще ми се обадиш? — попита Джеймс.

— Ще разговарям с шефа още щом се върна в Патологическия — увери го Джак.

— Отлично! Ето номера на клетъчния ми телефон, както и този на частния ми тук, в резиденцията. — Джеймс подаде на Джак визитната си картичка. — Или ми звъни, или ми изпрати имейл, след като получиш отговора на д-р Бингам. Ще се радвам да говоря директно с него, ако се наложи. — Той хвана Джак за рамото и го стисна емоционално.

Брат Малони се върна с якето на Джак и се поклони леко, когато Джак му благодари.

Миг след това бяха навън. На улицата чакаше блестяща черна лимузина, облечен в ливрея шофьор държеше отворена задната врата. Архиепископът се качи вътре и вратата се затвори след него. После колата се отдалечи и се вля в трафика на града.

През звука на уличното движение се чу затръшването на огромната врата на резиденцията и металното изщракване на месинговата брава. Джак погледна назад. Брат Малони го нямаше. Той върна погледа си към бързо отдалечаващата се лимузина и се запита какво ли е да си архиепископ и да имаш цяло ято помощници, които да изпълняват всяко твое желание. Отпърво му се видя съблазнително, тъй като това би направило живота много по-лесен, но после бързо осъзна, че не би искал да се чувства отговорен за емоционалното и духовно благополучие на милиони хора, тъй като му бе достатъчно трудно и с един.

[1] Агностицизмът твърди, че съществуването на Бог е невъзможно да се разбере или да се докаже. Думата „агностик“ в същността си означава „без знание“. — Б.пр. ↑

[2] Авторитетно (лат.) — Б.пр. ↑

[3] „По смисъла на вярата“ (лат.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

1:36 след обяд, петък, 5 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Джак отключи велосипеда си и се опита да изпревари дъжда, докато се насочваше към центъра на града. Почти успя, но точно преди да свърне към една от рампите на Центъра по патология, небето се разтвори и се изсипа порой.

Той закачи мокрото си яке в офиса си и слезе на първия етаж, заставайки като пациент пред бюрото на госпожа Санфорд. Когато се появяха неканени служители, тя обикновено ги игнорираше, сякаш бе толкова заета, че не можеше да вдигне глава. Сигурно това беше нейният начин да изисква уважението, което според нея заслужаваше, тъй като бе пазителка на Бингам от преди потопа. Нямаше смисъл да се опитваш да се бориш с нея. Нямаше да позволи Бингам да разбере, че си тук, докато тя самата не реши, че е необходимо.

След няколко минути жената най-накрая вдигна поглед към него и се направи на изненадана.

— Трябва да говоря с шефа — каза Джак, без да се преструва.

— За какво?

— По личен въпрос. — По лицето му премина доволна усмивка. Любопитството й нямаше да го уплаши. — Вътре ли е?

— Да, но е на телефона и очаква обаждане — каза тя. После наклони глава към телефона си, където една светлинка проблясваше настоятелно. — Ще го уведомя, че чакате.

— Това е всичко, за което бих се осмелил да помоля — продължи играта той.

След това седна на една пейка точно срещу бюрото на секретарката и внезапно си даде сметка, че е повече от любопитен за съдържанието на костницата.

— Д-р Бингам е готов да ви приеме сега — обяви госпожа Санфорд, прекъсвайки мислите му.

— Да не би да промени мнението си да излезеш в отпуск? — попита Бингам и го изгледа над рамката на очилата си. — Ако е така, отговорът е „да“. Добре ще е да се погрижиш за детето си! Разтревожих се ужасно, когато разказа какъв е случаят.

— Благодаря за загрижеността. Но той е в отлични ръце, щом Лори се грижи за него, уверявам ви. В сравнения с нея аз съм пълна дупка.

— Кой знае защо ми е трудно да повярвам, но ще се доверя на думите ти.

Да знаеш само колко грешиш, помисли си Джак, но гласно произнесе:

— Знам, че сте зает, но архиепископът моли за една услуга.

Бингам седна обратно в стола с шокирано изражение.

— Ти наистина ли ходи на обяд с архиепископа?

— Да, защо не? — вдигна рамене Джак. Тъй като познаваше човека отдавна, това не му се виждаше кой знае колко странно.

— Защо не? — попита Бингам. — Той е един от най-влиятелните и важни хора в града. Защо, по дяволите, те е поканил на обяд? Да не би да е нещо, свързано със сина ти?

— Не, по дяволите!

— Тогава какво? Ако нямаш нищо против, че питам. Предполагам, че не е моя работа.

— Съвсем не — каза Джак. — С него сме стари приятели. Следвахме едновременно в колежа и бяхме доста близки. Дипломирахме се заедно с един друг приятел, който също живее в града.

— Това е невероятно — каза Бингам. Той внезапно се притесни за прекомерната си реакция по отношение на знаменитостта, но като политически ориентиран човек вече мислеше какви ползи може да извлече от приятелството на Джак с кардинала. — Често ли се виждате с Негово Високопреосвещенство?

Джак се усмихна.

— Ако смятате, че всеки трийсет и една години са „често“, да, често се виждаме.

— О, значи така било. — Бингам изглеждаше леко разочарован. — Изненадах се все пак, че двамата имате общо минало. Ти сериозно

ли говориш, че е искал някаква услуга? Извинявай за играта на думи, но за „какво, за бога“, става дума?

— Той просто моли да използва лабораторията за изследване на ДНК към Патологическия.

— Хм, доста неочаквана молба от най-могъщия прелат в страната.

— Всъщност, не е за него, а по-скоро за наш общ приятел от колежа, въпреки че той ще го счита за услуга към него самия, ако удовлетворите молбата му.

— Ами, и без това имаме излишък от пространство, а и не виждам нищо нередно в това да подадем ръка на архиепископа, но кой е този приятел и компетентен ли е да работи в лаборатория? Не можем да пуснем всекиго да се шляе тук, независимо дали познава архиепископа, или не.

— Не знам дали е лабораторен изследовател — призна Джак, — но съпругата му е специалист по ДНК в колежа за лекари и хирурзи към Колумбийския университет.

— Бих искал също да имам представа с какво ще се занимават и колко дълго ще продължи.

— Архиепископът предполага, че ще е около два месеца.

— И какво точно планират да правят?

— Съпругът, който се казва Шон Дотри, е доктор на науките по археология на Близкия Изток и библейски изследвания. Намерил е една *костница*. Знаете ли какво означава това?

— Разбира се, че знам какво е костница — сопна му се нетърпеливо Бингам.

— Аз не знаех — призна Джак. — Уникалното е, че е запечатана и те се надяват да могат да извлекат древна ДНК. Причината да използват нашата лаборатория е, че искат да запазят в тайна проекта, докато завършат анализите на съдържанието на костницата, което вероятно включва един-два документа в допълнение към костите.

— Никога не съм чувал за костница, в която има документ.

— Е — каза Джак, — поне на мен така ми беше казано.

— Хубаво. Като се има предвид, че правим това като услуга на архиепископа, ще го позволя, разбира се. Ще се погрижи Наоми Гросман, шефката на департамента за ДНК да няма възражения.

— Чудесно — отвърна Джак. — Благодаря ви от името на приятелите ми. — Той се обърна към вратата, но преди да е излязъл, Бингам му извика:

— Между другото, какво става с онзи случай...

— Всичко е наред — отвърна Джак. — Няма начин онзи куршум да е изстрелян от жертвата. Това определено е било убийство. Иначе при всички случаи по ръцете щеше да има барутен прах.

— Добре — кимна Бингам. — Донеси го на бюрото ми колкото се може по бързо! Семейството ще бъде доволно.

Джак за втори път понечи да си тръгне, когато сам се спря и отново се обърна към шефа си:

— Шефе — извика той, — мога ли да ви задам един личен въпрос?

Без да го поглежда, Бингам изсумтя:

— Задавай го бързо.

— Вие използвате ли мануален лечител?

— Да, и не желая да чувам нищо по въпроса. Знам мнението ти.

— Ясно. — Джак кимна и затвори вратата след себе си.

Въпреки последното избухване на Бингам във връзка с акцията му срещу алтернативната медицина, което означаваше, че не може да очаква подкрепа от шефовете, Джак се чувстваше доволен, когато се насочи към офиса си, за да си вземе якето. В момента друг проект занимаваше съзнанието му. С подкрепата на Бингам за семейство Дотри не би могъл да си представи, че Наоми Гросман ще отхвърли молбата, особено след като вече бе разрешила на други изследователски групи да използват апаратурата.

Той взе якето и чадъра си, нетърпелив да се свърже с Наоми и да уреди използването на лабораторията. Потънал в мисли, буквално се сблъска с Чет, който излизаше от асансьора.

— Хей, какво е това бързане? — попита приятелят му, като едва не изпусна табличката с микроскопските слайдове, която носеше.

— Мога да те попитам същото — отвърна Джак.

— Канех се да се отбия при теб — каза Чет. — Получих още имена и регистрационни номера на онези случаи, за които бяхме говорили.

— Успокой топката — каза Джак. — Интересът ми се поохлади.

— Как така?

— Нека кажем, че се натъкнах на почти същия отговор като теб, когато се разтърсих по въпроса. Имам чувството, че общественото мнение по отношение на алтернативната медицина граничи с религиозно обожание. Хората вярват в алтернативната медицина, защото искат да вярват. И отхвърлят като неудачно всяко доказателство, което не работи или може да бъде опасно.

— Хубаво — кимна Чет. — Както искаш. Ако промениш мнението си, уведоми ме.

— Благодаря ти, приятел — каза Джак.

След малко излезе на проливния дъжд, който почти бе пропуснал, връщайки се от срещата си с Джеймс. Докато стигна до центъра за изследване на ДНК беше подгизнал до кости.

Офисът на Наоми Гросман се намираше на висок етаж. Докато се приближаваше към секретарката ѝ, внезапно се разтревожи, че може би е трябвало първо да телефонира. Наоми беше директорка на най-големия обособен отдел в Центъра по патология. Науката за ДНК беше независима, благодарение на огромния ѝ принос към съдебната система и идентификацията.

— Тук ли е д-р Гросман? — попита той.

— Да — отвърна секретарката. — А вие сте?

— Д-р Джак Степълтън.

— Радвам се да се запознаем. — Секретарката подаде ръка. — Аз съм Мелани Стак.

Тя бе млада и дружелюбна, особено в сравнение с онези древни бабички в офиса на Бингам. Вместо да се конфронтира, изглеждаше открита и готова да помогне. Беше облечена привлекателно, в младежки стил, лъскавата ѝ дълга коса бе сресана назад и откриваше здравото ѝ усмихнато лице.

За Джак Мелани беше типична представителка на отдела за ДНК изследвания. Повечето от работещите тук бяха млади и енергични, и изглежда като цяло бяха щастливи и доволни от работата си. ДНК беше нов клон в биологията с огромен потенциал и бе добре, че лабораториите са в слънчева, чисто нова сграда. Джак внезапно изпита съжаление, че не работи тук.

— Ще уведомя д-р Гросман. — Мелани излезе иззад стола си и изчезна.

Джак се огледа. Другите секретарки също изглеждаха приятелски настроени. Тук всичко излъчваше оптимизъм въпреки дъжда, който се лееше навън.

— Д-р Гросман ще ви приеме — обяви секретарката.

Джак пристъпи във вътрешния ъглов офис със зашеметяващ изглед към Ийст ривър. Наоми седеше зад голямо махагоново бюро. Както всички останали в сградата, и тя бе относително млада, може би към трийсет и пет-шест. Имаше овално лице, обрамчено от облак невероятно къдрава коса. Тъмните ѝ очи блестяха, изражението ѝ бе дружелюбно-въпросително, сякаш острият ѝ ум винаги леко се съмняваше в това, което чува.

— Каква приятна изненада! — каза тя, когато Джак се изправи пред бюрото ѝ. — На какво дължа тази чест?

— Чест? — Той се усмихна неразбиращо. — Искане ми се да имам вашата способност да карам хората да се чувстват добре.

— Но това е чест. Тук сме, за да помагаме на вас, съдебните лекари. Ние сме само един придатък към процеса.

Джак се засмя отново.

— Нека не отиваме толкова далеч. С бързия напредък на науката за ДНК ми се струва, че скоро ние ще работим за вас. Този път, обаче, съм тук, за да ви помоля за една услуга.

— Давайте.

Джак бързо разказа същата история, която бе дал на Бингам, споменавайки архиепископа, костницата и евентуалното ѝ съдържание, но нито дума за Дева Мария.

— Това е изключително интересно — каза Наоми, когато Джак свърши. — Как се казва съпругата му?

— Сана Дотри.

— Чувала съм за нея. Тя наистина си създаде име в областта на митохондриалната ДНК. Със сигурност нямам нищо против да работи тук известно време, а и самият проект звучи интригуващо, особено ако излезе, че в костницата има документи, които могат да докажат идентичността на тялото. Но защо Сана Дотри и съпругът ѝ не проведат изследванията си в Колумбийския университет? Лабораторията там може да не е толкова нова, колкото нашите, но съм убедена, че е също толкова добра.

— От съображения за поверителност. Нуждаят се от време, предполагам, докато завършат изследванията си, преди някой да научи за находката им. А знаете как е в академичния свят: всеки души с какво се занимава другия.

— По-точно не може да бъде казано. Тук не бива да се безпокоят от никакво изтичане на информация. Говорихте ли с д-р Бингам?

— Току-що излизам от офиса му, съгласен е, стига вие да нямате възражения. И макар да не го каза направо, сигурен съм, че му харесва идеята за подкрепа на Патологическия от страна на архиепископството.

Наоми се разсмя заразително.

— Никак не се учудвам, като се има предвид колко е забъркан в политиката. Но да не се впускам в клевети. Ако не беше той, нямаше да седя сега в тази прекрасна сграда.

— Значи нямате нищо против? — попита Джак.

— Категорично не.

— Кога могат да започнат? Признавам си, че от мига, в който чух за това нещо, умирам от любопитство да разбера какво има в тази костница.

— Що се отнася до мен, семейство Дотри могат да започнат когато пожелаят. Все още разполагаме с достатъчно незаети лаборатории.

— Утре например? Лабораторията отворена ли е през уикендите?

— Разбира се, въпреки че е с ограничен персонал. Но имаме много проекти, които трябва да се следят ежедневно, така че сме отворени двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Ще им кажа. Дори не знам дали искат да започнат толкова бързо, може би пренасям върху тях собственото си нетърпение. Но ако пожелаят да започнат утре, как бихме внесли костницата в сградата?

— Може да стане през предната врата, ако желаят. Колко голяма е, вие знаете ли?

— Не съм сигурен, но дължината ѝ е приблизително седемдесет сантиметра, а ширината и дълбочината — по трийсетина сантиметра.

— Спокойно може да мине през централния вход, но има също така товарна рампа откъм Двацет и шеста улица, където по принцип

се правят доставките. Тъй като утре е събота, трябва да го уредим предварително.

— Централният вход е подходящ — каза Джак. — Всичко зависи от тях. Междувременно, бихте ли ми показали лабораторията, която ще използват? Мога да им помогна да се нанесат.

Няколко минути по-късно те бяха на осмия етаж, който бе един от етажите, на които се намираха лабораториите.

— Как функционира сградата? — попита Джак. Макар да бе обикалял из сградата преди, беше му любопитно как отделът се справя с многото проби, които изследват.

— Пробите се получават на петия етаж — обясни Наоми. — После продължават нагоре по веригата. Първо се изчистват, за да се подготвят за екстрахиране на ДНК. Изолираната ДНК се качва на шестия етаж за преамплификация. Когато тя завърши, отива на седмия етаж за постаплификация и секвениране.

— Получава се нещо като поточна линия.

— Точно така — кимна Наоми. — Иначе никога нямаше да сме в състояние да изследваме многобройните проби, които получаваме.

— В момента сме на осмия етаж — каза Джак и надникна в една лаборатория през затворените врати, когато тръгнаха на изток от асансьорната площадка. През остъклените от пода до тавана стени от лявата им страна той можеше да види болница „Белвю“. — Какво се прави тук?

— Осмият етаж е край на поточната линия — обясни Наоми. — Тези лаборатории тук са предимно за упражнения. Но нататък има специални лаборатории за изследователски проекти. Скоростта, с която се развива науката за ДНК е много голяма и трябва да я поддържа. Ето и лабораторията, която Дотри могат да използват.

Наоми извади ключ и отвори вратата, след което го подаде на Джак.

Помещението беше изградено от бяла ламинирана пластмаса с вградени ярки флуоресцентни лампи, което му придаваше футуристичен вид. Имаше голям централен плот с големината на библиотечна маса. Покрай източната стена стоеше бюро с шкафове отгоре и отдолу. На западната стена от пода до тавана се редяха чекмеджета с ключове във всяка ключалка.

— Какво ще кажете? — попита Наоми.

— Перфектно е — каза Джак.

Той погледна през стъклената южна стена към биопреддверието за обличане и събличане на предпазно облекло за предотвратяване на заразяването на ДНК. Зад още една врата се намираше самата лаборатория с цялата апаратура, необходима за екстрахиране, нарастване и секвениране на ДНК. Джак беше впечатлен. Това беше напълно самостоятелна и независима лаборатория.

— Има и заключващи се чекмеджета, ако са параноични — пошегува се Наоми, посочвайки редиците чекмеджета, опасващи стените. — Но ги уверете, че сигурността на сградата ни е много надеждна. Което ми напомня, че ще им трябват пропуски със снимки. Охраната на долния етаж ще ги пусне утре, тъй като днес ще я предупредя. Освен това те ще трябва да подпишат декларация, че са се запознали подробно с всички инструкции за ползване и за поемане на евентуални щети. Ако искат да започнат утре, ще оставя едно копие тук на масата и ще ви помоля да ги предупредите да го подпишат.

— Ще се радвам да го направя — кимна Джак.

— Добре тогава. Разбрахме се. Освен ако нямате и други въпроси.

— Не мисля. Организацията е перфектна. Шон може да работи в тази стая с костите и може би с документите, а Сана има на разположение лабораторията. По-добре не може и да бъде. Благодаря ви. Ако случайно имате приятели, които искат да минат да им направя някоя и друга аутопсия, обадете ми се. Искане ми се да ви се реванширам по някакъв начин.

Наоми се разсмя.

— Чувала съм за вашето чувство за хумор.

Той ѝ благодари отново и си тръгна. Дъждът беше спрял. Вдигна очи нагоре и съзря малко, но недвусмислено късче ясно небе, което му напомни колко бързо се мени времето в Ню Йорк.

Взе на бегом разстоянието до Патологическия център. Със съгласието на Бингам и Наоми работата на семейство Дотри се беше придвижила напред. Джак се изкачи с асансьора, нямаше търпение да съобщи на Джеймс, че е уредил нещата. Седна на стола си, хвърляйки поглед към часовника, докато вадеше визитката, която Джеймс му беше дал. Стрелката показваше четири часа. Предполагайки, че

Джеймс отдавна си е тръгнал от приема в имението „Грейси“, той позвъни на пряката линия, вместо да го търси на мобилния.

— Имам добри новини — обяви той, когато чу отсреща гласа на кардинала.

— Това е голямо облекчение — отвърна Джеймс. — Значи д-р Бингам ще позволи на Шон и Сана да използват неговата славна лаборатория?

— Да, така е! — отвърна гордо Джак. — Нареди се идеално. Става въпрос за една от няколко независими лаборатории, има място както за Шон, така и за Сана, с цялата апаратура, която може да им потърба. Мястото е много изолирано и сигурно. Могат да започнат още утре, ако искат.

— Слава на Бога — долетя гласът на Джеймс. — Говорих с Шон преди няма и час. Казах му, че си се съгласил да помогнеш що се касае до лаборатория, и че ще му се обадиш днес по-късно да го уведомиш какво е положението.

— Искаш да му се обадя аз?

— Да. Мисля, че така трябва. Знам, че иска да ти благодари за помощта. Така ми каза, но между нас да си остане, струва ми се, че иска да се увери, че наистина съм ти обяснил за каква секретна работа става дума. И той като мен е параноичен да не изтече информация.

— Нямам нищо против да му кажа, особено след като новините са добри.

Джеймс му даде номера на Шон в музея, както и домашния му телефон, след което каза:

— Уведоми ме, след като говориш с него! Както можеш да се досетиш, силно съм обезпокоен, че това може да доведе до неприятности за Църквата, а и за кариерата ми.

— Ще ти звънна веднага, не се тревожи.

— Оценявам го. — Джеймс затвори.

Джак се опита да се свърже с Шон в музея, но непрекъснато даваше заето. Реши да изчака малко и се опита да намери всичките материали за простреляния тийнейджър в Сентръл парк. Искаше му се да запази благоразположението на Бингам към себе си и да приключи случая колкото е възможно по-бързо, както шефът му го беше помолил. След като събра необходимата информация му трябваша по-малко от

двайсет минути, за да завърши рапорта и да изпрати имейл на Бингам, че е готов.

Опита да се свърже с Шон отново, но вместо да чуе стария си приятел, попадна на секретарката му. Стана ясно, че Шон е извън офиса, но скоро ще се върне.

Джак реши да не се бави.

— Бихте ли ми казали кога затваря музеят? — попита той. — Мисля да дойда и да го почакам.

— В девет вечерта, но аз ще съм тук до четири и половина.

— Бихте ли му оставили бележка? Моля ви, кажете му, че д-р Джак Степълтън ще го посети. Няма да успея да ви заваря, но ще съм там преди... пет без четвърт.

След като затвори, Джак се зае да пооправи бъркотията в офиса си. Докато се занимаваше с това, намери документите и слайдовете по случая със самоубийството, за който му се беше обадил Лу. Знаеше, че областният прокурор ще го търси. Когато завърши, грабна мокрото си яке от закачалката зад вратата и каската върху шкафа и излезе.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

4:21 след обяд, 5 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Небето беше ясно и слънцето висеше на хоризонта на запад, когато Джак излезе от Патологическия център и зави на север по Първо авеню. Температурата беше паднала и беше свежо, и бузите му пламнаха, докато се надбягваше с градския трафик.

На Осемдесет и първа улица той зави на запад и малко след това пред него се изправи Музеят за изкуство.

С жълто-кафявата си неокласическа фасада, ярко осветена на фона на въгленовочерното на Сентръл парк, огромната сграда спря дъха му. Нощта вече бе паднала и сградата изглеждаше като бижу върху квадрат от черно кадифе.

Джак погледна часовника си. Беше точно пет без петнайсет. Отправи се бързо напред и тръгна нагоре по стъпалата, питайки се, докато влизаше, защо не се е възползвал от възможността да идва тук. Почувства се виновен, че даже не си спомня кога за последен път е бил вътре.

Огромното многоетажно лоби беше пълно с хора. Джак трябваше да почака на голямото овално гише за информация в центъра на помещението, за да говори с някой от музейните служители. Когато попита къде се намира офисът на Шон Дотри, получи карта, на която бе отбелязано как да стигне до там.

Отправи се с бодра крачка.

Установи, че вратата е откритата. Влезе вътре и се оказа във външния офис, където беше бюрото на секретарката. Зад бюрото се виждаше втора врата, също откритата. Джак продължи, стигна до прага и почука по касата отстрани.

— А-а-а? — разнесе се гласът на Шон, който скочи от мястото си. — Каква приятна изненада. Как си, по дяволите?

Шон тръгна към Джак с протегнатата ръка.

— Получих бележката ти — добави той и по лицето му се разля усмивка. — Толкова се радвам, че се отби. Я се погледни, изглеждаш в същата отлична форма в каквата беше последния път, като се видяхме. Как го постигаш?

— Предимно с уличен баскетбол — каза Джак, леко стреснат от изблика на чувства от страна на Шон.

— Ще трябва да последвам примера ти, приятел — каза Шон. Той се опъна назад и изпъчи добре оформеното си шкембе, поглаждайки го, сякаш се гордееше с него. — Е, колко време мина?

— Не помня точно — призна Джак.

Той огледа просторния офис, чиито прозорци гледаха към Пето авеню. Върху голяма правоъгълна маса в центъра стояха голям брой раннохристиянски артефакти. Една цяла стена с рафтове беше изпълнена с впечатляваща сбирка от книги за изкуството. Отсрещната стена беше доминирана от огромен тъмнозелен кожен диван.

— Красив офис — отбеляза Джак, сравнявайки го със собствената си малка кабинка.

— Преди да кажа каквото и да било — започна Шон, — искам да ти благодаря, че прояви желание да ни помогнеш в тази работа. Това наистина означава много за мен по много причини, но главно защото мисля, че тази изключителна находка ще бъде решаваща за кариерата ми.

— Радвам се, че го правя — промърмори Джак. Какво ли щеше да каже Шон, ако знаеше, че го прави колкото за него, толкова и за самия себе си. Да участва в проекта на Шон беше хиляди пъти по-вълнуващо, отколкото да разследва алтернативната медицина, резултатите от което хората не желяеха да чуят.

— Какво постигна? Успя ли да говориш с шефа си за евентуална лаборатория?

— Да. Няма проблем. Ти и съпругата ти трябва да подпишете само декларацията за ползване, но това е всичко. Никой не е споменавал за никакви парични задължения.

Шон плесна с ръце.

— Чудесно! — извика той, преди да събере молитвено длани пред лицето си, да затвори очи и да вдигне глава към тавана в нескопосана молитва. Миг по-късно той се наведе напред и придоби сериозно изражение. — Джак, толкова се вълнувам, че успя да

издействаш разрешение да използваме лаборатория в Патологическия, но има още едно нещо, за което искам да говоря с теб. Това е нещо важно и Негово Светейшество каза, че вече ти е споменал. Бих искал да наблегна на факта, че искаме целият проект да остане напълно секретен, особено що се касае до Дева Мария. Нали няма проблеми? Ако в костницата се окаже това, което очакваме, искаме да можем да съобщим новината едва след като напълно сме приключили съответните изследвания. Искам да съм напълно сигурен във фактите, когато направим съобщението.

— Джеймс беше пределно ясен по въпроса. Всъщност, той може би е дори по-заинтересован от секретността, отколкото теб. Не знам дали знаеш това до степента, до която би трябвало, но той мисли да предприеме сериозна кампания, за да те убеди никога да не публикуваш каквото и да било за връзката на Дева Мария с костите. Със сигурност ти е споменал, че е напълно убеден, че става въпрос за изкусна фалшификация: от първи век наистина, но все пак фалшификация.

Шон удари бюрото с длани, отметна глава назад и избухна в силен смях. Когато се съвзе, поклати глава невярващо:

— Не е ли типично за Джеймс? Прекарах четири години в спор с него за злоупотребите на организираната религия, включително папската непогрешимост, и сега, когато съм на път да открия доказателство, което да опровергавае това, той иска да ме откаже да го използвам. Ама че шега!

— Притеснява се, че това може да има силно негативен ефект върху Църквата, подкопавайки авторитета на духовенството и репутацията на Девата — каза Джак. — Освен това се безпокои, че ще го сметнат за извършител, заради това, че си го изиграл да се подпише за костницата; а и заради допускането ти до гробницата на Свети Петър. Според мен си мисли, че с кариерата му е свършено.

— Колкото до отговорността му за допускането ми до гробницата, той е прав. Но никой няма да вземе да го обвинява. Оттогава минаха пет години и аз публикувах окончателния си труд върху гробницата на Свети Петър, заради който всъщност навремето получих пропускат. Виновни са от Ватикана, че не са го анулирали. Колкото до подписването при получаването на пратката от Рим, направил го е изцяло по свое желание. Не съм го измамил. Наистина,

смятал е, че получава подарък, но решението си е било негово. Никога не съм и намеждал, че в колета има подарък.

— Няма да заставам между двама ви — каза Джак. Не му се искаше да взема страна. — Трябва сами да се разберете. Просто исках да знаеш какво мисли.

— Благодаря, че ме предупреди — кимна Шон.

— Искам да те попитам нещо — каза Джак с намерението да смени темата.

— Питай.

— Кога искате да започнете?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Какво ще кажеш за утре около осем? Трябва да се срещнем, за да ти обясня някои подробности.

— Аз съм съгласен, но нека да звънна на Сана, ако не възразяваш.

— Няма проблем. — Както обикновено, Джак нямаше охота да се прибира вкъщи, не знаейки какво ще завари. Мразеше се за тези си чувства, но не можеше да го преодолее.

Шон откри Сана в медицинското училище. Беше отишла там да се опита да спаси някои от течащите в момента изследвания, които нейните докторанти се опитваха да поддържат. Явно там нещата не бяха потръгнали добре в нейно отсъствие. Дори Джак можеше да чуе остротата в гласа ѝ, когато Шон отдалечи слушалката от ухото си. Шон най-сетне взе думата и ѝ обясни плана.

След малко вдигна палец триумфално.

— Хубаво! — обърна се той към Джак. — Значи утре в осем. Къде ще се срещнем?

— В лобито на центъра за изследване на ДНК. Ами костницата?

— Със Сана ще спрем в резиденцията и ще я вземем пътьом.

— Трябва да призная, че съм много любопитен да видя какво има в нея. Ти наистина ли смяташ, че вътре има кости и документи?

— Напълно съм сигурен — каза Шон. — И нямам търпение да проверя. Жена ми трябваше буквално да ме убеждава да не я отворя в момента, в който я занесохме в хотела в Рим.

— Ами писмото? У теб ли е?

— Абсолютно. Искаш ли да го видиш?

— Бих искал — усмихна се Джак.

Шон измъкна голям том от шкафа с книги и го сложи върху централната маса.

— Използвах тази книга с фотографии на египетски паметници, за да изнеса писмото от Египет. Трябваше да консервирам страниците на писмото, но засега това ги държи гладки.

Шон извади първата.

— Прилича на гръцки — каза Джак, като се наведе над текста.

— Прилича на гръцки, защото е гръцки — усмихна се Шон снизходително.

— Мислех, че ще е написано на арамейски или латински — каза Джак.

— Не е това, което наричаме атически или класически гръцки, а диалекта коин^[1], който е бил езикът на западното Средиземноморие по времето на Римската империя.

— Можеш ли да го прочетеш?

— Разбира се, че мога — каза Шон леко обиден. — Но е недобре написано, което затруднява превода. Лесно е да се каже, че гръцкият не е бил първият език на Сатурний.

Джак се изправи.

— Удивително! Напомня търсене на съкровище.

— И аз така мисля — каза Шон, — и това е една от причините да отида да уча археология. Още тогава тази наука ми напомняше на търсене на съкровища. За съжаление тази представа се оказа по-скоро романтична, отколкото реалистична, но намирането на това писмо, а после и на костницата, ме върна към онази романтична представа. Колкото и иронично да звучи, чувствам се наистина благословен.

— Мислех, че си атеист?

— Все още съм, до голяма степен — каза Шон. — А ти?

— Предполагам — каза Джак, мислейки за всичките си лични изпитания, изтрили до основа и малкото религиозност, която бе имал. За да промени темата, той посочи писмото и попита Шон как го е намерил.

— Имаш ли време за тази история?

— Абсолютно.

Шон описа цялото приключение, като започна с обяснението за кодекса със старинни ръкописи и стигна до посещението си в антикварния магазин „Антики Абдул“.

— Беше си чист късмет, че се отбих в този магазин — призна Шон. — Раул щеше да го продаде. Той има имейл адресите на кураторите на най-известните в света музеи. В контакт е с всички, които имат нещо общо с Близкоизточните антики.

— И това в някакво си скромно магазинче за антики посред Кайро?

— Точно така — съгласи се Шон, — деветдесет процента от инвентара са съвременни фалшификати. Това е по-скоро магазинче за сувенири, отколкото антиквариат, но явно има някои истински реликви, както установявам за втори път.

— А, значи си бил и друг път там?

— Да — призна Шон. Той разказа на Джак за първото си посещение преди десет години, когато се бе натъкнал на керамичната купа на витрината. — Можеш ли да си представиш шока ми — продължи Шон, — когато един от колегите ми в отдела по Египтология ми каза, че не става дума за фалшификат. Всъщност, купата в момента е изложена на долния етаж на видно място в египетската сбирка.

— И кодекса ли видя на витрината, както купата? Разбрал си веднага какво е и си го взел?

— Не, кодексът не беше на витрината — каза Шон с усмивка, — и продавачът не ми го изнесе отвътре. Поговорихме с него известно време и предполагам, е решил, че може да рискува и да ми го предложи. Продажбата на реликви в Египет е сериозно нарушение на закона.

— Веднага ли разбра, че е автентичен?

— Абсолютно.

— А скъп ли беше?

— Със сигурност съм надплатил за него, но изгарях от нетърпение да го занеса в хотела и да видя какви текстове съдържа.

— Писмото част от текст ли е, или беше просто пъхнато в кодекса?

— Нито едното, нито другото. Беше притиснато между кожените корици, за да не се огъва, заедно с другите парчета хартия. Отначало бях разочарован, защото единственото, което намерих в кодекса, бяха копия от текстове, които имаше в предишни кодекси. После се сетих да проверя вътре в корицата. И — бинго! — намерих писмото на Сатурний.

— Значи в писмото е пишело не само че костницата съдържа костите на Дева Мария, а и къде точно се намира.

— Да. Не знам дали си информиран, но последната ми професионална публикация се казваше „Погребалният комплекс на Свети Петър и околностите“. Да ти е попадала?

— Не съм имал шанса да я прочета — оправда се Джак. — Мислех да изчакам филма.

— Добре, умнико! — засмя се Шон. — Не може да се каже, че беше бестселър, но определено беше сериозно проучване на една много сложна структура, която се е реставрирала в продължение на две хилядолетия. В момента аз вероятно съм най-наясно със сложността на гробницата на Свети Петър. От писмото на Сатурний получих представа къде би могла да се намира костницата спрямо един от тунелите, изкопан по време на последните археологически разкопки на гробницата.

— Значи тунелът е бил сравнително достъпен?

— И още как. Знаех, че не е бил запълнен от работата ми на терена. Единствената ми грешка беше, че костницата се оказа в стената, а не в тавана.

— Интересна история — каза Джак. — Възнамеряваш ли да отвориш костницата утре?

— Можеш да си сигурен! Благодарение на това че уреди достъп до модерна лаборатория.

— А ще имаш ли нещо против да се навъртам наоколо и да гледам, след като ви заведе там?

— Разбира се, че не. Ще ни бъде приятно. Всъщност, ако открием онова, което се надяваме, ще трябва да го отпразнуваме утре вечер в къщата ни в Уест Вилидж. Смятай се за поканен. Дори ще натиснем Негово Високопреосвещенство да се присъедини към нас. Тримата мускетари ще се съберат отново!

— Ако намериш това, което искаш, не съм сигурен, че Джеймс ще е в настроение за празнуване — каза Джак и подаде ръка на Шон за сбогуване.

— Мисля, че ще го изнудим — каза Шон, съпровождайки Джак до вратата на офиса. — Ти само гледай утре как ще излезе, че сме направили забележително откритие.

— Очаквам с нетърпение — каза Джак и си спомни, че искаше да попита още нещо. — Ако се окаже, че в костницата има кости, искаш ли антропологът в Патологическия да ги погледне? Той е специалист и вероятно може да ти каже някои интересни неща за тях.

— Защо не, стига да не му се споменава чии са. Мотото ми винаги е било: Колкото повече информация получим, толкова по-добре.

[1] „Коин“ е гръцка дума за „общ“. Става дума за елинистичния гръцки диалект, или Новозаветен гръцки, говорен в онзи период — 300 до 400-та г.пр.Хр. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

5:05 след обяд, петък, 5 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Джак взе асансьора за първия етаж на музея, обзет от възбуда. Макар лобито да беше все така препълнено, както и преди, той почти не забелязваше хората. Мислеше си колко е хубаво, че е видял двамата си най-добри приятели от студентските години, време, в което се бе чувствал толкова щастлив. Беше хубаво да говори с тях за такива вълнуващи неща. Не можеше да си спомни друг случай, когато е нямал търпение времето да мине и въпросите, които го интересуваха, да получат отговор. Единственият елемент, който го притесняваше, беше склонността на двамата му приятели да се заяждат един с друг. Джак изпита обезпокоителното чувство, че е извикан отново да бъде рефер на сериозен конфликт между двамата мъже, както беше правил в колежа. Дори не подозираше колко пророческа и сериозна щеше да се окаже интуицията му.

Не му отне много време да се прибере вкъщи, благодарение на студения въздух. Принуждавайки се да генерира колкото се може повече телесна топлина, той се носеше из града с убийствена скорост. За петнайсет минути бе пресякъл парка и стигна до Сто и шеста улица, насочвайки се към къщи — четириетажна къща без асансьор, където той и Лори се бяха преместили наскоро. Точно през улицата се намираше площадката, която Джак беше ремонтирал със свои средства. Когато се плъзна надолу, за да спре, хвърли поглед към баскетболното игрище. Беше покрито с блестящи локви дъждовна вода, което означаваше, че тази вечер няма да има мач.

Като вдигна на рамо велосипеда си, той изкачи осемте стъпала към верандата и влезе. Погледна към шкафа и огледалото над него. Не го чакаха бележки, от които да става ясно дали Лори и детето са заспали.

Всъщност, не знаеше дали иска да има бележка, или да няма. Когато имаше, мигновено го обхващаше чувство за самота. Когато

нямаше, се надсмиваше над себе си, че става прекалено емоционален, докато слуша за поредния лош ден.

— Тук сме! — провикна се Лори от кухнята.

Джак изпита облекчение, гласът на Лори не звучеше толкова напрегнато, както обикновено. Може пък денят да е бил добър? Когато се случеше да е лош, познаваше го веднага по тона ѝ.

След като прибра колелото си в специално поръчания за него килер и закачи коженото си яке, той събу обувките си, нахлузи чехли и се изкачи на втория етаж. Както очакваше, Лори и Джей Джей бяха в кухнята. На пръв поглед гледката беше толкова нормална и домашна. Детето лежеше по гръбче в кошарката си и се протягаше към играчките, окачени над него. С изключение на леко изпъкналите му очи и тъмните кръгове под тях, то изглеждаше като всяко друго дете. Лори беше на мивката, приготвяше артишоци за вечеря. Изглеждаше страхотно, независимо от бледата си кожа и кръговете под очите, които съперничеха на тези на Джей Джей. Светлата ѝ коса сияеше с кестеняв блясък.

Забеляза погледа на Джак и каза:

— Джей Джей ми позволи да си взема душ! Днес е най-добрият ден от седмици насам. Чувствам се така, сякаш съм била във ваканция.

— Това е страхотно — възкликна Джак.

Лори изтръска ръце и ги избърса в престилката си, докато вървеше към Джак, за да го прегърне. В продължение на една дълга минута двамата — съпруг и съпруга — стояха притиснати един в друг, казвайки си толкова неща без думи. Лори първа се отдръпна, за да го целуне. После побърза да се върне към зеленчуците.

— Как мина днес? — попита тя. — Как върви акцията ти?

Джак се замисли за момент какво да каже. Денят беше дразнещ и изтощителен. Беше се махнал от споровете с Лу и Вини, за да обядва с архиепископа и да се срещне по-късно с Шон в Музея на изкуството.

— Да не си си глътнал езика?

— Беше натоварен ден — каза Джак, но не знаеше откъде да започне. Неговото обещание към Джеймс да не казва на Лори за костницата го поставяше в трудно положение, защото това беше единственото нещо, което искаше да ѝ каже. Не искаше да повтаря неприятните си разговори с Лу и Вини, а ако споменеше за Шон и музея, трябваше да стигне и до костницата.

— Добре, натоварен с лоши или с добри неща?

— По малко и от двете.

Лори отпусна ръце на края на мивката.

— Доколкото схващам, не ти се говори.

— Нещо такова — уклончиво отвърна Джак. Изпита вина. — Май се отказах от акцията.

— Защо?

— Никой не иска да чуе критика за алтернативната медицина, поне не и хората, които са прибегвали до нея, а те са много. Единственият начин да повлияя върху мнението им е да разполагам с огромен брой случаи, каквито няма да успея да открия. Сигурен съм, че има стотици, затворени в рапортите в Патологическия, но няма начин да стигна до тях. Все едно въртя на празен ход. Най-големият проблем е, че и тази акция не ме откъсва от натрапчивата мисъл за болестта на Джей Джей.

— Разбирам, макар когато ми каза в понеделник да ми се стори, че идеята е добра.

— Хей, вината не е твоя.

— Така е, но все пак съжалявам. Знам, че ти беше необходимо за отвлечане на вниманието. Както и на мен.

— Мога да си представя — каза той. — Искаш ли да помислиш отново над идеята да наемем медицинска сестра вкъщи, а ти да се върнеш на работа на половин ден?

— Категорично не! — завъртя глава тя. — Не започнах този разговор, за да предизвикам дискусия.

— Добре, добре.

Джак се приближи до кошарката и погледна сина си. Изпита желание да се наведе и да го вдигне, да го притисне към гърдите си и да почувства биенето на сърцето му, топлината му, да вдъхне сладкия му аромат, но не посмя.

Имаше и по-практическа причина да се откаже да го вдигне — защото детето сигурно щеше да се разплаче. Джак си помисли, че екстензивните костни тумори му причиняват ужасна болка, която явно се влошаваше, когато детето се размести.

— Днес беше истински войник — каза Лори, докато гледаше как Джак наблюдава бебето. — Надявам се, че това е началото на нова тенденция, защото седмицата беше трудна.

— Да се опитам ли да го вдигна? — попита Джак, разтапяйки се, когато видя бебето да му се усмихва.

— Ами... — поколеба се Лори. — Може би е по-добре да го оставим, докато е спокоен.

— И аз така си помислих.

Джак изпита облекчение. И виновно се отдалечи от детската кошарка. Застана зад Лори и започна да масажира раменете ѝ. Тя затвори очи и се облегна на гърдите му.

— Ще ти дам половин час да спреш това — измърка тя.

— Заслужаваш го. Не преставам да се удивлявам на търпението ти с Джей Джей. И слава богу! Не искам да предизвиквам съдбата, но не мисля, че бих се справил.

— При теб е различно. Вече си изгубил две деца.

Джак кимна. Лори беше права, но не искаше да мисли за това.

— Съжалявам, че днес валя толкова силно — продължи Лори. — Предполагам, че игрището тази вечер не може да се използва.

— Случва се. — Джак се усети депресиран. Винаги очакваше с нетърпение да се измъкне от къщи за един мач в петък вечер. За да избегне натрапчивото чувство за загубата, той насочи мислите си в нова посока: костницата и идеята, че на следващата сутрин ще разбере какво има вътре. Внезапно си спомни, че е обещал на Джеймс да му се обади веднага след срещата си с Шон.

Помасажира още малко раменете на Лори и отпусна ръце.

— Мисля да си взема един душ. По кое време смяташ да вечеряме, за да не те прекъсвам?

— Сякаш мога да планирам нещо — засмя се тя тъжно. — Изкъпи се спокойно и после слез долу. Както обикновено, ще зависи от него и от това колко дълго ще трае спокойствието.

Докато се изкачваше към втория етаж Джак отново се удиви на спокойствието на жена си. Въпреки всичко преживяно след диагностицирането на Джей Джей и всичко, което ѝ бе писано да понесе, тя все още успяваше да се абстрахира от това и да се преструва, че всичко е нормално.

Ех, ако и аз можех да бъда толкова жертвоготовен, помисли си той.

Вече в банята, и все още леко виновен, с чувството, че участва в някаква конспирация, той се обади на Джеймс. Не искаше да го прави

пред Лори, тъй като това щеше да възбуди серия от въпроси, на които нямаше да може да отговори без да наруши обещанието си.

— Моят спасител! — обяви Джеймс весело, виждайки името на Джак на екранчето на мобилния си телефон.

— Удобно ли е да говорим? — попита Джак тихо. — Съжалявам, че не ти звъннах веднага. Всъщност, въртях педалите към къщи, откъдето ти се обаждам в момента.

— Казвах си молитвата, но Той ще разбере ако прекъсна, тъй като ти си една от молитвите ми. Кажи ми какво стана. Кога смята да отваря костницата?

— Всъщност, отбих се при него в музея. Поисках да видя писмото на Сатурний.

— Как изглежда? Има ли вид на автентично?

— И още как — каза Джак, след което спря. Внезапно чу плача на Джей Джей, който бързо се усиливаше. В лека паника, той осъзна, че Лори се приближава бързо. — Само минутка, Джеймс! — Джак се отдалечи от мивката, на която се бе облегал. Чувствайки се още по-виновен, че държи телефона, той отвори вратата точно когато Лори се появи с нещастното дете. Джей Джей пицеше и лицето му беше тъмночервено.

Изражението на Лори изразяваше отчаяние.

— Промяна в плановете — каза тя, докато леко люлееше бебето. — Мисля, че ще трябва да отидем пак да вземем нещо отвън за ядене. Може би трябва да прескочиш до Кълъмбъс авеню, след като си вземеш душ.

Джак кимна. После изведнъж забеляза озадачения ѝ поглед при вида на клетъчния телефон в ръката му.

— Исках само да звънна на някого във връзка с утрешните планове.

— Виждам — каза Лори. — В банята?

— Точно преди да се пхна под душа се сетих, че трябваше да се обадя на този човек по-рано.

— Както и да е — каза Лори. — Джей Джей и аз си лягаме в спалнята. — Тя продължи надолу по коридора.

— Идвам веднага след като се изкъпя — извика Джак след нея.

Той затвори вратата, питайки се дали е нужно да се обяснява повече. Върна се към телефона и се извини на Джеймс.

— Не е необходимо да се извиняваш — настоя Джеймс. — Направо съм разбит, че за една секунда ме сведе до обикновен „някой“.

— Не се сърди, ще ти обясня следващия път, когато се видим.

— Стори ми се, че чух бебе.

— На четири месеца.

— Не ми каза. Поздравления!

— Благодаря. А сега да се върнем към Шон и писмото. Както казах, изглежда автентично, защото има вид на много старо, с толкова потъмнели краища, че приличат на обгорели. Разбира се, не можах да прочета нищо, тъй като е написано на гръцки.

— Със сигурност не съм очаквал да си в състояние да го прочетеш — каза Джеймс. — Шон радва ли се, че си успял да издействаш разрешение да работят в лаборатория на Патологическия център?

— Беше възторжен.

— Кога започват?

— Утре. Всъщност, изненадан съм, че още не се е свързал с теб. Каза ми, че ще се отбие в резиденцията ти, за да вземе костницата, а после ще се срещнем пред центъра за изследване на ДНК преди осем.

— Типично за Шон — каза Джеймс. — Грижата за другите никога не е била от силните му страни. Ще му се обадя, след като свършим разговора.

— Той е страшно развълнуван от това откритие. Гледа на него като на своята пътека към славата и заслужено наказание за Църквата. Според мен смята, че ако Църквата греши по отношение на Дева Мария, може да греши и в други области.

— Съгласен съм, но също така вярвам в силното му етично чувство, въпреки съмнителното му чувство за морал. Заедно с другите неща, двамата с него сме спорили безкрайно за секса, който според него е дар за човечеството в замяна на бремето да приемем смъртта си. Според него трябва да се наслаждаваме на секса и той се дразни на Църквата заради склонността ѝ да заклеява като грях всеки аспект на секса отвъд тясната интерпретация на ролята му за създаване на потомство. Но той може да отдели правилното от грешното във всяка друга област, ето защо съм убеден, че ще осъзнае, че не може да докаже, че онези мощи в костницата са на Дева Мария. Писмото на Сатурний е определено указващо, но то изцяло се основава на Симон

Магьосника. Дали Симон е казал на Сатурний истината? Никой не знае и няма да узнае.

— А „Евангелието на Симон“, което Шон очаква да намери в костницата?

— Какво за него? — попита Джеймс колебливо.

— Ами ако и в него се говори за същото?

— Не съм мислил за това, наистина — призна кардиналът. — Предполагам, че е възможно. Това ще усложни нещата. — Настъпи мълчание. — Очаквах, че ще ми помагаш, а не обратното — добави той с нервен смях.

— Съжалявам — каза Джак. — Но помисли само. Сатурний казва, че Симон е бил разочарован, че костите не са му предали своята лечителска сила. Което означава, че Симон е бил убеден в истинността им.

— Добре, достатъчно! — прекъсна го Джеймс. — По този начин ме караш да се чувствам не чак толкова сигурен в преценката си. Дори това, което казваш, да е истина, все още съществува проблемът със слуховете.

— Костницата ще бъде отворена утре. Нека почакаме и да видим какво има в нея. Може да се окажат кости на крава и свитък, който е чиста измислица.

— Прав си — съгласи се Джеймс. — Безпокойството ме кара да си представям най-лошото.

— Попитах Шон дали ще има нещо против да наблюдавам и той ми каза, че съм добре дошъл. Освен това му предложих да се възползва от новия департамент по антропология в Патологическия център. Щял да го направи, стига никой да не знаел за чии кости евентуално става дума.

— Това означава ли, че може да се каже с точност веднага дали костите са човешки, както и дали са на мъж, или на жена?

— Ако антропологът ги види, със сигурност.

— В случай че присъстваш, обади ми се моля те веднага.

— Разбира се! И се надявам, че ще мога да те успокоя.

— Дано! Ще се моля да стане така.

Джак прекъсна разговора и отвори вратата на банята. Джей Джей продължаваше да плаче още по-настойчиво от преди. Очертаваше се отново една мъчителна вечер.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

7:15 сутринта, събота, 6 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Когато слънцето се издигна над сградите на изток, сякаш безброй диаманти се разсипаха по ливадите в Сентръл парк. Дори с очилата си за колоездене Джак трябваше да присвива очи на заслепяващата светлина.

Беше се събудил преди един час, въпреки че двамата с Лори прекараха на крак по-голямата част от нощта с нещастното бебе. В продължение на няколко минути той бе наблюдавал играта на светлина по тавана на спалнята, мислейки как щяха да изкарат следващите няколко месеца, докато чакат да започне отново лечението на Джей Джей. Без да стигне до никакви реални отговори, той се измъкна от топлината на леглото, облече се и закуси студени овесени ядки. Остави бележка на Лори, в която пишеше единствено: „Отивам в Патологическия — звъни ми, когато имаш време“ — и излезе на улицата с пукването на утрото.

Въздухът беше леден. Въпреки изтощението си, той се чувстваше възхитително жив, когато натисна педалите и пое на юг. Загадката на костницата или щеше да експлодира в облак прах, или да се издигне до следващо, още по-вълнуващо ниво. И за разлика от приятеля си, архиепископа, Джак се надяваше да бъде последното.

Съжаляваше само, че за Лори не се очертава облекчение. Денят й щеше да е същото емоционално бедствие като вчерашния и като онзи ден. За двама им „добър“ беше денят, който бе по-малко лош.

Двайсет минути по-късно Джак сви към една от рампите на Патологическия, за да остави колелото си на по-безопасно място. Не беше кой знае колко неудобно. Означаваше само, че трябва да измине пеш четири пресечки на юг, за да се озове пред центъра за изследване на ДНК, което се оказа доста приятно в свежата ясна утрин.

Той погледна часовника си. Темпото му беше идеално. Стрелките сочеха осем без пет. Обади се на охраната, за да попита дали Шон и

Сана не са дошли по-рано. Както предполагаше, двамата още ги нямаше. Навремето в колежа Шон вечно закъсняваше.

Джак седна на една от тапицираните пейки без облегалки в лобито и се загледа в рехавия трафик по Първо авеню, потънал в мисли за находката.

В осем и двайсет Шон слезе от едно такси, което спря на Двайсет и шеста улица. Зад него излезе Сана. Двойката мина зад колата, придружена от шофьора.

Когато Джак излезе отвън на зимния въздух, те вдигнаха костницата от багажника и той се спусна и да поеме товара от шофьора.

— Радвам се да ви видя отново, д-р Степълтън — усмихна се Сана.

Джак протегна коляно напред, за да подпре ъгъла на варовиковата урна, и протегна ръка към съпругата на Шон.

— И аз се радвам — каза той. — Но името ми е Джак.

— Значи Джак — щастливо изчурулика тя. — И преди да кажа нещо друго, искам да ви благодаря, че уредихте да използваме лабораторията.

— Удоволствието беше мое. — Джак и Шон тръгнаха странично, понесли костницата. Виждайки само горната ѝ част, сгушена в стиропорена пяна, Джак можа да оцени големината ѝ. Изглеждаше по-голяма, отколкото в коша. Освен това бе по-тежка от очакваното.

— Имахте ли затруднения с вземането ѝ от резиденцията? — попита той.

— Не, беше лесно — каза Шон, — но не мисля, че Негово Високопреосвещенство искаше да се раздели с нея. Опита се да предложи да я изследваме в старото му прашно мазе. Можеш ли да си представиш? Искам да кажа, че човекът няма представа от наука.

— Внимавайте! — предупреди Сана, когато преминаваха през стъклената врата на сградата.

Щом влязоха, оставиха костницата на същата пейка, на която малко преди това бе седял Джак.

Той се обърна към Сана:

— Не съм сигурен, че щях да ви позная. Изглеждате различно. Трябва да е от прическата.

— Странно е, че го спомена — оплака се Шон. — Прическата ѝ беше едно от най-хубавите неща у нея, ако ме питаш. Сигурно и на теб ти е харесала, ако си я спомняш.

— Хареса ми — каза Джак. — Но и новата е хубава.

— Това се казва дипломат — направи кисела физиономия Шон.

— Значи това е прочутата костница — реши Джак да смени темата. Настроените се беше сменило, а последното нещо, което искаше, беше да попадне посред съпругески разногласия.

— Ето я — каза Шон, съвземайки се, и потупа варовиковия капак като горд родител. — Страхувам се. Мисля, че тя ще промени възгледите на много хора за света и религиозността.

— Само при условие че не е празна — добави Джак.

— Разбира се — реагира остро Шон. — Но няма да е празна. Някой иска ли да се обзаложим?

Нито Джак, нито Сана отговориха.

— Хей, стига! Я се развеселете! — каза Шон. — Мисля, че всички сме малко напрегнати.

— Прав си — съгласи се Сана.

— Добре, една последна стъпка — обади се Джак. — Трябва да получите личните си пропуски.

Когато Шон и Сана отидоха в отдел „Охрана“ да попълнят нужните документи, за да бъдат снимани, Джак се обърна отново към костницата. Сега, когато беше извън коша, можеше да я проучва спокойно, особено на естествената светлина, идваща от предния прозорец на сградата.

Римските цифри, издълбани върху капака се виждаха далеч по-ясно, отколкото в мазето на Джеймс. Името Мария, вероятно преведено на арамейски, за Джак бе все още неразгадаемо. Страните на варовиковата кутия бяха на вид същите като капака, но с по-малко драски. От едната страна имаше издълбана плитка дупка, цветът от вътрешната страна на която беше много по-светъл от останалата част. Имаше също така четири малки нареза в същия край, които бяха с идентичен цвят.

— Хубаво, готови сме да започваме — извика Шон, когато двамата със Сана се появиха с новите си пропуски, окачени на вратовете им.

— Може ли да попитам нещо? — обади се Джак, когато се приготвиха да вдигнат костницата.

— Питай.

— Забелязах тази светлокафява дупка — посочи я той. — И тези нарези. Изглеждат нови. Какво представляват?

— Те са нови — призна Шон. — Използвах ударна бормашина, за да намеря костницата. Знам, че е далеч от стандартната археологическа техника, но бяхме притиснати от времето. Колкото до нащърбените места, те са от длетото, което също използвах. След като намерих урната, трябваше да извадя проклетото нещо от втвърдения хумус колкото е възможно по-скоро, заради Сана. Трябваше да чуеш оплакванията й колко време ми е отнело.

— Предвид обстоятелствата, мисля, че се справих повече от добре — сопна му се Сана.

— Доволен съм, че мислиш така — върна й по същия начин Шон.

— Добре, добре! — опита се да ги успокои Джак. — Съжалявам, че попитах. — От десет минути беше с тях, а вече можеше да разбере защо отношението на Шон към брака им е такова.

— Нямаше да направиш нищо, ако не ти бях помогнала — продължи Сана, — но това е благодарността, която получавам.

— Хайде, хора! — извика Джак. — Успокойте топката! Тук сме, така че скоро ще видите ползата от всичките си усилия. Да проверим какво има в костницата. — Той простена вътрешно. Нямаше да позволи отново да изпълнява ролята на рефер.

Сана впери очи в Шон, когато той се загледа през прозореца навън.

— Прав си! — внезапно произнесе той, след което потупа Джак по рамото. — Да занесем това нещо горе в лабораторията и да действаме! — Той натърти на последната дума като повиши глас и я произнесе сякаш бяха две думи, а не една. После се наведе и вдигна единия край, докато Джак направи същото с другия. Двамата заедно я понесоха към въртележката и асансьора зад нея.

На осмия етаж изминаха почти цялата дължина на коридора, докато стигнат лабораторията в дъното. Сана и Шон сипеха непрекъснато комплименти за сградата и впечатляващата гледка.

— Надявам се, че не съм прекалено досадна — каза Сана, — но това тук е истински лабораторен рай.

Двамата мъже влязоха и оставиха коша върху голямата централна маса.

— Мили боже! — Сана погледна през стъклената врата в помещението за преобличане, след което минаха нататък към самата лаборатория. — Оттук виждам чисто нови Приложни биосистеми три хиляди и сто XL. Това е страхотно!

Тримата съблякоха якетата и другите си връхни дрехи и оставиха всичко в шкафчетата, с изключение на раницата на Шон. Той я сложи на масата до костницата.

— Най-после дойде моментът — обяви Шон, като нетърпеливо потриваше ръце. — Не мога да повярвам, че успях да държа ръцете си далеч от това нещо цели четири дена! Ти си виновна, Сана, скъпа.

— Ще ми благодариш накрая, ако можем да спасим някакво количество митохондриална ДНК — каза Сана. — Това ще добави едно ново измерение на това откритие.

Шон дръпна ципа на раницата и извади въженце и сешоар за коса, последвани от малки чук и длето.

— Какво ще кажете да си сложим шапки и гумени ръкавици — предложи Сана. — Не искам да допускам дори най-слаба възможност за заразяване на ДНК.

— Разбира се — кимна Джак. — Но първо трябва да подпишете декларацията, че сте запознати с инструкциите за работа.

След като двамата съпрузи подписаха всички юридически документи, освобождавайки от отговорност Патологическия център за всякакви евентуални щети, причинени от тях, тримата минаха в стаята за преобличане с нарастващо вълнение.

— Когато за пръв път ми хрумна да следвам археология, си мислех, че подобно преживяване, подобен принос към историята ще е нещо рутинно — каза Шон, докато надяваше престилката си. — За съжаление, не е така, затова в момента се наслаждавам на всяка една секунда.

— В молекулярната биология имаме такива преживявания през цялото време — каза Сана и си сложи ръкавиците.

— Сериозно? — вдигна вежди Шон.

— Шегувам се — усмихна се тя. — Хайде, момчета! И двамата знаете, че науката е бавна, мудна работа, в която моментите на открития са нещо рядко. Трябва да призная, че никога преди не съм се чувствала толкова развълнувана.

Когато тримата се облякоха, сложиха ръкавици, качулки и маски, Шон се върна във външното помещение. Включи сешоара за коса и го пусна на най-висока степен. Използвайки го като горелка, той насочи горещия въздух към запълнената с карамелов на цвят восък вдлъбнатина между страните и капака на костницата. Накрая восъкът се размекна достатъчно, за да пъхне в него длетото. След няколко удара с чука длетото удари камъка.

— Ще отнеме малко повече време, отколкото очаквах. Капакът е фугиран. Съжалявам, хора.

— Работи спокойно — каза Сана.

Шон бавно, сантиметър по сантиметър обиколи периферията на костницата, като първо разтопяваше восъка със сешоара, после пъхаше вътре длетото и удряше по него с чука, докато стигне до жлеба. Когато мина отвсякъде, той натисна длетото и се опита да го завърти. Не поддаде. Като го движеше по вдлъбнатината, той опита отново. Нищо. Пъхна длетото на друго място — и отново без резултат. Направи още няколко опита, докато най-после се чу лек пропукващ звук.

— Мисля, че усетих някакво движение — каза Шон.

Той не губеше кураж, но беше разтревожен, че ако се наложи да употреби по-голямо физическо усилие, можеше да отчупи парче от капака. Костницата си беше останала непокътната и цяла в течение на две хилядолетия и искаше тя да остане по този начин.

— Не можеш ли малко да побързаш — не се сдържа Сана, изгубила всякакво търпение. Струваше й се, че Шон просто удължава тази част съвсем излишно.

Той спря и вдигна поглед към съпругата си.

— Не ми помагаш много — озъби й се. После се върна към работата с длетото. Не можеше да се каже колко време ще отнеме и дали изобщо щеше да се получи нещо.

Точно когато той спря да премисли ситуацията, се чу друг скърцащ звук и сърцето му прескочи един удар. Измъкна бързо длетото, очаквайки да види пукнатина във варовика, но такава нямаше.

Прокара ръка по ръба за неравност, която по някаква причина не виждаше, но отново нищо.

Внимателно пъхна длетото в жлеба и неуверено започна да го върти. За негово облекчение целият капак се повдигна от основата. Беше се отворил! Той погледна останалите и кимна.

— Ето! — После хвана двата края на капака с ръце. Вдигна го достатъчно високо, за да освободи страните от фугата, и го сложи върху масата. После тримата се наведоха и надникнаха в костницата, която бе прекарала запечатана цели две хилядолетия.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

9:48 сутринта, събота, 6 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

— Мили Боже, умолявам те — редеше думите Джеймс, — покажи ми как да се справя с костницата. — Той беше в изискания частен параклис, посветен на Свети Йоан, на третия етаж в архиепископската резиденция, коленичил върху античен френски молитвен стол под една абаносова плочка на стената.

Великолепната дърворезба представляваше сцена на Успението Богородично. Божията майка стоеше върху облаци с двама херувими отстриани. Към основата на плочката беше прикрепен съд за светена вода, изкован от чисто сребро. Джеймс винаги я бе харесвал, а тази сутрин изображението имаше особено голямо значение.

— Никога не съм оспорвал волята Ти, но се боя, че способностите ми за работата, която си сложил в моите недостойни ръце, може да са недостатъчни. Твърдо вярвам, че каквито и останки да бъдат намерени в костницата, няма да са на Твоята Непорочна Майка. Моето скромно желание е — за да няма възможност някой да се излъже и да повярва — намерените останки да не са на жена. Едва тогава ще съм способен да се справя с този проблем. Моля те също така приятелят ми Шон Дотри да се откаже от всякакви първоначални асоциации, които може да му хрумнат във връзка с костницата и Твоята Свята Майка. — Като се прекръсти, той стана, произнасяйки пламенно: — Да бъде волята Ти. Амин.

Заради терзанието си Джеймс беше спал неспокойно и отвори очи още преди пет часа. Надигайки се от топлината на тясното си метално легло, той бе отправил същата молитва, която сега повтаряше в параклиса, използвайки по-обикновен молитвен стол в студената си аскетична спалня.

После сутринта мина като всички останали съботни сутрини. Беше чел молитвеника си, отслужи празнична литургия със състава си и закуси с двамата си секретари. Имаше кратко десетминутно

прекъсване, когато Шон и Сана дойдоха да вземат костницата. Джеймс бе наблюдавал с кротко страдание как Шон и брат Малони изнасят костницата от сутерена и я слагат в багажника на мръсно жълто такси. Когато багажникът се затръшна, Джеймс беше примигнал. Макар да вярваше, че реликвата не съдържа костите на Девата, грубото отношение му изглеждаше светотатствено.

След като семейство Дотри си тръгнаха, Джеймс се върна в частните си покои да се преоблече в бляскавите одежди, белег на висшия му духовен сан, тъй като денят включваше посещение на „Църквата на Дева Мария на Свещените Молитви“. След това, напълно облечен, той отиде в малкия параклис.

Джеймс се изправи на крака с известно усилие. После, като топна пръсти в светената вода, той направи кръст, преди да слезе в офиса си един етаж по-долу. Проверката на електронната поща беше част от сутрешната му практика. Точно когато екранът на компютъра оживя, телефонът му звънна, привличайки погледа му към изписаното на екранчето име. Когато видя, че е Джак Степълтън, той грабна слушалката. За съжаление, не беше достатъчно бърз. Чу сигнал „свободно“, вместо гласа на Джак, което означаваше, че брат Малони или брат Карлин са го изпреварили. Той нетърпеливо забарабани с пръсти по бележника си. Интеркомът избръмча миг по-късно.

— Д-р Джак Степълтън е — каза брат Карлин. — Ще се обадите ли?

— Да, благодаря — отвърна Джеймс. Но не се обади веднага, знаейки, че обаждането на Джак означава, че костницата е отворена. Произнасяйки още една бърза молитва, Джеймс погледна малката мигаща лампичка.

Внезапно изпита неувереност, сякаш знаеше, че Господ Бог е предопределил мъчението му да продължи.

После си пое дълбоко въздух и се обади.

— Ти ли си, Джеймс? — долетя гласът на Джак.

— Самият аз — отвърна унило Джеймс. Можеше да чуе смехът и възбудените разговори от другата страна на жицата, които изличаваха всяка последна надежда в съзнанието му за онова, което щеше да научи.

— Не съм сигурен, че искаш да чуеш това — каза Джак. — Но...

Джеймс не се съмняваше, че Джак е прекъснат от възторжения Шон, който явно се бореше за телефона с приятеля си. Можеше дори да чуе гласа му, който казваше: Това Негово Високопреосвещенство ли е, който се надява скоро да носи Пръстена на рибаря^[1]? Нека поговоря малко с този дебел безделник!

Джеймс се сви и помисли за миг да затвори, но любопитството му попречи.

— Здравсти, братле! — каза Шон безгрижно. — Уцелихме десетката!

— О? — попита Джеймс престорено дезинтересиран. — Какво намерихте?

— Не един, а три свитъка, а най-големият е на гръцки и от външната му страна пише: „Евангелие според Симон“. Имаме Евангелието на Симон Магьосника. Няма шега, няма измама!

— Това ли е всичко, което открихте в костницата? — попита Джеймс и в далечината на хоризонта проблесна пламъчето на надеждата.

— Не, не е всичко, но сега ще ти дам Джак. После пак ще се чуем.

Миг по-късно Джак се върна на линията.

— Той е един щастлив археолог — опита се да го оправдае Джак. — Сигурен съм, че не искаше да бъде непочтителен, в случай че си чул онова, което каза, преди да измъкне телефона от ръцете ми.

— Само ми отговори: имаше ли кости в урната? — попита Джеймс. В момента не го интересуваха нищо друго.

— Имаше — призна Джак. — Според мен прилича на пълен скелет, включително череп, който е в сравнително добра форма. Би могло скелетите да са и повече, но във всеки случай черепът е един.

— Света Марийо, Майчице Божия — промърмори Джеймс по-скоро на себе си, отколкото на Джак. — Можеш ли да кажеш дали останките са човешки?

— Така предполагам.

— А полът?

— Трудно е да се каже. Тазът е на парчета. Но веднага след като видях костите, след отварянето на костницата, звъннах на Алекс Яцек, шефът на Отдела по антропология към Патологическия център, казах

му в най-общи линии какво правим и го помолих да дойде. Така че в момента той пътува насам.

— Не си споменал нищо за Дева Мария, нали?

— Разбира се, че не. Само казах, че сме отворили една костница от първи век.

— Добре — каза Джеймс, опитвайки се да измисли какво трябва да направи. Изгаряше от желание да отиде в центъра за изследване на ДНК и лично да види реликвите, но за да го направи, трябваше да се преоблича отново, за да не се появи посещението му на корицата на утрешния „Таймс“. Тъй като трябваше да бъде на официален обяд по пладне в свещенически одеяния, той реши, че не разполага с достатъчно време да се преоблича на два пъти.

— Джеймс, Шон отново иска да говори с теб. Имаш ли нещо против да му дам телефона?

— Разбира се, че не — предпазливо отвърна кардиналт. Предполагаше, че Шон иска да го удари още няколко пъти, сега, когато се чувстваше толкова беззащитен.

— Хей! — каза Шон, идвайки на линия. — Току-що си спомних, че днес е рожденият ти ден! Честит рожден ден, Ваше Високопревъзходителство!

— Благодаря — отвърна Джеймс. Това го изненада. Обезпокоен заради костницата и потенциалните усложнения, напълно бе забравил собствения си рожден ден. Учуди се също така защо подчинените му не бяха казали нищо, макар че никога не е бил педантичен в това отношение. — Титлата ми е Ваше Високопреосвещенство или Ваше Превъзходителство — направи му забележка Джеймс. — Но предпочитам да се обръщаш към мен с Джеймс.

— Прав си — с безразличие каза Шон. — Имам предложение. Какво ще кажеш да завихрим едно парти довечера, в случай че не си се уговорил да вечеряш с някой държавен лидер или друг духовник. Ще отпразнуваме едновременно рождения ти ден и нашата находка. Какво ще кажеш? Едновременността е малко иронична, разбира се, но такъв е животът.

Първата реакция на Джеймс беше да откаже категорично. Не искаше да слуша фукните на Джеймс за това как ще шокира света с откритието си. Но като се замисли над поканата, му се стори, че може и да е добра идея, щеше да понесе по-леко бремето. Имаше нужда да е

част от разследването от началото, така че да може да поддържа здравословна доза скептицизъм в умовете на всички заинтересовани, ако се появеше някаква надежда накрая да убеди Шон да се откаже да публикува каквото и да е за Дева Мария. Може би имаше малки изгледи за успех, но за момента това беше единствената стратегия, която той виждаше, освен молитвите.

— Мисля да вземем малко стекове, продукти за салата и някакво страхотно червено вино по пътя за към къщи — продължи Шон, когато Джеймс не отговори. — Можем да изпечем стековете на грил на задната веранда. Какво ще кажеш?

Онова, което продължаваше да кара Джеймс да се колебае, беше притеснението как ще понесе Шон да го тормози през цялата вечер. Джеймс се съмняваше, че може да издържи такава вечер, при условие че беше спал толкова малко.

— Вместо да стоим вътре, можем винаги да излезем — настоя Шон, не получавайки отговор. — Току-що се сетих, че не обичаш да излизаш.

— Само с теб — каза Джеймс. — Винаги започваме да спорим по време на вечеря. Не те обвинявам, и аз съм виновен в същата степен, и дори и да изляза цивилен, винаги някой ме разпознава. Не се нуждая от такъв вид публичност. Дай ми да поговоря с Джак.

— Искат да говори с теб — предаде Шон телефона на Джак.

— Какво има? — попита Джак уморено. Имаше предчувствие за това, което щеше да се случи, а именно — да бъде за пореден път рефер в споровете им.

— Джак, Шон планира празнична вечер у тях. Трябва да дойдеш и ти.

— Всъщност, не съм официално поканен, а и освен това трябва да се прибера у дома и да помогна на Лори с Джей Джей, сина ни.

— Джак, нуждая се от помощта ти, както ясно дадох да се разбере вчера. Ако и ти дойдеш на това импровизирано парти, ще дойда и аз, но ми е нужен буфер с Шон, особено в това екзалтирано състояние, в което е сега. Необходимо ми е да знам повече за това, което е намерил, и какво мисли, но ти знаеш, че това ще е изтезание.

— Явно ще съм за пореден път рефер — каза неохотно Джак. Тази роля никога не му бе харесвала.

— Джак, моля те!

— Хубаво, стига да не продължи до късно.

— Няма. Трябва да изнеса литургия в катедралата рано сутринта. Освен това спях лошо миналата нощ. Повярвай ми, няма да стоим до късно. Виж, ще дойда с колата си и после ще те откарам вкъщи.

— Добре, ще дойда — съгласи се Джак, — но трябва да предупредя Лори.

— Разбира се. А сега дай да чуя отново Шон.

Джеймс каза на Шон какво е решил и попита по кое време ще се събират.

Шон сви рамене.

— Да кажем в седем. Мисля, че мога да говоря и от името на Сана, ако кажа, че искаме да започнем в лабораторията утре рано сутринта. Кое то на свой ред означава, че трябва да станем рано.

— Нямам нищо против.

[1] Има се предвид папският пръстен, или още пръстенът на Св. Петър — вторият официален атрибут на римския папа, заедно с тиарата. В съвременния свят значението му е по-скоро символично. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

10:40 сутринта, 6 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Не бяха минали и десет минути след разговора с Джеймс, когато Алекс Яцек, антропологът, пристигна. В краткия промеждутък Шон и Сана продължиха да си разменят шепнешком епитети. Въпреки първоначалната им радост, свързана с откритието, спориха около плановите за вечерта докато накрая Сана, възмутена, бе изчезнала в лабораторията, за да провери апаратурата.

Алекс изглеждаше млад за доктор на науките, с оскъдна брадица на младежкото си лице. Имаше телосложение на типичен гимназиален футболист, с широки рамене и тясна талия. Носеше панталони цвят каки и старомодна трикотажна риза.

— Така ли изглеждаха костите, когато отворихте капака? — попита той, поглеждайки в костницата.

— До голяма степен — потвърди Джак. — Вътре имаше също така и три свитъка. Шон ги извади внимателно. Бедрената кост може и да се е отместила леко, но направихме много снимки.

— Скелетът изглежда пълен.

— Така предположихме и ние — обади се Шон.

— Можели сте да извадите костите — каза Алекс. — Местоположението им няма да ни каже нищо, тъй като става дума — сигурен съм, че знаете — за препогребване. Когато са се използвали костниците, тялото е било оставяно първо да се разложи, след това са събирали костите и са ги слагали в костницата в определен ред. Така че да продължим и да ги извадим една по една, да ги подредим на масата в анатомичната им позиция.

Сана излезе и се приближи към тях, и Джак побърза да ги представи един на друг. Последва истинско шоу, докато Сана се разливаше в благодарности за времето, което антропологът им е отделил.

Това очевидно раздразни Шон и докато Сана отведе Алекс да се преоблече в нужните дрехи, Джак се наведе и попита приятеля си:

— Още ли държиш на събирането довечера, или си премислил?

— Можеш да обзаложиш прекрасния си задник, че ще го направим — сопна се Шон. — Не знам какво й става понякога. Но каквото и да е, ще е по-добре да спре.

Джак благоразумно се въздържа от други коментари, наведе се да вземе една кост от костницата и се опита да разбере каква е.

След като се върна от помещението за преобличане, Сана продължаваше да се върти около Алекс, който очевидно бе поласкан от неприкритото й внимание. Но виждайки, че Джак и Шон се опитват да открият къде в анатомично положение е била костта, те се присъединиха да им помогнат. След няколко минути Алекс пое контрола и започна да обяснява всяка кост, която вземаше от костницата и добавяше към оформящия се скелет. Половин час по-късно той беше готов.

За Сана най-интересни бяха черепът и долната челюст, защото там имаше останали няколко зъба по местата им. Шон от друга страна се интересуваше от тазовите кости. Докато сглобяваше всички фрагменти, Алекс изкоментира безгрижно, че жената е имала деца, и най-вероятно много.

— Става дума за забележително запазен скелет — каза Алекс, като го изследваше, добавяйки на мястото им няколко отделни кости. — Забележете, че всичките, дори най-малки костици на пръстите на двете ръце, са тук. А това е наистина удивително. В нито един от случаите с костници, които съм имал удоволствието да изследвам, не се е случвало. Никога не съм виждал всички кости на пръстите заедно. Който го е направил, се е отнесъл с огромно уважение към починалата.

— Казахте, че е жена — отбеляза Шон възбудено. — Сигурен ли сте, че скелетът е наистина на жена?

— Абсолютно! Вижте деликатните изпъкналости на веждите — каза той, посочвайки черепа, — и забележете колко фини са костите на ръцете и дългите кости на краката. А ако събера лонни кости — Алекс ги вдигна и ги сложи заедно, както биха били в естествено състояние при жив човек, — ще видите колко широка е лонната дъга! Определено става въпрос за жена. Без никакво съмнение!

— Особено след като казахте, че е имала няколко деца — изхихика самодоволно Шон.

— Това е тема, по която не мога да бъда догматичен — каза Алекс.

Усмивката на Шон увехна.

— И защо?

— Браздите по илиачните кости^[1] са наистина ясно изразени — каза Джак, като вдигна бедрената кост и я показва на Алекс. — Никога не съм виждал по-голяма.

— Какви са тези бразди? — попита Шон.

Джак посочи ръба на костта.

— Появяват се след раждане. А тези са най-дълбоките, които съм виждал. Бих казал, че тази жена е имала сигурно десет деца.

Алекс размаха пръст, очевидно не споделяйки мнението.

— Дълбочината на браздите върху илиачната кост и точките по тазовите кости в областта на пубисния симфизис^[2] не са напълно пропорционални на броя на децата, които една жена е родила.

— Но обикновено е така — изтъкна Джак.

— Хубаво — каза Алекс. — Обикновено е така, признавам.

— Така, вдлъбнатината на илиачната кост и точките подсказват, че жената е имала много деца. Това не го доказва, само го подсказва. Съгласен ли си?

— Да, Джак, съгласен съм. Но аз също така казах, че това може да е погрешно. Хора, имате ли някаква идея за идентичността на тази жена и колко деца всъщност е имала? Няма ли някакво име или дата върху костницата? Ами свитъците? В тях нищо ли не се споменава за деца?

Няколко секунди никой не помръдна. Беше пълна тишина, с изключение на компресора на хладилника в дъното. Усеждайки внезапно неестествената атмосфера, Алекс добави:

— Нещо погрешно ли казах?

— Съвсем не — окопити се Шон. — Не сме сигурни за идентичността на този скелет, но върху капака на костницата има дата. 62 години след Христа, но ние не знаем дали това е датата на нейната смърт, или датата на препогребването ѝ. Надяваме се, че свитъците може да хвърлят светлина върху личността ѝ, но още не сме ги развили, което означава, че не сме ги прочели.

— А възрастта на жената? — попита Сана. — Можете ли да кажете колко годишна е?

— Не съвсем точно — каза Алекс. — За съжаление, костите не са като ствол на дърво, на което можеш да преброиш кръговете. Всъщност, през живота на човека костта постоянно се възстановява, именно по тази причина можем да определим точно възрастта с помощта на въглероден анализ. Ако желаете, може да проведем такъв анализ на костите и да проверим дали съвпада с датата върху капака на костницата. При най-новите техники е нужно съвсем малко количество проба.

— Ще го имам предвид — каза Шон.

— Ако трябва да предположите на колко е години, какво бихте казали? — обади се Сана.

— Бих казал над петдесет, за да съм сигурен. Но ако рискувам и остана в сферата на предположенията — бих казал осемдесет. Вътрешното ми чувство ми подсказва, че става дума за стар човек, имайки предвид артрит на пръстите и ходилата. Ти какво ще кажеш, Джак?

— Мисля, че си прав. Единственото друго нещо, което забелязвам, е някакви леки признаци на туберкулоза върху няколко гръбначни прешлена, но иначе жената е била в добро здраве.

— Точно така — съгласи се Алекс.

— Изумена съм — каза Сана. — Водният печат трябва да е функционирал перфектно. Не бях особено оптимистична, че ще намеря ДНК, но вече съм. При положение че все още се виждат зъби по местата им и че костите са толкова сухи, трябва да се открие и незасегнатата митохондриална ДНК.

— Да не чуе дяволът! — обади се Шон.

— Защо искате да намерите ДНК? — вдигна очи Алекс. — Имате ли нещо предвид?

Сана сви рамене.

— Мисля, че ще бъде интересно и определено ще е предизвикателство. Ще е любопитно да се види откъде е, имам предвид в генеалогично отношение. Костницата може да е намерена в Рим, но това не означава, че жената е от Рим или дори от Италия. През първия век след новата ера е имало голяма миграция заради Пакс

Романа^[3]. А ДНК-то на жена от първи век би било интересно допълнение към международната митохондриална база данни.

— Как ще го направите? — попита Алекс. — Какви процедури следва да се извършат?

— Първо ще се опитам да използвам един зъб за източник — каза Сана. — Ако не се получи, ще използвам костен мозък. Във всеки случай не става дума за сложен процес. На първо място ще изчистя зъба от външната страна, за да се махне всяка замърсена ДНК. После ще пробия короната на зъба, ще извадя суха пулпа от кухината, ще я суспендирам с детергент, за да отворя клетките, ще я третирам с протеаза, за да отстраня белтъците и след това ще екстрахирам ДНК. След като разполагам с пречистената ДНК, ще я подложя на амплификация^[4] чрез PCR, ще определя количеството ѝ и накрая ще я секвенирам. Просто е.

— За колко време? — попита Алекс. — Интересувам се от продължителността, ако не възразявате.

Сана погледна Шон, който се съгласи с почти недоловимо кимване.

— Това ще зависи от първата стъпка. Дали има незасегната митохондриална ДНК. Ако има, ще ми отнеме няколко дни или най-много седмица. Някои от стъпките са най-резултатни, когато се даде възможност на процеса да продължи през цялата нощ.

— Добре. — Алекс стана от стола и я потупа по рамото. — Искам да ви благодаря, че ме включихте. Беше невероятна сутрин.

Очите му се спряха върху трите древни свитъка, когато се запъти към помещението за преобличане, за да свали предпазното облекло. Той спря и се обърна към Шон.

— Бях толкова погълнат от този скелет, че забравих да попитам за свитъците. Как ще процедирате с тях?

— Ще ги прочетем — отговори Шон с нотка на ревност заради очевидното неформално отношение, което антропологът си позволяваше към съпругата му. — Но първо трябва да ги развием, което си е изпитание. Те са, извинете за каламбура, по-сухи от кост и доста крехки.

— От папирус ли са направени? — попита Алекс. Той се наведе и се взря в тях отблизо. Не си позволи да ги докосне.

— Папирус са, да — отвърна Шон.

— Дали ще се развият лесно?

— Иска ми се. Ще го правим старателно, милиметър по милиметър. Иначе могат да се разсипят на хиляди малки парченца, така че трябва да сме внимателни.

Всички се разсмяха, дори Шон.

— Какъв приятен човек — изкоментира Сана, когато Алекс излезе, след това добави на себе си: — В сравнение със съпруга ми.

— О, ти забеляза! — каза Шон подигравателно, после промърмори: — Знам много добре какво правиш и смятам да го игнорирам — няма да ревнувам. Не си струва да се дразня и няма да ти доставя това удоволствие.

— Добре, хора — каза Джак внезапно, като плесна шумно с ръце, за да привлече вниманието на всички. — Да се захващаме! Да направим каквото трябва да се направи, така че вие двамата да можете да работите. Нямам търпение да разбера дали ще направите положителна идентификация на тези кости. Но нека ви предупредя, ако продължавате да се заяждате един с друг, излизам оттук и се отказвам от вечерята, а ако аз се откажа и Джеймс няма да дойде. Изводът — няма да има парти!

Шон и Сана се спогледаха. След няколко минути Сана отметна глава и се разсмя.

— Боже, държим се като деца.

— Говори само за себе си! — сопна ѝ се Шон. Новата Сана не му харесваше.

— Така и правя. Мисля, че започваме да си приличаме прекалено много, като куче и господар.

Сега беше ред на Шон да се разсмее.

— Е, кой от нас е кучето?

— Лесно е да се каже, като се има предвид начина, по който лаеше напоследък — присмя му се Сана, като продължаваше да се смее.

— А ти винаги трябва да имаш последната дума — изстреля в отговор Шон.

Джак спря между двамата съпрузи и вдигна ръце.

— Спрете да се обвинявате един друг. Прекалено сте емоционални! Успокойте топката и да се хващаме за работа.

— Отивам в „Хоум депо“ — каза Шон рязко. — Джак, ще ми подадеш ли ръка?

— Ще ми трябват плоски клещи — каза Сана. — Чакай да видя дали кучешкия зъб ще излезе лесно. — Тя взе черепа и дръпна десния кучешки зъб, който беше в забележително добра форма. Зъбът излезе лесно с лек звук. — Това се получи бързо. Не! Няма да ми трябват никакви клещи.

— Какво ще купуваш от „Хоум депо“? — попита Джак.

— Няколко шлифовани стъкла — отвърна Шон. — И малък овлажнител, така че да мога да сглобя такелаж, за да издухам малко водна пара натам, където искам. Вече имам в раницата няколко чифта щипци като тези, които използват филателистите. Разгъването на тези свитъци няма да е лесно. Папирусът ще се излющи, така че ще трябва да го запазим веднага под стъкло. От всичко, което знам, както казах и на Алекс, папирусът може да се разпадне на парчета и ще трябва да бъде събран и подреден, както се реди пъзел. И за да бъде напълно искрен — наистина не знам какво да очаквам.

— Докато вие, момчета, сте в „Хоум депо“, аз ще вляза в лабораторията и ще се заема с моята част от проекта. — Сана размаха току-що извадения зъб. — Колкото по-бързо го сложа на соникатора^[5] с препарата за почистване, толкова по-бързо ще мога да отрежа коронката и да взема пулпа.

— Ами тази вечер? — попита Джак. — Ще се държите ли прилично? Идеята за партито още ли е валидна?

— Разбира се, че е валидна — каза Сана. — Надявам се нашата сприхавост да не ви е накарала да се чувствате прекалено неловко или нежелан. Обещаваме да бъдем добри. Просто не ми харесва, когато Шон не обсъжда с мен, когато кани хора вкъщи. Не че не обичам да ни идват гости, обичам. Всъщност много ми е приятно да готвя, а рядко имам шанс, така че тази вечер ще се наслаждавам. Така че щом сложа екстракта от пулпата в инкубатора да се суши за през нощта, си тръгвам и отивам да пазарувам и да подготвям вечерята.

— Добре. Сега вече се успокоих — каза Джак. — Но що се касае до моето идване, трябва първо да говоря със съпругата си дали не възразява. Имаме бебе, а тя е поела цялата грижа за него.

— Бебе, колко приятно! — каза Сана, без вълнението, с което повечето млади жени биха реагирали. Нито покани майката и бебето.

— Сигурно няма да прояви недоволство, че ще прекарате вечерта със стари приятели от колежа.

— Нещата са по-сложни, отколкото предполагате — обясни Джак, без да навлиза в подробности.

— Е, ще те разберем, ако не можеш да дойдеш — обади се Шон. — Но се надяваме да можеш. Това, което открихме в костницата е невероятно и ще ми е страшно приятно да подразня Негово Високопреосвещенство Джеймс.

— Моля те, не прекалявай — каза Джак. — Той наистина е обезпокоен от цялата тази работа и евентуалните последици.

— Сигурно — вдигна рамене Шон.

— Аз не бих бил толкова безгрижен — предупреди Джак. — Джеймс е женен за Църквата. Ако не друго, е ужасно лоялен.

* * *

Мисията им в „Хоум депо“ бе изпълнена с натоварването на едва ли не тонове стъкло в багажника на таксито. Джак отново се опита да убеди Шон да се държи внимателно с Джеймс вечерта, напомняйки му, че го очаква да измине дълъг път, преди да може да докаже, че е открил костите на Дева Мария.

— Не съм го доказал — съгласи се Шон, — но съм на косъм, момче, не си ли съгласен?

— Не, не бих казал — завъртя глава Джак.

— Нека го кажем по следния начин. Ако се канех да се възползвам от тази история такава, каквата я знаем в момента, комбинирайки писмото на Сатурний с факта, че костницата е била точно там, където той е посочил, и не е била докосвана почти две хиляди години — ако имах изобщо подобно намерение, щях да занеса писмото и костницата във Вегас и да помоля брокерите да зложат върху това дали разполагам с костите на Дева Мария. Колко според теб биха ми дали?

— Стига! — скара му се Джак. — Това са абсурдни хипотези.

— Значи така било! — каза Шон внезапно. — Ти си на страната на Джеймс, както винаги е било в колежа. Някои неща никога не се променят.

— Не съм на ничия страна. Аз съм си на моята си страна, точно по средата, винаги опитващ се да поддържам мира между вас двамата твърдоглавци.

— Джеймс е твърдоглавецът, не аз.

— Извинявай. Прав си. Ти беше въздушният десантчик.

— А ти беше задникът. Спомням си го добре — каза Шон. — И като такъв, почти винаги беше на страната на твърдоглавеца, точно както си мисля, че ще бъдеш тази вечер. Предупреждавам те обаче, че тази вечер ще си връщам. По време на споровете ни през годините, винаги сме стигали до точка, в която Джеймс хвърля коза си: вярата! Това може ли да се обсъжда? Добре, тази вечер ще ревизирам някои от тези спорове, само че този път имам факти на своя страна. Ще е забавно. Мога да ти го обещавам.

Внезапно двамата стари приятели, седнали на задната седалка в таксито, се погледнаха един друг и се усмихнаха. После се разсмяха.

— Можеш ли да повярваш? — попита Шон.

Джак поклати глава:

— Държим се като тийнейджъри.

— По-скоро като деца — поправи го Шон. — Но аз само изпускам парата. Не се притеснявай, ще се държа прилично с Джеймс.

Таксито отби и спря пред лабораторията за изследване на ДНК, и Джак изтича вътре да помоли охраната за количка, която да ги чака на товарната рампа. След малко двамата с Шон разтоварваха стъклата и ги складираха върху количката. Джак потупа най-горната купчина, останал без дъх.

— Стъклата може и да не се забелязват, когато гледаш през тях, но ти казвам, че са дяволски тежко нещо — кимна Шон и прокара опакото на ръката си по потното си чело.

— Да се надявам ли, че ще можеш да изкачиш това до горе? — попита Джак, все още с ръка върху горния пакет.

— Няма проблеми. Ще извикам госпожа Флиртуваща Независимост да даде едно рамо.

— На твое място не бих се обиждал на Алекс — каза Джак. — Той е просто от онези много доброжелателни, отзивчиви хора. Обича всички и всички го обичат.

— Нямам нищо против Алекс. Проблемът ми е, че не знам докъде може да стигне Сана. Разбираш ли какво ти казвам? Ето, да

вземем косата ѝ, която обсъждахме. Беше великолепна, дълга и ѝ казах да не я подстригва, но тя въпреки това я подстрига. Помоля я да направи някои дребни неща вкъщи, като например да ми изглади ризите. Отвърща ми, че и тя работела не по-малко от мен. Казвам ѝ, че ще изрина снега и ще изхвърля боклука. И знаеш ли какво ми отвръща?

— Представа нямам — каза Джак, надявайки се, че тонът му дава ясно да се разбере, че не иска да знае.

— Тя ми казва, че искала да се разменим — аз да съм изгладел, а тя щяла да изрине снега и да хвърли боклука. Представяш ли си?

— Съжалявам — каза Джак неопределено, отказвайки да влиза в дискусии за трудностите в брака. — Какъв ти беше адресът? — попита той, за да смени темата.

— Мортън стрийт №40. Спомняш ли си как се стига дотам?

— Смътно — призна Джак. Той извади малко тефтерче и записа адреса. — Хубаво. Стига жена ми да няма други планове, ще бъда там към седем. А утре? Планирате ли да работите? Ако решите да работите и нямате нищо против, бих искал да намина и да видя как вървят нещата.

— Ще те държа в течение. Сана може да иска да си отспи. Колкото до мен, нямам търпение и ще отида в лабораторията. Искам колкото се може по-скоро да разбера какво има да каже Симон Магьосника и да видя дали може да се реабилитира. Винаги съм се питал дали не е бил просто изкупителна жертва. Църквата през първи век е била в такъв безпорядък, че е имало нужда някой да бъде обвинен и това се оказал горкият Симон Магьосника и желанието му да бъде по-ефикасен лечител.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш с цялата тази стъклария? — попита Джак отново, докато се отдалечаваше. Нямаше търпение да се прибере вкъщи и да види дали може да се приготви за вечерното събитие, надявайки се да убеди Лори, че има нужда да излезе. Знаеше, че няма големи изгледи за успех, но щеше да се опита.

— Двамата със Сана ще се справим — махна с ръка Шон. — До довечера.

— Надявам се. — Чувствайки се все по-тревожен и също така виновен, тъй като минаваше пладне, Джак изтича до главната сграда на Патологическия център на Трийсета улица и Първо авеню. Като устоя

на импулса да се качи до офиса си, той се метна на бегача си, помахна на охраната и се насочи към центъра.

Докато въртеше педалите, се почувства по-добре, знаейки, че ще си бъде вкъщи след трийсет минути, където поне щеше да има слаб шанс да намали малко вината си, като даде възможност на Лори да излезе от къщи. Разбира се, ако Джей Джей имаше лош ден, това нямаше как да се случи, тъй като Лори нямаше да се съгласи да остави бедното дете в до голяма степен некадърните ръце на баща му. Освен личните емоционални проблеми, Джак си признаваше, че не може да се държи естествено с болни деца, както беше показал ясно стажът му в трети курс на медицинското училище, когато беше разпределен в педиатрията.

Настроението му постепенно се подобри, тъй като времето беше почти идеално с кристално ясното си сапфирено небе и температури, които се бяха вдигнали до средните за Ню Йорк през декември. Във въздуха витаеше усещане за празник, тъй като градът гъмжеше от ранобудни купувачи, тръгнали на коледен пазар, надяващи се да избегнат тълпите.

Маршрутът на Джак към къщи минаваше покрай Зоологическата градина в Сентръл парк, която беше задръстена от деца и родители. Джак усети да се надига буца в гърлото му, когато се запита дали някога ще има шанс и той да излезе и да се забавляват така с Джей Джей. Продължи по-нататък и се изравни с красива площадка с улей, изграден от полиран гранит. Спря за минута да погледа децата, които пицяха, викаха и се смееха. Радостта им беше заразителна и изкара на лицето му усмивка, карайки го да си спомни собственото си лудо детство. Но миг по-късно мислите му отново се върнаха към болестта на Джей Джей и трудния въпрос кое ще победи — дали мистичната сила на тялото на сина му, в случай че лечението би могло да бъде рестартирано... или точно толкова мистичната сила на задействаната от клетките на ДНК невробластома. Класическа колизия за правилното и грешното.

Усетил още по-силно стягане в гърлото, Джак се метна отново на велосипеда и завъртя бясно педалите, за да прочисти съзнанието си. За щастие хубавото време беше изкарало всички навън — той изведнъж се оказа заобиколен от тълпи други колоездачи, бегачи, скейтъри и

пешеходци, така че с усилие успяваше да избегне да не се сблъска с някого.

Излезе от парка на 106-та, откъдето вече ясно можеше да види къщата си — тя изпъкваше като единствената, напълно реновирана. После погледът му бе привлечен от нещо, което не би искал: гледката на съседите му, които загряваха на баскетболното игрище. Неспособен да устои, Джак скочи на тротоара и спря до оградата от метални халки.

Още не бе успял да си поеме дъх, когато един от играчите тръгна към него без да бърза. Казваше се Уорън Уилсън и беше безспорно най-добрият играч. С годините, прекарани в кварталните игрища, двамата с Джак се бяха сприятелили.

— Хей, човече, излизаш ли? Още имам място за един.

— Бих искал — каза Джак, — но Лори е затворена вкъщи с Джей Джей и се налага да се прибера и да я освободя. Разбираш ли?

— Ясно. Мини по-късно тогава.

Борейки се със съвестта си, Джак проследи как Уорън се присъединява към групата. После с неохота обърна велосипеда си и пресече улицата, понасяйки го на рамо по каменните стъпала.

След като отключи вратата, Джак провря глава вътре и се послуша. Нямаше плач. Внесе колелото, затвори го в килера и тръгна към втория етаж.

Докато се изкачваше нагоре, до слуха му достигнаха издайнически звуци откъм кухнята. В момента, в който стигнеше до там, сигурно щеше да завари бебето в кошарката, а Лори край мивката, както предишната вечер.

— Здравсти, скъпа — извика той, виждайки я да излиза с тъглчето на окоето си и пристъпи, за да погледне Джей Джей. В този момент се сепна, защото детето не се виждаше никъде.

— Къде е момчето? — попита той леко разтревожен, тъй като ситуацията не беше обичайна.

— Малкото момче спи — обяви Лори доволна. — И тъй като миналата нощ се наспах добре, помислих си, че мога да подготвя вечерята. Доста е луксозна.

Луксозна, помисли си Джак, но не реагира. Отиде право при нея, обхвана с ръце кръста ѝ изотзад и я побутна да излезе от кухнята в късия коридор, след което двамата влязоха в дневната. Той я накара да седне в едно от креслата и сам седна в другото.

— Трябва да поговорим — произнесе авторитетно Джак.

— Хубаво. — Лори го погледна подозрително. Ситуацията не изглеждаше обичайна и тя не знаеше дали да се безпокои, или не. Не можеше да разчете емоциите на съпруга си, въпреки че ѝ се струваше, че не е съвсем на себе си. — Наред ли е всичко в офиса?

Джак се поколеба за момент, но не знаеше откъде да започне. Не се бе замислял какво точно иска да каже. Но всяка минута мълчание от страна на Джак увеличаваше безпокойството на Лори за това какво щеше да ѝ сервира.

— Трябва да те помоля за нещо — изтърси той накрая. — Нещо, което ме кара да се чувствам виновен.

Лори се пое рязко дъх и усети как ръцете ѝ изстиват.

— Почакай! — каза тя с нотка на отчаяние, съзнанието ѝ веднага я пренесе към любопитния епизод с мобилния телефон в банята предната вечер. — Ако ще ми казваш, че имаш връзка, не искам да го чувам. Това е нещо, с което не мога да се справя! Точно сега имам да се справям с толкова много неща и не съм сигурна, че ще мога да го понеса. — Думите изскочиха от устата ѝ накъсани, докато тя се опитваше да се сдържи да не се разплаче.

Джак бързо се надигна и седна до нея. Прегърна я през раменете.

— Нямам никаква връзка, за бога! — каза той, шокиран от предположението. — Онова, което искам да те помоля, е дали ще имаш нещо против да изляза тази вечер с двама мои състуденти от колежа. Единия си го срещала, Шон Дотри.

— Археологът? — попита Лори с облекчение и сълзите изпълниха очите ѝ. — Археологът с младата съпруга.

— Точно така — каза Джак.

Изумен от идеята на Лори, че може да има афера, умът му го пренесе към обещанието, което бе дал на Джеймс. Беше се заклел да не споменава вероятността, че може да са открили костите на Дева Мария, както и самото съществуване на костницата. За Алекс не се безпокоеше. Искаше му се да сподели с Лори нещо важно, нещо значимо, така че да успокои притесненията ѝ.

— Миналата нощ ти казах, че се отказвам от кампанията си срещу алтернативната медицина, макар да изпитвам отчаяна нужда от нещо, отклоняващо вниманието. Е, появи се нещо, направо изневиделица се стовари върху мен.

— Чудесно — каза Лори, като все още се бореше да си възвърне равновесието. — Радвам се да го чуя. И какво е то?

Джак ѝ разказа историята за костницата от началото и, както знаеше, че ще стане, това тотално я плени и очарова, дори без да прави асоциацията с Дева Мария.

— Нямах дори отдалечена идея, че си познавал архиепископа на Ню Йорк — каза Лори, напълно смаяна.

— Беше част от стария ми живот, който се опитвах да забравя — обясни Джак. — Всъщност, бях изненадан, че Шон не го спомена, когато вечеряхме с него и със съпругата му.

— Няма значение. Но е наистина удивително, както и цялата история за костницата и свитъците. Нямам търпение да науча повече.

— Аз също. Не би могло да има нищо друго, което да е способно до такава степен да ангажира мислите ми. Ако вярвах в милостта на Бог, бих си помислил, че е изпратено свише. — Джак се усмихна вътрешно, осъзнавайки колко вярно е всъщност.

— Извинявай, че допуснах мисълта, че имаш връзка — промърмори Лори. — Не съм на себе си тези дни.

— Не е нужно да се извиняваш — каза Джак. — Никой от нас не е на себе си, и аз в частност.

— Разбира се, че можеш да отидеш на вечеря — каза Лори. — При това с моята благословия.

— Благодаря. Но това ме кара да се чувствам още по-виновен, отколкото преди. Разбираш ли го?

Тя кимна.

— А разбираш ли, че най-много от всичко ми се иска да можеше да дойдеш с мен? — попита Джак, потискайки мисълта си, че му се иска да не бяха имали детето, особено след като то се бе появило с помощта на процедури за инвитро забременяване.

— Естествено, че разбирам, и при други обстоятелства щях да дойда, ако не за друго, поне да се запозная с архиепископа.

— Ще се запознаеш — увери я Джак. — Особено след като самият той каза, че няма търпение да се срещнете. Сега, обаче, след като ще ходя на вечеря, ми се иска да направя още нещо. Навън е много приятно, а след като Джей Джей спи, защо не поизлезеш малко да глътнеш чист въздух?

По лицето на Лори се разля широка усмивка.

— Оценявам загрижеността ти, но съм добре.

— О, хайде. Не си си показвала носа дни наред. Слънчево е и доста се стопли.

— Къде да отида? — вдигна рамене Лори.

— Няма значение. Разходи се в парка, напазарувай за Коледа, посети майка си. Просто се порадвай на свободата.

— Джей Джей ще разбере, че ме няма в секундата, в която излиза от вратата. Адски ще се притеснявам.

— Май ми нямаш особено доверие.

— Като педиатър? Не, нямам ти. Виж, наистина ми е приятно да съм си вкъщи с Джей Джей. Щеше да е много по-трудно, ако трябваше да се върна на работа и да го поверя на грижите на някого другиго. Щях да се безпокоя и да се изморявам повече от сега.

— Сигурна ли си?

— Да. Не е лесно, но скоро ще можем да подновим лечението. А колкото повече усилия правя, толкова по-уверена съм в добрия изход.

— Добре — кимна Джак. Искаше му се да споделя нейния оптимизъм. Стисна я за ръката, изправи се и отиде до прозореца. Уорън и останалите бяха по средата на първия си мач, тичаха нагоре-надолу по баскетболното игрище.

— Мисля, че в такъв случай ще излезе малко да поиграя — каза Джак.

— Добра идея, само внимавай да не се контузиш — предупреди го Лори. — Не искам още един пациент вкъщи.

— Ще се опитам да не го забравям — каза Джак, преди да тръгне нагоре по стъпалата, за да се преоблече.

[1] Става въпрос за вдлъбнатините, които се забелязват по дължината на хълбочната кост, описвани като характеристика на женския таз. — Б.пр. ↑

[2] Мястото, където пубисните кости се срещат по средата на най-долната част на корема. — Б.пр. ↑

[3] Римският договор, който дава на всички жители на империята римско гражданство, но същевременно ликвидира формалната независимост на васалите, като ги превръща в интегрална част на държавата, разделяйки я на провинции. — Б.пр. ↑

[4] Увеличаване на количеството. — Б.пр. ↑

[5] Уред, използван в молекулярната биология за разкъсване на клетъчните стени, ДНК и белтъци, чрез звукови вълни с честота 250 khz. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

6:30 след обяд, 6 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Джеймс накара брат Малони да изкара любимия на Джек рейндж ровър от гаража и да го паркира веднага на 51-ва улица отстрани на резиденцията. Колата, модел 1995-та, трудно можеше да се нарече нова, но за Джеймс тя олицетворяваше свободата. През есенните и зимните месеци той я използваше, за да пътува до окръг Морис, Ню Джърси, до едно малко езеро, наречено Грийн Понд, за да прекарва уикендите във вилата си в уединение.

Джеймс седна в шофьорската седалка и подкара на запад, после зави на юг покрай река Хъдсън по Уестсайдската магистрала.

Пътуването беше живописно и той си позволи да се отпусне и да мисли за предстоящата вечер, която — надяваше се — нямаше да е толкова ужасна, както първоначално се бе страхувал, особено след като присъстваше и Джек. Съзнанието му се отнесе пак към главния му проблем: как да накара Шон да не публикува нищо за вероятността костите в костницата да са на Дева Мария. Той потръпна отново при мисълта за последствията, в случай че не успееше. За Църквата, все още разтърсена от загубата на авторитет заради педофилската криза, подобни новини щяха да са унищожителни. Това щеше да е смазващо и за него лично и — както се страхуваше — Папският престол щеше да бъде принуден да го пожертва като жертвено агне заради машинациите на Шон. С дълбоко чувство на тъга Джеймс се зарея в спомени за дългото пътуване до сегашното си положение и надеждите си за по-висок пост.

Той въздъхна, когато се сети за всичките криволици и завои в кариерата си и евентуалния ѝ край, който беше в ръцете на приятел. Стори му се най-голямото предателство, мисъл, която внезапно го наведе на една идея. Той осъзна, че именно на тази „лична“ струна би могъл да повлияе върху решението на Шон за публикация. Джеймс добре познаваше негативното отношение на приятеля си към

организираната религия, така че всеки апел в тази област би паднал на камък. Джеймс знаеше също така, че Шон не е особено морален, но определено е жертвоготовен приятел. С нотка на лек оптимизъм той реши, че ще подходи към Шон като наблегне на факта, че неговите действия биха засегнали него, Джеймс, и повече или по-малко да наблегне как биха повлияли те върху Църквата като цяло и миряните.

Джеймс излезе от магистралата и сви към Уест Вилидж, насочи се към Мортън стрийт и зае първото свободно място за паркиране, което намери. Тъй като по общо признание се справяше ужасно с успоредното паркиране, отне му десет минути да настани колата както трябва.

Пет минути по-късно той влезе в алеята, която водеше към дървената къща на семейство Дотри и спря. Беше идвал преди, но бе забравил колко е очарователна. Нямаше нищо квадратно и вертикално в нито един от четирите ѝ етажа. Всичките рамки на прозорците и дори касата на входната врата бяха леко наклонени надясно, което навеждаше на мисълта, че ако вратата случайно се затръшнеше, цялата сграда можеше да падне надясно към изглеждащата по-солидно съседска къща от тухли. Дървената обшивка на стените беше боядисана в бледосиво, а первазът — бледожълто. Покривът, обаче, макар и трудно видим заради ъглите на таванските стаи, беше с плочи от зелени шисти. Входната врата с няколко тесни прозорчета беше тъмнозелена, почти същия цвят като рейндж ровъра на Джеймс. В средата на вратата имаше месингово чукало с формата на човешка ръка, държаща топка. Непосредствено вляво се четеше табелка: „Дом Генерал Хорейшио Фробър, 1784 г.“.

Джеймс се улови, че се усмихва вътрешно. Помисли си, че Шон би избрал точно такъв тип извънградска къща. Без съмнение приятелят му обичаше да се откроява сред тълпата, мисъл, която наведе Джеймс на друга идея. Може би беше в състояние да уреди Шон да получи някаква висока награда, ако обещае да не публикува нищо за мощите на Дева Мария... нещо като посвещаване в сан на съвременен Малтийски рицар. С успокоителното чувство, че разполага с план, макар и със съмнителна ефективност, Джеймс се пресегна и обяви за пристигането си с няколко тежки удара на бронзовото чукало. След това се сви вътрешно, спомняйки си опасно наведената надясно къща.

След няколко секунди вратата отвори еуфоричният Шон със скок с лед в ръката и широка усмивка на лицето.

— Почетният гост пристигна! — провикна се той през рамо към вътрешността на къщата, от където се носеше възхитителен аромат на печено на грил месо. От дъното долитаха звуците на Концерт за пиано на Бетовен.

Сана и Джак се материализираха от задимения, осветен от свещи интериор от двете страни на Шон. Последваха възклицания, прегръдки и потупване по гърба, когато Джеймс влезе в дневната. Зад паравана на малката камина уютно пропукваше огън.

— Мили боже! — Джеймс притисна длан към гърдите си в изумление. — Бях забравил колко е приятно тук. Много по-приятно и уютно от бърлогата ми край езерото в Ню Джърси.

— Добре, седни и се наслаждавай, рожденико! — каза Шон, като хвана Джеймс за лакътя и го поведе към един стол и възглавничка за коленичене, сложени точно до камината. Светлината от огъня вътре и свещите правеха хронично червените му страни да изглеждат почти като ожулени. — Какво предпочиташ? Имаме страхотна реколта „Петрус“, което съм оставил да „диша“ от няколко часа, или твоя любим малцов скок.

— Мили боже — повтори Джеймс слисан. Тази екстравагантност мигновено го накара да изпита безпокойство за евентуален успех с костницата. — „Петрус“! Това се казва честване!

— Можеш да се обзаложиш! — потвърди Шон. — Какво да бъде?

— „Петрус“ е върховна наслада и с удоволствие бих изпил една чаша.

— Няма проблем, стари ми приятелю — каза Шон и изчезна след Сана в кухнята.

Изпаднали внезапно като в безвъздушно пространство след цунамито на посрещането, Джеймс и Джак се спогледаха.

— Благодаря ти, че дойде — тихо произнесе Джеймс. — Въпреки че аз наистина трябваше да съм тук, за да започна кампанията си, не съм сигурен, че бих бил в състояние да го направя без твоето присъствие.

— Всъщност, радвам се, че съм тук — отвърна Джак също тъй тихо, макар че с включената уредба нямаше начин да бъдат чути от

кухнята. — Но трябва да те предупредя, че Шон няма търпение да публикува тази история за Дева Мария. Опитах се да помогна, както ти ме беше помолил, но съм все по-малко оптимист, че можем да го убедим, каквито и страховити причини да изтъкваме. Ами, две причини, една от друга по-страховити.

— Какви причини? — поиска да знае Джеймс и усети как сърцето му пада в петите.

— Според мен той вярва, че има замесен религиозен компонент. Няколко пъти намекна за възможността, че е бил избран свише да оповести това, което според него е просвещение на цял свят.

Джеймс отвори широко очи.

— Да не би да казваш, че е започнал да вярва, че действа като своего рода пратеник на Господ Бог? — едва успя да изпусне думите през полуотворените си устни кардиналът. За него това намирисваше на богохулство, ако не и на душевна болест. Беше го виждал преди у някои фанатици, но трудно можеше да приеме Шон за фанатик. Във всеки случай Джеймс не го приемаше за положителен знак, нито за окуражителен. — Каква е другата причина?

— Онази, която вече споменахме — Шон гледа на цялата тази работа като на върховен принос към археологията и категорично вярва, че тя ще го направи известен. Това винаги е била цел номер едно в живота му и се бе примирил с факта, че като археолог се е родил прекалено късно, за да постигне такъв статус.

— Нектар на боговете — обяви гръмогласно Шон на излизане от кухнята, понесъл кристална чаша, почти пълна с рубиненочервено вино. — Ваше Преосвещенство — каза той с поклон, подавайки на Джеймс чашата.

— Колко галантно — отбеляза Джеймс, поемайки виното. След като вдигна чашата за тост към приятелите си, той завъртя чашата, вдъхна от богатия аромат на питието и после отпи. — Наистина нектар на боговете — съгласи се той.

В този момент тримата мъже се разположиха на столовете — Джеймс и Шон от двете страни на камината, а Джак на дивана срещу нея.

— Сана няма ли да се присъедини към нас? — попита Джеймс.

— Ще дойде веднага, след като завърши последните приготовления за вечерята. Или ще се провикне, когато всичко вече е

готово.

— Джеймс — каза Джак. — Страхотно е да те видя в цивилни дрехи. В моето съзнание ти изглеждаш по-добре в джинси, риза и пуловер, отколкото в онези ренесансови кардиналски костюми. Те са прекалено плашещи.

— Точно така, точно така! — съгласи се Шон, вдигайки чашата си със скок, сякаш за тост.

— Ако зависеше от мен, щях да се обличам така всеки ден! — облегна се в стола си кардиналът и сложи краката си върху възглавничката, преструвайки се на отпуснат, макар да се чувстваше безкрайно напрегнат. — Е, осветли ме докъде стигнахте с костницата.

— Напредваме. Бих рекъл — от добре по-добре. — Шон ги изгледа. — Дори още на теб не съм казал, Джак, но успях с голям труд да развия две страници от първия свитък на Евангелието на Симон, и това е удивително. За съжаление, с тази скорост може да отнеме повече от месец, докато се справя с всичките три.

— В какъв смисъл е удивително? — Джеймс изследваше кожичките около ноктите си, сякаш не го интересуваше особено.

Шон се премести в стола си напред и светлината от камината огря очите му.

— Имах чувството, че съм пренесен по загадъчен начин в първи век като свидетел на борбите на ранната Църква.

— Би могъл да го направиш много по-ефикасно с „Ранната църква“ на Хенри Чадуик, и с много по-голяма увереност в точността на материала. — Джеймс отпи от виното си.

— Не е същото, колкото и да си напругаш въображението — възрази Шон. — Сякаш го чувах директно от човек, който е бил там, и е участвал лично.

— Как така? Докато се опитва да купи Петровата сила от Светия дух? — разсмя се Джеймс.

— Джеймс, вече знам мнението ти за костницата и съдържанието ѝ — смърри го меко Шон. — Но мисля, че трябва да чуеш по-нататък. Няма да промениш становището ми като подхвърляш подигравки за онова, което съм научил дотук, преди дори да си го чул.

— Мисля, че ролята ми е да те държа здраво стъпил на земята — отвърна му язвително Джеймс. — Имам чувството, че ти си този, който е склонен към прибързани заключения.

— Може в някакъв момент действително да имам нужда от проверка на истинността, но не и преди да разбереш какво вече сме научили и какво ще научим от свитъците и мощите.

— Прав си — съгласи се Джеймс. — Нека чуем какво си разбрал до този момент.

— Евангелието започва с нещо, което бих нарекъл „изстрел“ — каза Шон. — Симон се описва като Симон от Самария, за да е сигурен, че читателят ще прави разлика между него и друга сравнително съвременна фигура, Исус от Назарет.

Въпреки че само миг по-рано бе решил да се държи любезно, докато Шон говори, Джеймс избухна в смях.

— Искаш да ми кажеш, Симон, с всичкия си ум, в собственото си евангелие се слага наравно или дори по-високо от Исус от Назарет?

— Точно това казвам — кимна Шон. — Симон с подчертано уважение отдава дължимото на Исус от Назарет, че е законът или думата, и за това, че е Спасителят, що се отнася до греха, особено първородния грях, но той също така казва за себе си, че е гносис, или познание, великата сила, която ще донесе познание за истината, като по този начин измества Исус, точно както според него Исус е изместил Храма и Моисеевите закони.

— Значи Симон пише, че е божество? — попита Джеймс със слаба, подигравателна усмивка на неверие върху лицето.

— Не в същия смисъл като Исус от Назарет — продължи Шон. — Трябва да ти дам да погледнеш внимателно текста и лично да видиш, когато го развия напълно и го сложа под стъкло. Симон вярва, както останалите гностици, че има божествена искра, защото е бил благословен с гносис, или специално знание.

— Това е раннохристиянски гностицизъм — обърна се Джеймс към Джак, за да му разясни.

— Абсолютно — оповести Шон, усмихвайки се на себе си. — Изглежда Симон е бил първият християнски гностик, ето защо Басилидис няма търпение да попита Сатурний за неговия учител. Симон стига до там да каже, че сприхавият юдейски бог, създал света, не е същият бог, като Бащата на Исус от Назарет, който е истинският Бог, идеалният Бог, който няма нищо общо с несъвършения и опасен физически свят.

— Тогава излиза, че Симон е бил ранен платонист, отбягвайки юдейските си корени.

— Точно така — продължи да се усмихва Шон. — Симон е бил повече Павел, отколкото Петър; някои смятат, че той има много повече общо с Петър в ранния му живот, доколкото знаем, тъй като е израснал в по-малко благоприятна среда в Самария, докато Петър е живял в Галилея. Както и да е, намирам това за очарователно, а съм развил едва две страници. Това, което е смайващо, е Симоновата идея за принос към мисията на Исус от Назарет — Исус ни спасява от греха, докато Симон се заема с проблема за познанието. Питам се само дали, след като всички свитъци бъдат развити и преведени, Симон в Евангелието си ще се отърве най-после от това да е удобната изкупителна жертва, както е било през годините.

— Дълбоко се съмнявам — каза Джеймс. Последното нещо, което Джеймс искаше в този момент, беше Симон Магьосника да бъде „реабилитиран“. — Измяната му е канонически приета и неизменяема, и със сигурност не и от нещо, което е написал сам за себе си.

— Хайде всички на вечеря — показва се от кухнята Сана и си сипа една чаша вино.

Мъжете се изправиха и докато Шон хвърли няколко цепеници в огъня, Джеймс и Джак последваха Сана към дъното на къщата, където имаше маса за хранене в една прилична на зимна градина пристройка.

— Тази каша с костницата може да стане още по-лоша — промърмори Джеймс на Джак, докато сядаха, и той знаеше, че не може да бъде чул от Сана и Шон.

Джак кимна, но от негова гледна точка беше обратното, въпреки че не го каза на Джеймс, който в момента изглеждаше по-обезпокоен, отколкото когато беше дошъл.

Няколко минути по-късно всички седяха и Шон помоли Джеймс за благословия. Обстановката беше приятна и двамата гости признаха, че човек никога не би заподозрян, че посред Уест Вилидж в Ню Йорк Сити може да е толкова тихо. Не се чу и един клаксон. Шон беше включил група лампи, които осветяваха грижливо планираната им и пленително тиха японска градина, оградена от грубо изсечени кедрови дъски. Нямаше и далечна следа от несъразмерността на големия град.

— Вдигам тост за нашите домакини — каза Джак, като вдигна чашата си и кимна към Сана в десния край на масата. Шон беше в

левия край, точно срещу Джеймс. Пред всеки стоеше чиния с печено на грил месо със странен, оранжев на цвят пикантен сос, кускус с тънки бадемови стърготини и артишок с винегрет.

— Ядем агнешко филе с индийски подправки — обяви Сана. — За съжаление, се наложи месото да престои в марината по-малко от два часа, но се опитах да направя най-доброто за времето, с което разполагах, след като оставих пробите си в инкубатора да се сушат през нощта.

— Предполагам, се опитваш да получиш ДНК от мощите в костницата? — попита Джеймс. При мисълта, че костите може да се окажат на Дева Мария, той се почувства неловко, макар да не можеше да обясни защо. Имаше чувството, че това е нещо интимно.

— Точно така — отвърна Сана. — Но за момента опитите ни са да я получим от зъбите, не от кост.

— Процесът дълъг ли е? — попита Джеймс.

— Не и ако извадим късмет. Може да отнеме само два дни, но е възможно да се проточи и до една седмица. Предпочитам да работим по-внимателно, вместо да бързаме. Има голяма вероятност от замърсяване на ДНК, което искам да избегна.

— Ами костите? — попита Джеймс. — Какво научихте от антрополога? Човешки ли са? На жена? Или на повече от един човек?

— Определено са на човек, несъмнено на жена, и то на една — побърза да се намеси Шон.

— Има предположение, че жената е раждала многократно — добави Джак. — Всъщност, доста пъти, което означава, че е имала от пет до дузина деца.

Джеймс усети как слепоочията му започват да пулсират и как се изпотява. След като отпи глътка вино, за да навлажни внезапно пресъхналото си гърло, той попита:

— А за колко годишна жена става дума?

— Трудно е да се определи, но антропологът допуска, че е на възраст над петдесет, може би дори над осемдесет.

— Разбирам — кимна Джеймс. Направи наум бърза сметка и осъзна, стреснат за пореден път, че тази възраст би била напълно подходяща за Дева Мария, имайки предвид, че Исус се е родил около 4 години пр.н.е. И тя е починала 62 години след Новата ера. По това време би била на около осемдесет.

Джеймс усети как безпокойството му се увеличава. Макар да знаеше, че всичко това е само косвено, той се боеше, че такова доказателство може само да затвърди мнението на Шон, правейки работата на Джеймс още по-трудна. Това също така му подсказа, че не може да чака повече. Трябваше да изложи собствените си аргументи; в обратен случай трябваше да прибегне до план Б. Разбира се, големият проблем с план Б беше, че такъв не съществуваше.

С трепереща ръка, което се опита да скрие, той отпи солидна глътка вино, запазвайки вкуса, който бе абсолютно божествен. Преглътна бавно, малко по малко. После се изправи в стола си и започна с благодарност към домакините.

— Това беше най-прекрасната вечеря, която си спомням — каза той, поглеждайки наляво към Сана. — Това са най-изисканите вкусове и аромати, най-изкусно приготвеното месо. Поздравявам ви, млада госпожо. — Джеймс вдигна чашата си и Шон и Джак го последваха. После, като се обърна към Шон, той отново вдигна чашата си. — И се моля добавянето на това върховно вино към изисканата вечеря да не ви е принудило да ипотекирате къщата.

Шон се наведе напред и се изкикоти.

— Всяко похарчено пени си струваше за празнуването на рождения ти ден, който, когато бяхме в колежа винаги ни се струваше, че идва в най-подходящо време като извинение да се забавляваме, вместо да учим. Нека сега отпразнуваме нашата костница и обещанието, което тя носи. Наздраве!

Всички вдигнаха чаши.

— Но сега трябва да насоча разговора в по-сериозна посока — каза Джеймс, обръщайки се право към Шон. — Оценявам вълнението ти по отношение съдържанието на костницата, но се налага — боя се — да охладя ентусиазма ти значително, като ти напомня онова, което ти казах в резиденцията: става въпрос за изкусно копие, обявено както изглежда от този мистериозен Сатурний. След като разсъждавах и се молих много, съм напълно сигурен, че случаят е точно такъв. Защо този човек го е направил нямам никаква представа, нито пък искам да знам, тъй като е работа на самия Сатана. Може би е питаел лично недоволство срещу развиващата се Църква, вероятно заради напълно уместното осъждане от страна на Църквата на гностичната ерес, която той — разбирам от писмото — подкрепя. В същото време вероятно е

проявил далновидност относно бъдещата роля на Мария като единствения най-важен символ на католическото духовенство и вяра. Църквата — това е духовенството от едната страна, а от друга е тялото Христово. Папите винаги са изтъквали близката връзка между Мария и пълното приемане на Исус от Назарет като Божи син. За жените като цяло Девата е изкупителка за греховете на Ева.

— Как е възможно да обявяваш това нещо за фалшификат на етап, когато още го проучваме? — извика Шон и удари по масата така, че чиниите и чашите издрънчаха.

— По смисъла на вярата, синко, според чувството за вяра — авторитетно произнесе Джеймс, вдигнал ръка във възпиращ жест. — Светият Дух се проявява чрез тялото на Църквата като *sensus fidelium*^[1] — благословеното притежание на всеки вярващ; също така, както и посредством йерархията — най-вече в лицето на Папата — се проявява той и в доктрината на Църквата, която дава насоки на вярващите и която произхожда от Светото писание.

Шон вдигна ръце над главата си и погледна Джак, като подигравателно въртеше очи.

— Можеш ли да повярваш какви ги говори този човек? Сега се опитва да ме обърка с латински, да ме впечатли и да започнем спор. Също като навремето в колежа. Ще стигне до аргумента за непогрешимостта, както правеше преди. Някои неща никога не се променят!

Шон насочи отново вниманието си към Джеймс, който продължаваше да държи ръцете си високо вдигнати.

— Е, прав ли съм, шишко? Няма ли да опрем отново до стария ни спор, че когато говори от официалната си позиция на Римски архиепископ и глава на Църквата по въпроси за вярата или морала, папата е непогрешим? Не върви ли натам тази дискусия?

— Нека завърша мисълта си, преди да сме се отклонили — прекъсна го Джеймс, насилвайки се да запази спокойствие пред наглостта на Шон. — Въпросът е в следното: всяка публикация относно съдържанието на костницата и Дева Мария, според патриарх Кирил Александрийски и според Бернар Клерво ще нанесе непоправими вреди на Църквата в тези прискърбни времена на слаб духовнически авторитет. Вярата на стотици хиляди хора ще бъде подложена на прекомерно изпитание. Целибатът^[2] и без това е вече

заплашен. Броят на свещениците, които и без това са малко, съвсем ще намалее. Имам десет енории без пастор. Не ми стигат свещениците!

— Това не е мой проблем — отсече Шон. — Вината си е на Църквата. Трябва най-после да излезе от Мрачните векове и да спре да се черви в ъгъла, осланяйки се на непогрешимостта си, вместо да се справя с фактите. Това е също като скандала с Галилео.

— Тази работа не е имала нищо общо с папската непогрешимост.

— Добре де, можеш да ме подиграваш. Галилео бил обявен за еретик защото с телескопа си успял да докаже, че хелиоцентричната теория на Коперник е вярна, в противовес на църковната догма, която твърдяла, че земята е центърът.

— Тук проблемът е опирал до Священото писание и *sensus fidelium*, а не до папската непогрешимост — озъби му се Джеймс.

— Както и да е — презрително изсумтя Шон. — Било е непроситимо незначитане на фактите и истината.

— Това си е твое мнение.

— Разбира се, че е мое.

— Случаи като този с Галилео трябва да се разглеждат в контекста на времето, в което са се случили.

— Не мисля, че фактите и истината са зависими от времето — настоя Шон, прекъсвайки кардинала. Беше започнал да слива думите от скоча и виното, с които бе започнал още преди идването на Джак и Джеймс. — Някой друг — освен Джеймс — вярва ли в това нещо?

Шон изгледа Сана и Джак и леко се наклони, но никой не отговори. Никой не искаше да взема страна в спор, който явно нямаше да завърши скоро и чувствата на единия щяха да бъдат наранени.

— Ще ми позволиш ли да завърша? — попита Джеймс.

Шон разпери ръце широко и вдигна рамене.

— Публикуването на статия за мощи, които биха могли да се окажат на Дева Мария, следователно директното опровергаване на „*Munificentissimus Deus*“ — декларацията на папа Пий XII през 1950-та година, отнасяща се до Успението Богородично — не само би оказало опустошителен ефект върху Църквата като подкопае репутацията на Дева Мария и авторитета на духовенството, но — сигурен съм — ще има същия ужасяващ ефект и върху кариерата ми. И тъй като въпросът несъмнено ще се разследва, скоро ще стане ясно, че аз лично съм се намесил в Папската комисия за Священата археология, за да ти

осигуря на теб, Шон, достъп до некропола, което ти е дало възможност да откраднеш костницата.

— Предпочитам да мисля за това като за заем — каза Шон с подигравателна усмивка.

— За човек, който претендира, че държи на истината и фактите, кражба е много по-точен термин от заем. Доста бързо истината и въпросните факти ще се разчуют — че архиепископът на Ню Йорк е дал възможност на крадец да вземе костницата без знанието както на Папската комисия, така и на археолозите, а след това е уредил крадецът нелегално да изнесе артефакта от Ватикана и Италия и да го транспортира до Ню Йорк, където е бил осквернен без знанието на истинските му собственици. При това положение бих дал на папата най-много седмица да ме привика в Рим, а след това да ме заточи в някой манастир, може би в джунглата на Перу или пустините на далечна Монголия.

След като Джеймс свърши, в уютната трапезария се възцари тишина. Чувахе се единствено как котката на семейство Дотри дращи в кутията си в коридора. Никой не заговори. Дори не се спогледаха. Неловкото чувство за предателство увисна във въздуха като миазма.

Сана внезапно отблъсна стола си назад и се изправи.

— Защо не се върнем пак в хола, където да поднеса десерта. Шон, погрижи се за коняка. — Сана занесе своята чиния и тази на Шон в кухнята, докато другите ставаха. Никой от мъжете не говореше.

— Кой ще пие коняк и кой продължава с вино? — попита безгрижно Шон. Той взе почти пълната втора бутилка „Петрус“ и тръгна към дневната, като залитахе несигурно. — Който иска вино, да си донесе чашата — добави той, като шумно постави своята на плота.

В дневната всеки седна на предишното си място. Шон сложи бутилката с вино и чашата си на масичката за кафе, после хвърли още няколко цепеници върху горещата жарава, преди да налее коняка, който Джеймс бе поискал, и да допълни с вино чашата на Джак.

— Така вече е добре — обяви той, докато сядаше отново.

Погледна към разгорелия се огън. Беше доволен, само дето топката сега беше в неговото поле и трябваше да отговори на коментара на Джеймс. Беше наясно с проблема, но реши, че работата с костницата е твърде важна, за да бъде изоставена, дори и да имаше някаква вероятност Църквата да бъде поставена в неудобно положение

и да накаже един от най-добрите си и най-умни архиепископи, въпреки че вината не беше негова. Шон бе решил да не се поддава да бъде манипулиран от молбите на Джеймс.

— Джеймс — каза той, като отпи малка глътка от виното. — Ти наистина ли вярваш, че папата ще те накаже за нещо, за което очевидно нямаш никаква вина? Искам да кажа, че поемам пълната отговорност за това, което съм направил и ще правя.

— Мисля, че има сериозен шанс да бъда наказан.

— Ох — въздъхна Шон, доволен да чуе, че евентуалното изгонване на приятеля му не е въпрос на минути, което променяше доста нещата. — Според мен Църквата взема някои странни решения, като например забраната да се използват кондоми в Африка, за да се предпазят хората там от масов мор от спин, но не мисля, че ще са толкова глупави да прекратят кариерата ти заради моите нарушения.

— Сигурен съм, че по-добре от теб познавам отвътре как работи Църквата.

— Може и така да е, но аз оставам на своето мнение. Нещо повече, дразнят ме твоите опити да ме подтикваш да изоставя проект, който смятам за необикновено важен! От моя гледна точка обсъждането на папската непогрешимост е позитивно, а не негативно нещо, особено когато тая непогрешимост се разпростре върху сферата на морала. Мистичното функциониране на Светия Дух за мен е пълна измишльотина, да не говорим, че налагането на безбрачие е отявлен морален диктат върху връзката между секс и брак, та да бъде обявявано за безгрешно. Това противоречи на човешката интуиция и познание, и освен това, ако се замислиш именно върху *sensus fidelium*, което ти изтъкна, още по-ясно ще проличи, че Църквата в лицето на папата и католиците миряни са скарани по отношение на секса от години, дори от поколения насам.

— Предполагам, че ти ще си по-добър арбитър на сексуалните нрави, нали? — попита Джеймс презрително. Знаеше, че старият му приятел е пийнал доста.

— Ще съм по-популярен от настоящите арбитри — каза Шон. — Защо католическата църква, особено американската, е така вманиачена на тема секс?

— Християнската църква от самото начало винаги е смятала, че бракът и сексът са били пречка за един истински съюз с Исус Христос,

откъдето явно идва изискването за безбрачие на свещениците. По тази причина и аз съм спазвал целибата през всичките тези години. Жертвата ме е карала да се чувствам по-близко до Бог, без никакво съмнение.

— Радвам се, че се чувстваш по този начин, но това не ме изненадва, защото си луд. Все пак държеше Вирджиния Соренсон в ръцете си, но я пусна да си отиде. Какво парче беше само, нали, Джак?

— Определено беше красавица — съгласи се Джак, наясно с менталното състояние на Шон. — И освен това умна, и приятна.

— Никога не си си признавал за Вирджиния — продължи Шон, като произнасяше думите все по-завалено. — Изчука ли я онзи уикенд? Хайде, сега най-после имаш шанс да разкажеш на приятелите си. Не забравяй все пак, че тогава се изнесохме заради теб, само и само да ти осигурим терен и уединение.

— Отказвам да влизам в непочтителен разговор за Вирджиния — каза твърдо Джеймс. — Да се върнем на нашата дискусия. Как стана така, че започнахме да говорим за папската непогрешимост, а затънахме в секса?

— Защото са свързани. — Шон погледна към Джак, чието мълчание му се стори необичайно.

— Как ще са свързани! — възрази Джеймс. — В съвременния свят силата на папската непогрешимост е била използвана само два пъти и в никой от тези случаи не са били замесени моралът или сексът. Всъщност, по някаква ирония, и двата пъти — през 1854-та и през 1950-та година — е замесена догмата, свързана с Дева Мария. През 1854-та папа Пий IX обявява непорочното зачатие за догма ex cathedra, което — противоположно на това, в което мнозина вярват — не се отнася до зачатieto на Исус Христос, синът на Мария, а по-скоро до самата Мария, както и до нейния син, че първородният грях трябва да ѝ бъде простен. Разбира се, вторият път е през 1950-та година в Декларацията на папа Пий XII, както вече споменах, относно Успение Богородично. От къде на къде, за бога, откри секс в това?

— Не тези два случая са причинили настоящия проблем. Повечето папи през годините са повтаряли непрестанно, че сексът е дявол. Предполагам, че папа Григорий Велики е най-големият виновник, тъй като е казал, че сексуалното удоволствие е греховно в себе си и за себе си. Но сега, в съвременната декларация за папската

непогрешимост, на тези стари схващания е дадена нова легитимност, най-малкото от папска гледна точка. Един съвременен папа не може да отменя решението на предишен папа, без да подрони собствената си репутация. И в арената на отношения срещу секса това е особен проблем, защото голям брой миряни имат нов, много по-модерен възглед за секса не като за грях, а като доказателство за неговата божественост. Тайнството на брака, предвиждайки любящ сексуален съюз, сега е много по-свещено в очите на повечето хора. На него не се гледа като на зло, а като на утвърждаване на Бога и дар от Бога. Мисля, че Църквата трябва даzakлейми остарелите си схващания за секса като грях и да утвърди, че удоволствието е божествено и че чувствената взаимност е нещо, към което трябва да се стремим. Само това има смисъл. Защо един всемогъщ бог би създал удоволствието от секса, а после би искал децата му да не го използват?

— Струва ми се, че оправдаваш една самообслужваща теология — каза Джеймс.

— Може и така да е — съгласи се Шон. — Но ще ти кажа: това има много по-голям смисъл за мен като индивид, отколкото позицията на Църквата, и е добре тази твоя Църква да осъзнае, че по-голямата част от миряните са на моето мнение.

— Това е нещо, което не мога да приема.

— На твой риск и на риск на Църквата. Като добър пример ти давам целибата. Ако направиш целибата решение на индивида, а не на Църквата, ти би разрешил едновременно педофилския проблем и проблема с набирането на нови свещеници. Просто го направи лично решение, така че откачените като теб да го спазват, и нормални, които ще са в по-добра позиция да съветват миряните по въпросите за брака, родителските грижи и онова, около което се върти животът на хората.

— Шон! — прекъсна го Джеймс. — Пиян си, така че няма да се обидя, без значение как ме наричаш и какво казваш. Но нека съм ясен. Ако публикуваш нещо за мощите в костницата, откраднати от Ватикана, не само ще засегнеш мен, твоя приятел, но и хиляди други хора, особено бедните и тънещи в мизерия, които имат единствено вярата, често съсредоточена в лицето на Дева Мария, на която гледат като на абсолютен модел за вяра и духовност. Шон, не прави това, особено когато е продиктувано от тщеславни подбуди.

— Тщеславни подбуди! — извика Шон. — Ти да не мислиш, че си единственият тук, който е с мисия! Е, да ти го начукам! Тази костница ми попадна неочаквано в ръцете. Откъде да знам, че не е замесен самият Господ Бог, който иска да разкрия истината?

— Ти не знаеш дали това е истината! — възрази Джеймс. — Точно там е въпросът!

— Точно затова правя проучване. Когато свърша със свитъците...

— На какъв език са написани?

— Арамейски — избъбри Шон.

Сърцето на Джеймс се сви. Внезапно го бе огряла надежда, че свитъците на Симон може да са на някой неподходящ език, което би му помогнало да ги дискредитира, но арамейският беше родният език на Симон.

— Когато свърша със свитъците, а Сана приключи работата си...

— Как изследванията на Сана ще потвърдят или отрекат автентичността на мощите? — прекъсна го раздразнено Джеймс.

— Нямам представа. Не разбирам изобщо какво прави тя, но това е показателно за нашето желание да изследваме както му е редът съдържанието на костницата в границите на възможностите си.

— Независимо от това кого можеш да засегнеш?

— Виждам го по-скоро като на кого бих могъл да помогна. Имам предвид и на самата Църква.

— Наистина ли вярваш, че може да си бил избран от Исус Христос да поведеш хората към Църквата? Правилно ли чувам?

Шон разпери ръце.

— Възможно е — каза той, но прозвуча като *в'можно е* заради надебеления му език.

Джеймс оброни глава на гърдите си.

— По-лошо е, отколкото си представях.

— Защо? — попита Шон. Все пак не беше толкова пиан, че да не забележи промяната в поведението на приятеля си.

— Започвам да се страхувам за душата ти — каза Джеймс. — И за психическото ти здраве.

— Хей, вече прекрачи границата! — сопна му се Шон. — Чувствам се отлично. Идеално. Никога не съм се чувствал по-добре. Тази костница и съдържанието ѝ са най-очарователното нещо в кариерата ми.

Сана се появи внезапно от кухнята с шоколадова торта със запалени свещи, пеейки „Честит рожден ден“. Шон и Джак се присъединиха, докато тя оставяше подноса на страничната масичка до Джеймс.

Смутеният Джеймс се плъзна напред в стола си и страните му почервенияха. Той си пое дълбоко въздух и духна към свещите, угасяйки ги наведнъж сред бурни аплодисменти.

Както винаги, той не оповести какво си е пожелал, ако изобщо си бе пожелал нещо; но ако го бе направил, Джак се сещаше какво може да е то.

[1] Чувство за вяра. — Б.пр. ↑

[2] Обетът за безбрачие — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

9:23 вечерта, събота, 6 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

— Ти на това паркиране ли му викаш? — попита Джак с ръце на хълбоците, загледан в отдалечения на повече от шейсет сантиметра рейндж ровър от тротоара, на който стоеше.

— Толкова мога — отвърна Джеймс. — Не ми прави забележки. Просто влизай. Уверявам те, че ще те откарам у вас невредим.

Двамата мъже седнаха отпред и Джак побърза да закопчее предпазния колан. Ако паркирането на Джеймс беше такова, какво ли беше шофирането му?

— Не си пил много вино, нали? — попита той.

— Не се безпокой, имам чувството, че изобщо не съм пил.

— Мога и аз да карам — предложи Джак. — Пийнах съвсем малко.

— Добре съм — каза Джеймс, докато се опитваше да се измъкне от тясното пространство.

Пътуваха мълчаливо, докато излизаха от Уест Вилидж, всеки потънал в мисли за напрегнатите разговори по време на вечерята.

— Шон е непоносим — внезапно произнесе Джеймс, докато чакаха светофара да светне зелено, преди да излязат на Уестсайдската магистрала. — Разбира се, той винаги е бил такъв.

— Винаги си е бил чешит — кимна Джак.

Джеймс го погледна, загледан в решителния му профил на фона на уличните лампи.

— Това беше по-скоро вяла подкрепа.

Джак се обърна и очите им се срещнаха за миг, преди да светне зелено и Джеймс да потегли напред.

— Съжалявам — каза Джак. — Не трябваше да казвам нищо, за да не влошавам още повече нещата за теб. Наясно съм колко раздразнен се чувстваш, но по мое скромно мнение той като че ли също има право.

— На негова страна ли си? — поиска да знае Джеймс със смесица от изненада и неверие.

— Не, не съм на ничия страна. Но последния път, когато той ме покани на вечеря и бяхме сами, докато миехме чиниите, поговорихме накратко за впечатляващите ти успехи в църковната йерархия. Това го накара да ми каже някои неща, които не съм знаел. По времето, когато тримата се запознахме в колежа, той е бил вече отлъчен католик, но никога не съм знаел защо.

Джеймс му хвърли бърз поглед, преди да върне вниманието си отново към пътя.

— Не ми кавай! Не се е самозадоволявал, нали?

— Не, нищо чак толкова драматично, но близко.

— Виж ти, това е нещо ново — промърмори Джеймс. — Какво имаш предвид под „близко“?

— Тъй като не съм имал опит в религията заради факта че израснах в атеистично семейство, не ми е удобно да разказвам историята му, но все пак ще я разкажа. Явно като тийнейджър Шон е бил привързан към Църквата, както са били двамата му родители.

— Това го знам — прекъсна го Джеймс.

— Тогава знаеш, че всички те са били много дейни в енорията си.

— И това знам.

— Както и да е — каза Джак, — той стигнал до пубертета без особена подготовка, може би дори никаква. Както сам го разказва, изглежда по-скоро смешно. Явно е мастурбирал първия път случайно е бил страшно изненадан. Бил под душа и миел старателно интимните си части, и колкото по-чисти ставали, толкова по-добре се чувствали, докато накрая получил оргазъм, който описва като божествено удоволствие. По очевидни причини тази случка го подтикнала да си взема душ по няколко пъти дневно и да си мисли, че така се доближава по-плътно до бога.

Джеймс се улови, че се подсмива въпреки неловкостта си. Можеше ясно да си представи Шон да разказва подобна история, тъй като беше добър разказвач. Но миг по-късно утихна, изпитвайки страх как ще завърши историята.

— Явно — продължи Джак, — това са били няколко безкрайно блажени седмици, преди да се запознае с учението на папата, за когото

спомена тази вечер.

— Имаш предвид папа Григорий Велики?

— Така мисля, че беше — кимна Джак. — Толкова ли е бил против секса, както смята Шон?

— Да — призна Джеймс.

— Както и да е — продължи Джак, — Шон описа сблъсъка с догмата на Църквата и собственото си чувство за божествено удоволствие като катаклизъм, особено научавайки, че за да получи причастието, ще трябва да признае всеки епизод от самозадоволяването и всяка нечестива мисъл, като например как си е фантазирал за задника на Илейн Смит.

— А задникът на Илейн Смит струвал ли си е наистина възхищението?

— Според Шон — да.

— Ясно ми е, че този забавен анекдот ще се окаже нещо лошо, така че нека го чуем.

— Шон твърди, че се е съпротивлявал на това шест месеца, опитвайки се да спазва целомъдрен живот в съгласие с църковната догма. За това се изисквало да признае седмица подир седмица прегрешенията си, така че за да може когато влезе в изповедалнята да се изповяда, той започнал да си води стриктно дневник. Колкото до нечестивите мисли, те били свързани главно с възхищението от анатомията на Илейн Смит.

— Много го протакаш — простена Джеймс.

— Съжалявам. Както казах, тази битка продължила месеци наред, като нашият приятел правел всичко възможно да си спомня подробностите, така че да ги изповядва в петъците най-подробно.

— И? — нетърпеливо попита Джеймс.

— Шон забелязал, че двамата свещеници, които обикновено изслушвали изповедите, се заинтересували.

— Боже мили, не! — извика Джеймс.

— Не се разстройвай — предупреди го Джак. — Нищо не се е случило, най-малкото открито.

— Слава богу!

— Но без значение колко подробно се изповядвал, това все не било достатъчно, и всяка седмица му задавали все повече и повече въпроси, така че дори той, едва съзряващ, усетил, че нещо не е наред.

Върховният момент настъпил, когато един от свещениците му предложил да се срещнат насаме в изповедалнята и да му помогне да преодолее този опасен за душата навик.

— Срещнали ли са се?

— Според Шон — не. За смайване и ужас на родителите си той решил, че скъсва отношения с Църквата, уж временно, но трае и до днес.

— Това е нещо много неприятно — съгласи се Джеймс. — Жалко, че не е познавал по-интелигентни свещеници, които да му помогнат в такъв критичен момент.

— Не казва ли той точно това? Свещениците, спазващи целибата не са най-добрите водачи за деца през стресовия период на пубертета, точно както не са добри наставници за млади хора, които ще създават семейства. Да имаш деца е много по-проблематично, отколкото хората си представят, дори при най-добрите обстоятелства. — Джак нямаше как да не помисли за собственото си положение в момента.

— Не мога да го оспоря и ще се моля за това. Но сега трябва да се концентрираме върху настоящия проблем.

— Имаш предвид надеждата си да разубедиш Шон да не публикува откритието си?

— Точно така.

— Така си и мислех. Подемаш една ужасно трудна битка. Освен ако Шон и жена му не стигнат по някакъв начин до категорично доказателство, че мощите няма как да са на Дева Мария, той ще публикува, че е така, дори да не може да го докаже. Напразно се опитваш да го разубеждаваш. Сам видя, че дори когато му каза, че атаката му срещу Църквата ще засегне не само нея, но ще доведе и до евентуалното разбиване на кариерата ти, той не се впечатли.

— За съжаление, мисля, че си прав — примирено се съгласи Джеймс. — Аз съм последният човек, който би трябвало да се опитва да го отклони от нещо, което той едва ли не възприема като мисия. Когато го чух да го казва, си помислих, че хабя усилия в погрешна посока.

— А защо мислиш, че си последният човек, който трябва да се опитва да го отклони? — попита Джак. — Според мен си възможно най-подходящият. Той те познава, вярва ти, освен това ти си с най-голямо влияние в тази страна.

— Ние сме прекалено добри приятели — обясни Джеймс, докато излизаше от Уестсайдската магистрала на 96-та улица. — Знам, че беше доста пиян, но продължава да не се притеснява да ме нарича „шишко“, както ми викаше в колежа, когато беше ядосан, макар да знае, че ненавиждам това, може би защото все пак е вярно. Но такава фамилиарност ме поставя в неудобно положение.

— Ако не ти, тогава кой? — попита Джак. — Надявам се да нямаш предвид мен, защото аз не бях по-успешен от теб. Всъщност, провалих се напълно. Особено в сравнение с вас двамата, аз не знам нищо за Католическата църква.

— Къде точно живееш? — попита Джеймс, след като увери Джак, че не е мислил да го товари с проблемите за Шон и Сана.

Джак му даде улицата и номера.

— Щом няма да съм аз, тогава кой? — настоя Джак.

— Това е проблемът. Нямам и най-отдалечена идея, макар да започват да ми се провиждат качествата, които бих искал този човек да има.

— Например?

— Убедителен, разбира се, но по-важното — абсолютно и напълно предан на Дева Мария. Имам предвид млад човек, който напълно е посветил живота си на изследването на Божията майка.

— Това е идея — каза Джак и се изправи в седалката си. — Млада, привлекателна жена! Или пък бихме могли да намерим старата му приятелка Илейн Смит, особено ако е успяла да запази фигурата си и е станала специалист мариолог^[1].

— Знам, че се опитваш да ме насърчиш да не губя дух, но съм сериозен, приятелю. Трябва да открия незабавно някой невероятно убедителен привърженик, да му разкажа историята и да накарам Шон да се срещне с него или респективно с нея. Това е последната ми надежда. Не бях мислил за подобен план, защото се надявах да не се налага да разказвам на друг историята и да избегна разпространяването ѝ. Очевидно обаче трябва да поема този риск.

Джеймс отби и спря точно пред къщата на Джак.

— Благодаря ти, че дойде тази вечер. Наистина го оценявам. Благодарни и на съпругата си от мое име, че те пусна да излезеш и ѝ кажи, че нямам търпение да се запозная с нея.

След като си стиснаха ръцете, Джак отвори вратата и погледна назад към Джеймс.

— Как мислиш да намериш такъв човек за толкова кратко време? Не мисля, че съм срещал и един, който да удовлетворява и половината от тези изисквания.

— Всъщност, не мисля, че ще е чак толкова трудно. И християните си имат своите фанатици и ревностни последователи. За щастие, епископите отрано са ги разпознавали и са ги насочвали към манастирите, където да могат да се отдадат изцяло в служба на бога. Монашеството избуяло и укрепнало, и така е и до днес. Само в моята енория сигурно са повече от сто души или повече, за някои от които нашата администрация даже не знае. Ще поразпитам тук-там и ще намеря идеалния човек.

— Късмет! — каза Джак и слезе от рейндж ровъра, затваряйки вратата след себе си. После остана на улицата още няколко минути, загледан след отдалечаващата се към Кълъмбъс авеню кола. Като вземаше нагоре стъпалата по две наведнъж, Джак усети въодушевление. Имаше чувството, че участва в случващ се в реално време мистериозен трилър, развързката на който подлагаше на изпитание неговата креативност и въображение. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че Шон няма да се предаде лесно.

* * *

Джеймс се почувства по-добре. План Б беше възникнал от нищото и той леко се укори, че не е помислил за това по-рано. Както ранните монаси бяха помогнали за стабилизирането на ранната църква, особено след като Константин бе легализирал християнството и покръстил в него масите, днешните монаси щяха да подкрепят Църквата. По някакъв начин Джеймс беше сигурен в това, не се съмняваше, че ще намери човека, който може да го направи.

Съзнателно потискайки импулса си да шофира с по-висока скорост, за да стигне до резиденцията, където възнамеряваше да започне план Б още същата вечер, Джеймс стигна до кръговото на Кълъмбъс авеню. Оттук той използва Сентръл парк саут, за да пресече към Ийст Сайд и вкара колата в гаража. После се отправи с бързи

крачки към резиденцията, като отчаяно се опитваше да вдигне шум, когато влезе през входната врата.

Скоро стана ясно, че не е бил достатъчно шумен, тъй като нито брат Малони, нито брат Карлин се появиха. Сигурно вече си бяха легнали в малките си стаи на четвъртия етаж, затова той влезе в малкия асансьор, който по принцип рядко използваше, и след малко вече се намираше на най-горния етаж. Излезе от кабинката в коридора и почука силно по двете врати, провиквайки се, че иска да види двамата секретари в офиса си колкото се може по-скоро.

После без да дочака отговор, Джеймс се върна в асансьора и слезе два етажа по-долу. Отвори кабинета си, светна лампата и се разположи зад бюрото в очакване на подчинените си. Никога преди не се бе случвало да ги безпокои, след като вече бяха приключили ангажиментите си за деня.

Брат Малони дойде пръв. Беше навлякъл карираната си роба над пижамата и Джеймс си помисли, че прилича на бостанско плашило заради ръста, мършавото си тяло и изпитото лице. Дори късо подстриганата му червена коса, която стърчеше, подсилваше това впечатление, напомняйки за слама.

— Къде е брат Карлин? — поиска да знае Джеймс, без да дава никакво обяснение за това безпрецедентно нощно събрание.

— Извика ми през вратата, че ще дойде веднага след като се приготви. — Гласът на секретаря заглъхна, сякаш се надяваше на пояснение какво има наум архиепископът, но такова не последва.

Джеймс нетърпеливо барабанеше с пръсти по бюрото си. Точно когато се канеше да вдигне телефона си и да звънне в стаята на брат Карлин, мъжът влезе в офиса. За разлика от брат Малони, който беше допуснал най-лошото — всъщност беше буден от часове — на него му трябваше време да се облече напълно, бяла свещеническа якичка и всичко останало.

— Съжалявам, че прекъснах молитвите ви — започна Джеймс. Той направи знак на двамата секретари да седнат. Като събра върховете на пръстите си, той добави: — Налага се да обсъдим нещо спешно. Няма да ви казвам какво точно, но вие двамата трябва да ми намерите незабавно харизматичен човек, убедителен и ревностен почитател на Дева Мария — казвам ревностен, колкото повече, толкова по-добре — и напълно предан на Църквата, с чувство за мисия.

Двамата мъже се спогледаха, надявайки се другия да разбира възложената задача и начина, по който трябва да се действа.

Тогава по-възрастният секретар, брат Малони заговори:

— Къде бихме намерили такъв човек?

Във възбудата си Джеймс не бе особено търпелив към негативни въпроси от страна на подчинените си. Той завъртя очи при нелепия въпрос на свещеника.

— Питам ви — произнесе той с необичайно чувство за безсилие, — къде могат да бъдат намерени ултра посветените на Мария, Божията майка, според вас?

— Предполагам сред членовете на Римокатолическите Мариински движения и общества.

— Много добре, брат Малони — каза Джеймс с нотка на сарказъм, държейки се така, сякаш преподаваше катехизис на неделен прогимназиален клас. — Започнете с пукването на утрото, искам да телефонирате на тези институции и да поговорите с техните абати, игуменки или епископи, като ги уведомите, че съм призовал архиепископската епархия да намери правилния човек. Дайте им да разберат, че става дума за нещо сериозно, както и че въпросният човек ще работи седмица или повече директно под мое ръководство по мисия от изключително висока важност, свързана с Дева Мария и Църквата като цяло. И дайте ясно да се разбере, че това не е награда за миналите усилия на един или друг. Става въпрос за нещо тук и сега. Не търся стар, изтъкнат учен мариевед. Всъщност трябва ми млад човек, изпълнен с младежка ревност, който е способен да разпали у другите същата страст и ревност. Разбрахте ли ме дотук?

Двамата — брат Малони и брат Карлин бързо кимнаха. Те никога досега не бяха виждали обикновено съдржания си шеф толкова разпален.

— Аз самият бих участвал, но трябва да изнеса литургия на сутринта с проповед, която тепърва трябва да нахвърлям. Искрено вярвам, че вие двамата няма да ме провалите. Когато се върна в резиденцията по пладне, искам да ме чака поне един, а най-добре няколко кандидата за интервю. Как ще ги доведете не ме интересува, нито пък на каква цена. При положение че времето е добро, може да е необходим хеликоптер. Отново ви питам: разбирате ли напълно задачата?

— Всъщност не ни казахте какво точно ще прави този човек — обади се брат Малони, — а специално подчертахте какво вие няма да правите. Ясно ми е, че ще ни бъдат задавани въпроси от игумените, игуменките и епископите. Какво точно да отговорим?

— Отговорете, че съм преценил, че никой — освен, разбира се избраният човек — не бива да знае за проблема.

— Много добре — каза брат Малони като стана и загърна постегнатото робата около костеливото си тяло.

Брат Карлин също се изправи.

— Това е всичко — каза Джеймс. — Моля се да успеете.

— Благодаря, Ваше Високопреосвещенство. — Брат Малони леко се поклони, преди да последва брат Карлин, който излизаше от вратата.

Когато двамата секретари се заизкачваха нагоре по стълбището от втория към третия етаж, брат Карлин, който водеше, извика надолу към брат Малони:

— Това сигурно е най-странната задача, която съм получавал след идването си тук преди пет години.

— Предполагам, че е така — съгласи се брат Малони.

Когато стигнаха до площадката към четвъртия етаж, брат Карлин се поколеба и изчака колегата си.

— Как ще получиш телефонните номера на тези Мариински общества?

— Има много начини, особено сега, с Интернет. Освен това кардиналът беше напълно ясен, че иска особено краен индивид. Кое то ни насочва веднага към най-крайните организации. Може би, ако имаме късмет, с едно телефонно обаждане ще постигнем целта си.

— Знаеш ли коя е най-фанатичната организация?

— Мисля, че да — отвърна брат Малони. — Един приятел на семейството ми се свърза с мен преди няколко години, опитваше се да получи обратно детето си от една институция, наречена „Братството на робите на Мария“. Никога не бях чувал за такава организация, но тя не е далече, буквално в планината Катскил, въпреки че образно погледнато е на друга планета. Явно това е модерно възстановяване на фанатичното европейско Мариинско общество от седемнайсети век, някои от практиките на което папа Климент X обявява за незаконни.

— И таз хубава — поклати глава брат Карлин. — Какви практики?

— Използването на вериги и други инструменти за изкупление на човешките грехове.

— Мили боже. Успя ли да измъкнеш детето?

— Не. Многократни телефонни разговори, дори едно посещение — и нищо! Момчето явно харесваше мястото, като че ли точно от това е имало нужда. Не знам обаче дали още е там, или не. Не съм се чувал със семейството му, тъй като бяха разочаровани от безплодните ми усилия.

— Пазиш ли още телефонните номера?

— Да. Ще се обадя. Разбира се, ако кардиналът знаеше за съществуването на такова общество и го посетеше, сигурно щеше да го закрие.

— Каква ирония, особено ако намерим някой, който удовлетворява изискванията на кардинала.

[1] Мариология — учение за ролята и значението на Дева Мария като Богородица. Терминът мариология е използван за пръв път през 320 г. и официално утвърден от Ефеския събор през 431 г. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

12:04 на обяд, неделя, 7 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Джеймс се наслаждаваше на опияняващото чувство, когато напусна ухаещата на тамян катедрала, за да се върне в резиденцията. Катедралата беше претъпкана от хора за Голямата литургия и в нефа нямаше и едно място за сядане. Хорът беше свършил отлична работа, без нито една грешка, а неговата проповед мина хубаво и се прие добре. Предишната вечер, след като секретарите се бяха върнали в таванските си стаи, Джеймс бе решил да изнесе на сутринта проповед за ролята на Света Мария в съвременната Църква, първо защото беше подходящо за празничния неделен ден, и второ защото темата занимаваше съзнанието му от дни.

Сега, след като стресът от Голямата литургия бе минал, Джеймс нямаше търпение да се върне към Шон, Сана и проблема с костницата. Той знаеше, че следващата седмица ще е критична, и се молеше усилията на секретарите му да се увенчаят с успех. Когато се заизкачва по стъпалата, първото нещо, което видя, беше дървената пейка пред кабинета си, заета от петнайсет-шестнайсет годишно рошаво момче с такова красиво лице, ангелска усмивка и лъскава, стигаща до раменете златиста коса, че Джеймс не успя да реагира, за миг помислил, че това е видение на ангела Габриел. Момчето беше облечено в черни одежди с качулка, пристегнати със синя лента.

Идвайки на себе си с известно усилие, Джеймс откъсна очи от младежа и влезе в офиса си. Той бързо се плъзна зад масивното си дъбово бюро, за да си поеме дъх, знаейки, че брат Малони несъмнено ще се материализира всеки миг. Голямата въпросителна в съзнанието на кардинала беше дали момчето е избрано за предстоящата задача. Ако беше така, ударът на Джеймс щеше да е право в десетката, или поне така се надяваше. Само че имаше малък проблем. Младежът бе прекалено млад, по-скоро дете, и Джеймс се запита дали би могъл евентуално да го натовари с толкова важна работа.

Както очакваше, вратата се отвори след кратко почукване и секретарят пристъпи вътре.

— Името му е Люк Хестър и да, кръстен е на евангелиста Лука.

— Изумителен е — каза Джеймс. — Трябва да те поздравя за това, но не е ли прекалено млад за спешна теологична помощ? За случая ще е необходим известен психологически опит.

— Ако прочетете набързо биографичните му данни, които събрах, ще разберете, че той е по-възрастен и следователно по-мъдър, отколкото младият му, ангелски вид предполага. Двайсет и пет годишен е, само след месеци ще стане на двайсет и шест.

— Мили боже — възкликна Джеймс. Той взе папката от бюрото си и разтвори корицата да погледне датата на раждане. — Никога не бих предположил.

— Имало някакъв лек хормонален проблем, който никога не е бил изследван — съобщи брат Малони. — Но този проблем е бил разрешен и сега хормоните му са в нормални граници. Братята там, където живее, са го изпратили тук в града на лечение.

— Разбирам — каза Джеймс, бързо прехвърляйки биографичната справка и научавайки, че Люк е единствено дете на ревностна майка католичка и прегрешил католически свещеник. Момчето било откъснато от дома и изпратено в едно Мариинско общество, наречено „Братство на робите на Мария“, когато навършило осемнайсет. — Говорихте ли с него?

— Говорих. Сигурен съм, че се доближава повече от всички, които познавам, до индивида, който описахте миналата вечер. Харизматичен не е достатъчно силна дума. Той също така е обезоръжаващо интелигентен.

— Предан ли е на Дева Мария?

— Абсолютно, със сърце и душа. Той е ходеща, говореща прослава на Дева Мария.

— Благодаря ви, брат Малони. Защо не го доведете тук?

* * *

Половин час по-късно Джеймс беше толкова убеден, колкото и брат Малони. Според Джеймс нямаше как Люк да е по-подготвен,

отколкото ако беше изпратен след централен кастинг. Сравнително краткият му живот не е бил лесен между алкохолизиран баща, измъчена, свръхотстъпчива майка, и двама провинциални свещеници, които се бяха опитали да злоупотребят сексуално с него. Джеймс не искаше да слуша за свещениците, особено след като бе чул подобна история предишната вечер от Джак за Шон. Онова, което му бе приятно да чуе, бе описанието на Люк за това как е намерил Дева Мария и как тя го спасила, връщайки му вярата в себе си и Църквата.

След като се убеди, че момчето е добър кандидат за да се превърне в необходимия спасител, Джеймс насочи разговора към проблема, поставен от Шон и костницата, но не и преди да изтръгне от Люк тържествено обещание, че ще спазва тайната, основана на любовта му към Дева Мария.

— Казано накратко, проблемът е свързан с Божията майка — каза Джеймс веднага, щом Люк даде дума. Джеймс му разказа историята за откриването на костницата, вярата му, че става дума за фалшификат, нелегалното ѝ пренасяне до Съединените щати и отварянето ѝ. После описа решимостта на Шон да навреди на репутацията на Девата с коментарите си, че мощите в костницата са нейните и с това да дискредитира непогрешимостта на папата. — Това ще е унищожително порицание както на Дева Мария, така и на самата Църква — завърши Джеймс. — Сега между д-р Дотри и тази низост стоиш само ти.

— Достоеен ли съм? — попита Люк с по-плътен глас, отколкото човек би допуснал от външния му вид.

— Като архиепископ съм убеден, че си достоен и изключително квалифициран заради дълбоката ти почит към Дева Мария. Въпреки че задачата няма да е лесна, тъй като съм сигурен, че опонентът ти има помощта и подкрепата на Сатаната, това е заповед, която ще успееш да изпълниш.

— Имате ли идея как трябва да изпълня задачата?

Джеймс се облегна назад в стола си и се замисли за миг. Всъщност, не беше обмислял въпроса, зает с намирането на подходящия кандидат, но сега можеше да се успокои и да разсъждава над подробностите. Първо, разбира се, беше да събере Люк и Шон на едно място за продължителен период от време. Само тогава Люк щеше да има възможността да каже на Шон за опустошителните последици,

от които той лично щеше да пострада, ако Шон продължеше с плановите си за публикуване.

— Това, което смятам да направя, е да те поканя като гост в дома на семейство Дотри. Това ще ти даде достатъчно време. Уведомиха ли те, че ще прекараш тук, в града, седмица или повече?

— Точно така, само че този дълъг престой ме безпокои, Ваше Високопреосвещенство. Не съм си позволявал да бъда сред греховни миряни откакто се преместих сред братята.

— Ще си прекалено зает, за да се притесняваш за това — увери го Джеймс. — Както казах, това няма да е лесна задача. Всъщност, може и да не стане, но е нещо, което трябва да се опиташ да направиш, давайки всичко от себе си. Аз се опитах, но не успях. Напълно съм убеден, обаче, че дълбоко в сърцето си д-р Дотри е убеден католик. Просто трябва да му помогнем да се върне към този аспект на същността си.

— А ако д-р Дотри и съпругата му ме отхвърлят?

— Това е риск, който трябва да поемем — каза Джеймс. — Все още имам някакво влияние върху приятеля си, от което ще се опитам да се възползвам, за да не те изгони. Освен това възнамерявам да му кажа съвсем направо защо всъщност си тук, така че да няма изненади. Господ те е избрал да бъдеш спасителя на репутацията на Дева Мария и реномето ѝ в Църквата като безгрешна и затова достойна да бъде приета в рая телом и духом.

— Кога мога да започна тази мисия? — попита Люк нетърпеливо.

— Предполагам по-късно днес. Ето какъв е планът. Ще помоля един от секретарите ми да те заведе до катедралата, където искам да се помолиш за ръководство от Господа за това, което предприемаш заради Мария и в полза на Църквата. Докато си там, аз ще изляза и ще подготвя посрещането ти. Бих могъл да го направя и по телефона, но мисля, че лично ще е по-добре. В случай че не успея да уредя да те поканят у семейство Дотри, където да прекараш вечерта и голяма част от седмицата, ще останеш тук в нашата стая за гости. Готов ли си?

— Благодарен съм, че получавам такава възможност, Ваше Високопреосвещенство.

— Аз съм този, който трябва да бъде благодарен — каза Джеймс като вдигна телефона и помоли брат Малони да влезе.

Макар и все още да не бе сигурен в успеха на план Б, Джеймс се чувстваше по-добре за пръв път от пристигането на костницата. Поне имаше план и правеше нещо. Връщайки се в частния си апартамент, той се преоблече в цивилните си дрехи, които носеше предишната вечер у Шон. Усети миризмата на дърво, попила в пуловера му. Беше приятен аромат, който му напомни за убежището му на Грийн Понд.

Без да дава каквото и да е обяснение на брат Карлин, който седеше отвън, Джеймс излезе от офиса си, спусна се на първия етаж и използва вътрешната връзка между резиденцията и катедралата за трети път този ден. Когато беше студено като днес, този лукс беше добре дошъл. По средата на пътя срещна брат Малони, който го уведоми, че е оставил Люк в централния кораб на Църквата.

— Свършихте отлична работа с намирането на това момче — каза кардиналт. — Ако онова, което се опитвам да направя, успее, ще съм ви задължен. Той е точно това, което имах предвид.

— Доволен съм, че ви бях от полза, Ваше Високопреосвещенство — каза секретарят. Той вдигна глава и се отдалечи към резиденцията.

Когато Джеймс влезе в катедралата, той се огледа за момчето. То стоеше, както бе инструктирано, коленичило в молитва, затворило сините си очи, но със същата блажена усмивка на лицето. Като мухи, привлечени от мед, група хора се бяха скупчили около него.

Излизайки инкогнито от централния вход на катедралата право на Пето авеню, Джеймс махна на едно такси. Качи се и помоли да го откара на 26-та улица и Първо авеню. Беше доволен, че никой не го позна на излизане.

Трафикът не беше натоварен и стигнаха бързо. По пътя той извади телефона си и звънна на Джак. Джак се обади преди третото позвъняване да е завършило.

— Вдигна веднага — каза Джеймс. — Какво, да не си очаквал да те потърся?

— Мислех, че е съпругата ми Лори.

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Съвсем не. Всъщност, радвам се. Когато излязох тази сутрин, бебето ни не беше добре. Страхувах се, че може да чуя нещо лошо. Какво има?

— Къде си в момента?

— Заедно със Сана и Шон в центъра за изследване на ДНК.

— Силно се надявах да е така.

— И защо?

— Просто защото съм на път, както говорихме. Попитай Шон дали има нещо против да се отбия.

Джак остави телефона. Джеймс го чу да пита Шон, както и ентусиазираните възгласи на последния.

— Чу ли го? — прозвуча отново гласът на Джак.

— Да.

— Кога ще си тук? Трябва да слеза долу и да те посрещна, за да няма проблеми с охраната.

— Съвсем скоро — отвърна Джеймс. — В момента пресичам 33-та улица.

— Слизам веднага.

След пет минути таксито зави по 26-та улица. Джеймс каза на шофьора да пресече Първо авеню и да го остави пред центъра за изследване на ДНК. Джак го очакваше зад въртящата се стъклена врата.

— Благодаря ти, че ме откара снощи до вкъщи — каза Джак.

— Удоволствието беше мое — засмя се Джеймс.

След като минаха през охраната, двамата тръгнаха към асансьорите.

— Намерих моя фанатик, който да работи върху Шон — обяви Джеймс, когато слезоха на осмия етаж.

— Сериозно?! — изгледа го Джак. Беше изненадан. — Толкова бързо. Когато описваше какъв човек търсиш, си помислих: „Господ да ти е на помощ“. Мислех си, че ще отнеме месеци.

— Имам изобретателни секретари.

— Явно.

Стигнаха до вратата на лабораторията, определена за Сана и Шон, и Джак почука. Шон, който седеше на централната маса с гръб към вратата, се надигна и отвори.

Джеймс влезе, притеснен от това какво ще завари, и страховете му бързо се оправдаха. Пред него стояха мощите от костницата, подредени в анатомичната си последователност. Макар да беше напълно сигурен, че това не са кости на Дева Мария, това непочтително отношение му се стори толкова светотатствено, както

когато Шон и Сана бяха натоварили коша с костницата в онова мръсно такси. Джеймс усети, че трепери.

— Какво става, по дяволите? — попита Шон, усетил смущението му.

— Тези кости — успя да произнесе Джеймс. — Изглежда толкова неуважително. Все едно гледаш някого гол.

— Да ги покрива ли с нещо, докато си тук? — изглежда го Шон.

— Не е необходимо — настоя кардиналт. — Дължеше се само на първоначалния шок. — Той насочи вниманието си към работния кът на Шон в края на масата, където забеляза трите свитъка и овлажнителя му, заедно с купчина стъклени панели. Беше очевидно, че развиването на свитъка става с отчайваща скорост.

— Да не би да имате неприятности? — попита Джеймс, навеждайки се да види няколкото страници, които бяха вече развити.

— Става ужасно бавно — съгласи се Шон.

— Красив арамейски ръкопис — направи коментар Джеймс. — Научихте ли нещо повече?

— След първите две много поучителни страници текстът се занимава с биографични факти от детството на Симон и как постепенно е напредвал в магиите. Изглежда е имал успех от рано.

— А докъде стигна Сана с митохондриалната ДНК? — Джеймс погледна през стъклената врата в стаята за преобличане, но после огледа лабораторията. Видя, че Сана се суети с напрегнато изражение на лицето.

— Ако искаш да влезеш, ще трябва да си сложиш ръкавици и шапка. Тя внимава много, не бива да се допусне замърсяване. А що се касае до напредъка ѝ, нямам и най-отдалечена представа. Когато дойдохме тази сутрин, тя си облече предпазното облекло и влезе директно там. Имам чувството, че нещата се развиват добре. Иначе щеше да дойде тук и да започне да се оплаква. Благодарение на Джак, тя получи страхотно място за работа, с оборудване последна дума на техниката.

Джеймс почука силно по стъклото на вратата с надеждата да привлече вниманието на Сана. Явно успя, защото тя внезапно спря да се движи и вдигна глава, сякаш се заслушваше. Той почука по стъклото отново, правейки ѝ знак да излезе във външния офис.

— Добро утро, Джеймс. — Сана провря покритата си с шапка глава. — Или вече е следобед?

— Следобед е — каза Джеймс. — Имаш ли нещо против да се присъединиш към нас за няколко минути? Искам да ви съобщя нещо.

Сана се поколеба, осъзнавайки, че ще се наложи да съблече работните си дрехи, но все пак откряхна вратата и после я затвори след себе си.

— За какво съобщение става дума? — обади се Шон.

— Да, какво имате предвид? — попита и Сана, докато сваляше качулката си.

— Първо, позволете ми да попитам какво правите тук? — попита Джеймс. — Виждам, че Шон бележи прогрес, макар и не със скоростта, с която предпочита.

— Аз се справям изключително добре — отговори Сана. — Лабораторията е наистина първокласна и невероятно удобна за работа. Този следобед трябва да стигна до фазата на екстрахиране с центрофугата. Точно сега пробата ми е в разтворител с почистващия препарат, за да се отворят клетките и протеиназите да денатурират протеините. С тази скорост мога да бъда във верижната полимеразна реакция, или PCR, не по-късно от утре.

— Не е необходимо да ми казваш подробностите — каза Джеймс. — За мен това е все едно на китайски.

Всички се засмяха, с изключение на него.

— Второ, бих искал да ви благодаря за снощната чудесна вечер и да кажа, че храната направо беше изключителна.

— Благодаря ви, отче. — Сана се изчерви.

— Искам да кажа същото и за компанията — добави Джеймс с усмивка, за да подчертае, че се опитва да бъде духовит. — Шегувам се, разбира се, но научих с разочарование, че желанието ми Дева Мария да не бъде намесвана в тази афера няма да се случи. Поне не и този път. Прав ли съм в предположението си, Шон?

— Напълно. Не знам как да бъда по-ясен. Снощи, трябва да призная, прекалих с алкохола, и не мога да си спомня нищо, което съм казал. За това се извинявам, но съм сигурен, че съм бил пределно ясен за намеренията си по отношение на костницата и съдържанието ѝ.

— Ясен, наистина — кимна Джеймс. — Достатъчно ясен за мен, че да прекарам много часове в мислене и молитви за това да ми бъде

посочен път, по който бих могъл да променя мнението ти. Преди всичко искам да кажа, че се отказвам да го направя лично. Прекалено сме близки един с друг, което се доказва от обръщението ти към мен — „шишко“...

— Добри ми боже! — извика Шон, плясвайки се по челото. — Не ми казвай, че съм те нарекъл „шишко“. Колко неуважително. Ужасно, ужасно съжалявам, стари приятелю.

— Боя се, че е така — каза Джеймс. — Но ти е простено, тъй като съм направил твърде малко, за да намаля уместността. Заради това реших да ви позволя да продължите изследванията си на съдържанието на костницата, с едно предупреждение.

Малка, подигравателна усмивчица се плъзна по лицето на Шон.

— Какво те кара да мислиш, че ти си този, който *ни позволява* да си вършим работата? От моя гледна точка твоите желания са до голяма степен неуместни, въпреки че, бидейки реалист, едно твое обаждане до шефа на Джак може да доведе до изхвърлянето ни на улицата. Но ако това стане, ще отидем другаде.

— Понякога съм наистина изненадан от наивността ти — каза Джеймс. — Преди всичко ти явно още не осъзнаваш, че в основата си доказателството, че тези мощи са на Дева Мария, се крепи единствено на твърдението на Симон Магьосника, който казва на помощника си Сатурний, че е така. От теологична гледна точка ти базираш аргумента си на възможно най-лошия източник. Ако единственото, което Симон е искал, е да изтъргува мощите срещу лечителската сила на Петър, не е било нужно да се правят допълнителни усилия, за да се стигне до истината. Които и да са кости на жена биха послужили, какъвто смятам, че е случаят. Това наистина са кости на жена от първи век, но не и на Дева Мария.

— Възразявам на този аргумент с твърдението на Сатурний, че Симон е бил разочарован, че костите не са му помогнали да придобие силата на лечител. Ако това не бяха костите на Дева Мария, той нямаше да се надява, че те биха направили за него чудото.

— Отказвам да влизам в спорове по този въпрос — каза Джеймс, вдигайки ръка. — Както казах по-рано, отказвам се да променя мнението ти. Но помисли над това. Ако не приемеш предложението, което ще ти направя, ще се наложи да пристъпя към план В и да се обадя на властите още днес. Може да звучи като акт на отчаяние, но

наистина съм отчаян заради себе си и заради Църквата. Ще обявя костницата за фалшификат, а теб за крадец, така че вместо да съм съучастник, на мен ще се гледа като на герой, който рискува себе си, за да разкрие тази вероломна атака върху Църквата.

— Не би го направил — каза Шон, но не особено убедено. Беше наясно, че в това положение ако за него изходът беше печеливш при всички положения, то за Джеймс беше загуба.

— Ще се свържа с Папската комисия за Свещените археологически паметници и ще ги уведомя как си злоупотребил с предишното им благоволение към теб и ще им кажа да се свържат от своя страна със съответните комисии в правителствата на Италия и Египет, които няма да са така благоразположени към твоите антики и ще поискат да арестуват теб и Сана. Дали ще последва екстрадиция не знам, но със сигурност костницата и съдържанието ѝ ще бъдат незабавно върнати, както кодексът и писмото на Сатурний.

— Изнудваш ме! — извика Шон.

— А ти как би окачествил онова, което ми причиняваш?

— Това е възмутително... — продължи да кипи Шон.

— Какво е условието? — обади се Сана.

— Слава богу, че тук има поне един разумен човек — каза Джеймс. — Условието е много просто и напълно невинно. Намерил съм един очарователен, дори лъчезарен млад мъж, който е посветил живота си на Мария и е живял в Мариински манастир през последните осем години. Искам да го изслушате и да почувствате страстта му; искам да го направите не като два кораба, които се разминават в нощта, а да приемете думите му в сърцето си. Искам да прекарате полезно времето си с него. Колко време, според вас, ще бъде нужно да изследвате съдържанието на костницата?

Шон вдигна очи към Сана, която отговори:

— Работата ми, както вече споменах, върви добре. Ако няма изненади, ще продължи не повече от седмица.

— За мен е по-трудно да кажа — призна Шон. — Всичко зависи от това за колко време ще развия свитъците. Предполагам и се надявам, че след още един или два триста и шейсет градусови цикъла, работата ще се улесни значително. От опит знам, че първоначалната влага е причинила повече проблеми със страниците, които са по-

близко до повърхността. Като се има това предвид, мога да кажа, че ще отнеме от седмица до два месеца.

— Добре тогава — каза Джеймс. — Ще се съглася с вас, при условие че приемете Люк Хестър като гост за една седмица. Но това трябва да е, както подчертах, смислено прекарано време. Трябва да го поканите и да се запознаете с историята на живота му, който не е бил от най-лесните. Младежът е страдал, но с помощта на Дева Мария е преодолял трудностите и мъките. С други думи, трябва да проявите към него гостоприемство като към истински гост, като към дете на ваш близък приятел.

— Какво означава да сме гостоприемни? — попита Шон. Условието му се виждаше някак прекалено лесно. Но пък, помисли си той, беше способно да го побърка. Шон открай време не го биваше в светските разговори, с изключение на тези с привлекателни жени в баровете, под успокояващото действие на алкохола.

— Предполагам, че интуицията ще ви подсказе — отвърна Джеймс.

— Колко годишен е този човек? — поинтересува се Сана.

— Ще оставя на вас да определите — усмихна се Джеймс. — Има несъответствие между годините му и външния му вид. Установих, че е много приятно и лесно да се разговаря с него, а и той е, както казах, очарователен и интелигентен. Разбира се, може да има някакви психологически белези от трудното си детство, но те не личаха изобщо, когато го интервюирах.

— Надявам се няма да залепиш към нас някой млад, новопокръстен християнин — каза Шон. — Не съм сигурен, че ще издържа цяла седмица.

— Споменах, че е очарователен — натърти Джеймс. — И наистина е така. Освен това му разказах цялата история за костницата, така че ще има достатъчно теми, по които да разговаряте. А сега бих искал да знам дали всички сме наясно с тази сделка. Ще дам на младежа мобилен телефон, така че да може да ми се обаждат. Ако позвъни и се оплаче, че някой от вас не се отнася към него както подобава, край на сделката. Разбрахме се, нали? — Джеймс изгледа Шон и Сана, за да е сигурен, че има съгласието им. Последното, което искаше, беше някой от тях да тръгне да се оправдава, че не е разбрал.

— Кога ще започне това тъй наречено гостуване? — попита Сана.

— По кое време се прибирате тази вечер? — отговори й с въпрос Джеймс.

— Към пет, предполагам.

— Тогава в пет той ще ви чака пред вратата.

— Почакай малко — обади се Шон. Той погледна жена си. — Тази вечер планирахме да излезем, тъй като Сана имаше достатъчно работа в кухнята снощи.

— Не е проблем — отвърна Джеймс. — Той е във висша степен представителен. Ще е добре за всички ви да се запознаете на неутрална почва.

— И трябва да вземем този непознат на вечеря? — оплака се Шон.

— Защо не? Подходящ начин за започване на запознанство. Предполагам, че той отдавна не е излизал на вечеря, ако изобщо се е случвало някога. Помислете за вълнението, което ще добавите към живота на този младеж.

— А кой ще плаща? — попита Шон.

— Не мога да повярвам — каза Джеймс. — Продължаваш да си все така стиснат, както в колежа.

— Със сигурност — обади се за първи път Джак.

— Ако трябва да го изтрайвам, не мисля, че трябва и да плащам за това — оправда се Шон.

— Архиепископската епархия ще покрие ресторантската сметка на господин Хестър, но не и вашата. Така че си пазете сметките.

— Няма проблем — каза Шон. — А сега, ако не възразяваш, бих искал да се върна към работата си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

5:05 след обяд, 7 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Люк Хестър никога не се бе чувствал толкова уязвим, както докато стоеше на входната врата на дървената къща на семейство Дотри под конуса от насочена надолу светлина. Току-що бе използвал чукчето на вратата, за да извести за себе си и резкият метален звук го изненада и напрегна допълнително нервите му. Той се обърна и погледна колата, с която бе дошъл до Вилидж, със седналия в нея архиепископ. Помаха стеснително. Архиепископът му помаха в отговор и вдигна нагоре палец. Люк направи същото; де да беше поне наполовина толкова уверен, колкото архиепископът, който твърдеше, че е сигурен в успеха на Люк да разубеди археолога да публикува изследването си за Дева Мария и Църквата. Онова, което го бе разтревожило най-много, беше твърдението на кардинала, че д-р Дотри има помощта и вниманието на Сатаната. В резултат Люк бе ужасен с кого ще се срещне при отварянето на вратата.

Може би най-важната причина, поради която Люк не си беше позволявал да напусне манастира сам, след като бе избягал там преди осем години, беше страхът, че трябва да се конфронтира със Сатаната; и ето че в момента правеше точно това. Макар през всичките години на тийнейджърството си да се беше опитвал да се бори със злото в лицето на безнравствения си баща, Люк се виждаше като последният човек, способен да се справи с Принца на мрака на каквото и да е ниво.

А и дрехите му допълнително увеличаваха неудобството и подсилваха чувството за уязвимост. Джеймс беше предложил да е облечен в одеждите си на „Братството на робите на Дева Мария“, но това щеше да е прекалено за Шон, така че в крайна сметка брат Малони и брат Карлин му бяха осигурили обикновени джинси и ризи. С едни такива беше облечен в момента, а останалите бяха прилежно сгънати в куфара, който бе оставил отстрани, заедно с тоалетните принадлежности. Освен тях го бяха снабдили с клетъчен телефон,

известно количество пари в брой и нов молитвеник, осветен от самия папа, като специален подарък от кардинала. Ако му потрябваше нещо, Люк трябваше само да се обади на брат Малони или на Негово Високопреосвещенство.

Внезапно вратата на къщата се отвори широко и Сана и Люк се оказаха един срещу друг. Двамата замръзнаха изненадани, тъй като нито той, нито тя съвпадаха с очакванията им един за друг. Сана беше объркана и изумена, както се бе случило с Джеймс от ангелския му, младежки вид и аура на непорочност, но най-вече от неговите спокойни, умоляващи очи, които ѝ се сториха като бездънни кристалносини езера, и нацупените му, невинни устни. Той от своя страна бе очаквал някаква непривлекателна, заплашителна на вид мъжкарана, като алегоричен образ на дявола в средновековна картина.

— Люк? — попита Сана, сякаш се боеше, че халюцинира.

— Госпожо Дотри? — вдигна вежди младежът, сякаш се боеше, че е дошъл на погрешно място.

Сана плъзна очи по стройното, но в добра форма младежко тяло и улови погледа на Джеймс, който наблюдаваше сцената, седнал зад волана на колата си. Тя му махна с ръка, че всичко е наред и той се приготви да тръгне.

— Заповядайте, влезте — произнесе Сана неуверено. Усети, че коленете ѝ омекват, докато младежът минаваше покрай нея, че е поразена от светлината, която се излъчва от него, особено от цвета и блясъка на дългата му до раменете златна коса и безупречната кожа. — Шон! — провикна се тя. — Нашият гост е тук.

Шон се появи от кухнята с чаша скоч. С реакция на изненада, подобна на тази на съпругата си, той се приближи и се взря с отворена уста в Люк.

— Господи боже, момче, на колко си години?

— На двайсет и пет, сър — отвърна Люк. — Скоро ще навърша двайсет и шест. — Той усети, че се успокоява малко. Шон не изглеждаше толкова заплашителен или дяволски, както се беше страхувал.

— Изглеждаш много по-млад — каза Шон. Момчето имаше завидно красива кожа и зъби, бели като току-що паднал сняг.

— Мнозина са ми го казвали — отвърна Люк.

— Ще ни гостуваш една седмица — продължи Шон. — Заповядай.

— Благодаря, сър. Казаха ми, че сте информиран защо съм тук.

— Дошъл си да ме убедиш да не публикувам статията си.

— Само ако е свързана с Дева Мария, Майката на Църквата, Майката на Христос, моята спасителка, която ме въведе в Христовата вяра, Мария на непорочното зачатие, Мария, кралицата на небето, кралицата на мира и Майка на всички скърбящи. На нея съм се посветил и вече започнах да се моля да не я клеветите с предположението, че не е приета в рая да живее с Господа: Бащата, Сина и Светия дух.

— Мили боже! — възкликна Шон, объркан от това дете-мъж, което вече намираше за неразбираемо. — Такава удивителна литания. Разбрах, че живеете в манастир.

— Точно така. Послушник съм в „Братството на робите на Дева Мария“.

— Наистина ли не си излизал от осем години?

— Почти осем, поне не и самостоятелно. Идвал съм тук, в града, с някои от братята, за медицински изследвания преди няколко години, но сега за първи път го правя сам.

Шон поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам, че млад човек като теб би искал да се откаже от свободата си.

— Аз с готовност пожертвах свободата си за Светата майка. Оставането зад стените на манастира ми осигурява повече време да се моля за нейното посредничество и мира.

— Посредничество за какво?

— Да ме пази от греха. Да ме държи близко до Христос. Да помага на братята в мисията им.

— Хайде! — каза Сана на Люк. — Нека ви покажа стаята ви.

Люк спря очи върху Шон за миг, след което последва Сана по стълбите към горните етажи. Отминаха втория етаж, където Сана каза, че спи Шон, и третия, където била нейната спалня, докато стигнаха четвъртия. Беше стая с тавански прозорци, които гледаха към фасадата на сградата.

— Ето тук ще бъдете — каза Сана като се дръпна встрани, позволявайки на Люк да влезе в помещението, доминирано от легло

персон и половина с балдахин. — Прилича ли на стаята ви в манастира?

— Едва ли. — Той надникна в банята, която се делеше с втора гостна стая на етаж. После се върна към куфара си и дръпна ципа. Първото нещо, което извади беше малка пластмасова статуйка на Дева Мария, която сложи на нощното шкафче. Второто беше малка, прилична на кукла, фигурка на младенеца Исус, облечен в пищна роба и увенчан с корона. Люк с изключително внимание сложи куклата до Дева Мария.

— Какво е това? — попита Сана.

— „Младенецът на Прага“^[1] — обясни Люк. — Един от най-любимите предмети на майка ми, преди да почине.

След това Люк извади черните си одежди и ги закачи в гардероба.

— Това ли е обичайното ви облекло? — попита Сана.

— Да, но кардиналът сметна, че ще е по-добре да нося по-обикновени дрехи. За щастие, един от секретарите му е с почти моя ръст, така че ги взех от него.

— Облечете каквото искате — каза Сана. — Ще излезем на вечеря след около половин час. Ще имате време да си вземете душ, ако желаете. После ще ви очакваме в дневната долу.

* * *

Шон, Сана и Люк се върнаха в къщата с такси малко преди девет и половина. Вечерята в центъра беше минала доста приятно, докато Люк не се опита да обърне разговора към мисията си. Шон, погълнал толкова алкохол, колкото и предишната вечер, използва възможността да информира младежа, че се е заел с непосилна задача и че колкото по-скоро се сблъска с реалността, толкова по-добре за всички тях. Когато Люк настоя, Шон се ядоса и атмосферата постепенно стана напрегната, като Шон продължаваше да се обръща към него с пренебрежителното „момче“.

— Изморена ли си вече? — попита Шон Сана, избягвайки да поглежда Люк.

— Мисля да остана още малко с Люк — прошепна тя. — Не искам да докладва на Джеймс, че не е бил посрещнат гостоприемно.

— Добра идея — съгласи се Шон, облягайки се на перилата на стълбището към горния етаж. — По кое време искаш да тръгнем утре оттук към Патологическия център?

— Например в девет? Така ще имам време да направя закуска за нашия гост.

— Хубаво — отвърна Шон, заваляйки думите. — До утре.

Когато той изчезна нагоре по стъпалата, Сана се обърна към Люк.

— Какво ще кажете да запалим камината? — предложи тя.

Младежът сви рамене. Не можеше да си спомни последния път, когато се бе наслаждавал на топлината на огън. Неизвестно защо се чувстваше нервен, че изпитва прекалено голямо удоволствие след разочароващата вечер, както и депресиран за шансовете си да победи Сатаната.

— Хайде! — подкани го Сана окуражително. — Ще накладем заедно огъня.

Петнайсет минути по-късно двамата седяха на кушетката, очаровани от пропукващия огън, който се разпалваше бързо. Сана си наля чаша вино, а Люк предпочете кока-кола. Сана първа наруши мълчанието.

— Архиепископът ни каза, че животът ви не е бил лесен. Имате ли нещо против да спделите с мен историята си?

— Съвсем не. Тя не е тайна. Споделям я с всекиго, който иска да я чуе, като лепта към Дева Мария.

— Казаха ни, че сте избягал от къщи на осемнайсет години, за да отидете в манастир. Мога ли да попитам защо?

— Непосредствената причина беше смъртта на майка ми — обясни Люк, — но истинската, и по-дълбоката, беше трудно детство, доминирано от баща безбожник. В рязък контраст с баща ми, който ставаше грубиян и побойник под въздействието на алкохола, майка ми беше много религиозна и искрено вярваше, че е виновна за поведението на баща ми. Тя вярваше, че като Ева е отклонила баща ми от пътя му, като се е омъжила за него и е грешница до такава степен, че бе убедила и мен, че съм дете, родено в грех. Ако искам да спася

душата си, според нея трябвало да се моля на Дева Мария и да съсредоточа живота си около нея, Христос и Църквата.

— Мили боже — произнесе Сана, изпълнена със състрадание към историята на Люк. Макар да не бе същото, тя винаги бе страдала от преждевременната смърт на баща си, който бе починал, когато бе едва осемгодишна, и сега често се питаше дали не по тази причина се бе омъжила за Шон. Когато се запозна с него той до голяма степен олицетворяваше фигурата на бащата, който ѝ бе липсвал. — И това помогна ли ви?

Люк се изсмя презрително.

— Едва ли. Един от свещениците ме възприемаше като дете, създаващо само грижи, и по тази причина реши да се възползва от мен в продължение на повече от година.

— О, не! — Сега Сана изпита още по-силно съчувствие към младежа. Беше до такава степен изумена, че трябваше да потисне импулса да го прегърне, от страх от реакцията му. Той можеше да интерпретира погрешно жеста ѝ и да реши, че става дума за нещо повече от съчувствие. Все пак не беше дете, а мъж. Освен това имаше нещо механично в начина, по който Люк разказваше.

— Отначало си мислех, че това е сравнително нормално отношение — каза замислено Люк, — тъй като си мислех, че обичам въпросния човек. Но когато пораснах, осъзнах, че е грешно. Не знаех какво да правя, тъй като свещеникът беше един от най-известните хора в енорията, но накрая събрах кураж да кажа на майка ми.

— Тя съчувстваше ли ви? — попита Сана, обезпокоена докъде ще стигне историята, имайки предвид какво беше казал Люк за майка си.

— Тъкмо напротив. Точно както вярваше, че тя е виновна за изстъпленията на баща ми, сега започна да настоява, че аз съм съблазнил свещеника, макар да беше обратното. Особено когато ме попита защо е продължило толкова дълго, а аз ѝ казах, че ми е харесвало, особено в началото. Едва през последните няколко години братята в манастира разбраха всъщност какво се е случило и че не съм виновен нито за неуместното отношение на свещеника, нито за самоубийството на майка ми.

— О, небесни отче! — извика Сана, когато завладялото я съчувствие разби сдържаността ѝ и сякаш изтри всякакви съмнения за

истинността на историята и това, че звучи като наизустен сценарий. Без всякакви задни мисли тя прегърна младежа, докато не усети как той се вцепенява, и побърза да се отдръпне. — Каква трагична история — добави тя. Погледна го с нежност, искайки по някакъв начин да свали от него бремето, от което той страдаше по отношение на майка си, макар да бе казал, че братята са му помогнали. Сана усети как я обхваща гняв към Църквата за това, че е бил сексуално малтретиран и внезапно разбра защо Шон беше станал такъв.

[1] Историята му може да се проследи назад до 1628 г., когато една малка, двайсет и осем сантиметрова восьъчна статуетка на Младенеца Исус била донесена в Бохемия на принцеса Поликсена фон Лобковиц, която била силно привързана към Ордена на кармелитите. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

5:15 след обяд, вторник, 9 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Понеделник и вторник бяха добри дни за всички, с изключение на Джеймс, който трябваше да получи обаждания от Люк тези две сутрини, независимо какви бяха новините. След като Шон и Сана бяха тръгнали на работа, Люк информира кардинала, че дяволът е устоял на всичките му опити да промени мнението на Шон. Нещо повече, Шон дори беше отказал да дискутира въпроса. Джеймс го окуражи да се моли по-усърдно и да не се предава, като му припомни, че Църквата вярва в неговия успех. Постоянството е ключът, каза той.

Не искаше да мисли какво ще стане по-нататък, тъй като нямаше друг резервен план.

— Но той сменя темата веднага, щом я повдигна. Дори ме заплаши, че ще ме помоли да напусна.

— А съпругата му?

— Тя е по-гостоприемна — каза Люк. — Убеден съм, че ако успея да разубедея него, тя ще се съгласи.

— Моля те, продължавай да опитваш — каза Джеймс. — Има още време до края на седмицата.

Въпреки малкия напредък в мисията и неловкостта, че е в света на греха и изложен на него, Люк се наслаждаваше. Двете сутрини Сана бе станала рано да приготви закуска за Люк, обяснявайки, че обича да готви и че ѝ е неприятно, задето съпругът ѝ не обръща внимание дали яде бърза храна, или нещо домашно приготвено. Люк от своя страна я увери, че обича хубавата храна и се е наслаждавал на изключителната вечеря миналата вечер.

Но повече отколкото на храната Люк се беше зарадвал, когато Сана се прибра от работа рано в понеделник, предишния ден, и обяви, че има чудесен напредък в ДНК изследванията и е сложила пробите в PCR, което за Люк беше тъмна Индия. Не че имаше значение, тъй като Сана беше използвала свободното си време да изведе Люк, за да му

купят дрехи, които са му по мярка, вместо да носи тези на брат Карлин.

За Люк пазаруването беше приятно преживяване, тъй като никога не беше ходил на пазар, откак се помнеше. Освен това се радваше на приятната празнична атмосфера, обхванала града в дните преди Коледа. Накрая, като капак на всичко, Сана и той бяха запалили отново огъня в камината и тя му беше разказала за живота си и настоящите си проблеми. Впечатлението му, че Шон не обръща внимание на жена си така, както в първите дни на брака им, се беше потвърдило. Нещо повече, двамата спяха в отделни стаи — Шон на втория етаж в гостната, а Сана на третия в семейната спалня. Макар да не разбираше всичко, което Сана му доверяваше, той ѝ каза, че ще се моли за нея и че не може да разбере защо Шон не иска да спи с нея, тъй като лично той я намира за изключително красива.

— Благодаря за успокоителните думи — усмихна се притеснено Сана, а после малко неочаквано и за себе си добави: — Но за да бъда честна докрай, трябва да призная, че предпочитам да не спя с него.

* * *

Подобно на Сана, Шон също бе напреднал в работата през последните два дни. Беше стигнал до етапа, както се надяваше, когато развиването на първия свитък се ускори. В понеделник се беше справил само с една страница, но във вторник успя да завърши две. Докато четеше написаното, се почувства по-добре, убеждавайки се, че Симон не е чудовището, каквото име си бе спечелил.

— Люк! — провикна се Сана. Двамата с Шон тъкмо се бяха прибрали. Когато чу отговора на Люк отдалече, предположи, че младежът казва следобедните си молитви. — Вкъщи сме! — Тя последва Шон в кухнята, където разопакова купените зеленчуци.

През това време Шон си наля скоч за първия си коктейл за вечерта. Няколко дни преди това Сана се тревожеше за прогресивно засилващата му се любов към алкохола, но не и тази вечер. Всъщност, даже ѝ се искаше да пие повече, за да си легне по-рано. Очакваше с нетърпение да остане насаме с Люк, без Шон непрекъснато да прекъсва младежа, когато станеше дума за Дева Мария.

Това бяха два добри дни и за Джак, тъй като бяха добри за Джей Джей и Лори. Когато Джак се върна вкъщи в понеделник вечерта, Лори му докладва, че детето е било спокойно и изобщо не е плакало. Очакваше да чуе същото и сега, тъй като Лори му се бе обадила в три следобед и бе казала, че се чувстват добре.

Като вземаше нагоре по две-три стъпала наведнъж, Джак надникна в кухнята. Както очакваше, Лори в момента приготвяше вечеря, а бебето си играеше в кошарката. Той се приближи до жена си, целуна я, а после погледна Джей Джей. За негово облекчение, той се усмихна.

— Май ще ни позволи да вечеряме спокойно — каза Лори.

— Страхотно. Може би първо трябва да го нахраниш и да го сложиш да спи?

— Такъв е планът.

— Ако е все така спокоен, бих могъл да изляза и да поиграя час-два баскетбол?

— Идеята не е лоша. — Лори му намигна и добави: — Само гледай да не се преуморяваш.

Джак се усмихна, досети се какво има тя на ум за вечерта, докато слизаше надолу по стъпалата, облечен в спортния си екип. През последните няколко дни не смееше да се радва на спокойствието на сина си, за да не се разочарова после, но всичко вървеше чудесно. Предишната сутрин бе отишъл да се срещне с Бингам отново и да го помоли да го освободи от аутопсии. Както и предполагаше, Бингам се съгласи.

Така Джак имаше възможност да прекарва повече време с Шон и Сана, където нещата се придвижваха с доста добра скорост. Сана очакваше да завърши работата си с митохондриалните секвенции на следващия ден, а Шон и Джак се надяваха в резултат да разберат чии са тези кости. Въпросът беше дали са от Средния Изток — в който случай биха могли да са на Дева Мария — или от Рим, където са били погребани накрая.

Когато Джак изтича по стъпалата и влезе в игрището, си помисли каква ирония е, че точно когато бе намерил с какво да отвлича

вниманието си, състоянието на Джей Джей се беше подобрило за пръв път от месеци насам. Запита се дали при тази промяна би било подходящо да се продължи отново лечението.

* * *

Люк си помисли, че вечерята и днес е също толкова вкусна, както и предишната и различна от всичко онова, с което беше свикнал. За съжаление, същото беше и поведението на Шон. Той напълно отказваше да говори за проблема с Дева Мария и костницата, и с изпития преди вечеря скоч и виното после, не след дълго се напи и се качи в стаята си да полегне за малко. Малко след девет, когато Сана и Люк приключиха вечерята и отидоха в дневната да седнат пред камината с вино и кока-кола, той още не се беше появил.

— Мисля да проверя как е Шон — каза Сана и остави чашата си с вино, преди да се е отпуснала в креслото.

— Със сигурност е добре — опита се да я възпре младежът, предпочитайки да не вижда отново сърдитата, неприязнена физиономия на професора.

— В случая мисля по-скоро за нас, отколкото за него — отвърна Сана с усмивка, докато се насочваше към стълбището.

Люк седна на кушетката и се заслуша в стъпките ѝ, които не след дълго се чува по скърцащите греди, когато тя влезе в стаята на Шон. Люк се замисли над думите ѝ. Нямаше представа какво трябва да означават, така че когато се върна, събра смелост и я попита.

— Просто исках да се кача при него, преди да съм се отпуснала — каза Сана, докато настаняваше краката си на масичката за кафе, — и преди да сме започнали някой интересен разговор. — Тя нямаше търпение да чуе повече за живота му от механичната версия, която ѝ бе разказал.

— Той добре ли е? — поинтересува се Люк. Не можеше да не си спомни баща си и насилието, породено от алкохола.

— Легнал е и спи, ако това е определението ти за „добре“.

— Продължавам да не разбирам, защо все пак е спрял да спи с теб.

— Сега е по-просто, отколкото преди шест месеца, когато това бе по-скоро негова, отколкото моя идея. Отдалечихме се още повече. Забелязваш ли колко малко се докосваме? Имам предвид дребните неща — да сложа ръка на рамото му, ето така. — Сана седеше от дясната ръка на Люк, тя вдигна лявата си ръка и бавно я прокара по рамото му, спускайки я леко по гърба. После я върна обратно и я отпусна върху коляното му. — Или дори просто да си седим по този начин. Когато се оженихме в началото проявявахме непрекъснато тези знаци на внимание един към друг и се радвахме да сме заедно, както сега с теб. Но всичко това спря. В началото си мислех, че е свързано с голямата разлика във възрастта ни, но сега не съм сигурна: боя се, че е нещо много повече.

Люк усети внезапна гореща вълна да нахлува в крака му и да се изкачва нагоре към слабините му. Усещаше ръката на Сана върху бедрото си. Имаше чувството, че пръстите ѝ са от огън.

Сана нямаше представа за лавината от емоции, която беше отприщила у Люк и хормоналната буря. Бе сложила ръката си до него по начин, който смяташе за платоничен, но той бе по-скоро физическо напомняне за това колко близка се чувства с него, а тя предполагаше, че и той я чувства по същия начин, тъй като бяха разговаряли за изключително интимни неща, след неговото пристигане. Всъщност, Люк беше първият човек, с когото тя се бе осмелила да сподели разширяващата се бездна в отношенията ѝ с Шон. Като пряка последица тя усети, че Люк разбира неща за скрития ѝ живот, че между тях се създава близост, връзка като между брат и сестра. В края на краищата той сам беше видял отношенията ѝ с Шон, а беше само с три години по-млад от нея.

За миг Люк спря да мисли. Само чувстваше. Горещината от Санината ръка продължаваше да пари коляното му. При всеки удар на сърцето си той усещаше пулсирането в набъбналия си пенис, а тестисите му се бяха свили в болезнена топка. Нуждаеше се от облекчение. Имаше нужда да се движи, което накара мускулите в краката и слабините му да започнат да контрактират в ритмични спазми.

Усетила напрежението му, Сана се стресна. Седеше точно до него, завъртя се и обърна лице към неговото, ръката ѝ неволно се вдигна нагоре по бедрото му. Виждайки избилата по челото му пот и

замаяното му изражение, тя си помисли, че момчето получава сърдечен удар. Изправи се изведнъж и се опита да го сложи да легне на кушетката. Но той я отблъсна с неочаквана сила.

— Добре! — извика тя. — Нараняваш ме! — Люк я хвана за китките и я стисна с такава сила, че кръвта ѝ спря.

Сякаш излязъл от някакъв пристъп, Люк пусна Сана, която побърза да разтрие китките си, за да възстанови кръвообращението.

— Мили боже, заболя ме — оплака се Сана, продължавайки да масажира ръцете си.

Люк продължаваше да я гледа. Не направи опит да говори, само я гледаше с отпуснато, разстроено лице.

— Добре ли си? — попита го Сайа. Дори очите му изглеждаха изцъклени. Устата му беше отпусната, устните — леко отворени. Макар на светлината от камината да правеше трудно да се определи цвета на лицето му, то ѝ се стори по-бледо от преди. — Люк! Добре ли си? — попита отново тя. Протегна напред ръце да го хване за раменете и да го разтърси. — Говори с мен, Люк! Трябва да знам дали си добре.

Като се наведе напред, тя се взря в лицето му. Очите му, които се бяха втренчили в устните ѝ, сега леко помръднаха. Тя виждаше, че той се връща в настоящето от там, където беше, но това бе обезпокоително настояще. Вместо да стане отново щастливия човек от преди, той изглеждаше гневен и критичен. Преди да заговори, което според Сана той се канеше да направи, тя внезапно осъзна какво се е случило. Не се сдържа и се усмихна.

— Имаше оргазъм, нали? — попита Сана с облекчение, развеселена. — Мисля, че съм права. Е, не се смущавай от мен. Мисля, че е страотно. Поздравления. Ще го приема като комплимент. Успокояващо е, че някой ме намира за привлекателна в сексуално отношение, за разлика от съпруга ми. — Сана се опитваше да разсее смущението му, тъй като според нея той никога не бе правил секс с жена. Тя се надяваше, че въпреки травмата, която бе преживял в пубертета, имаше шанс той да се върне към нормалното.

— Курва! — извика внезапно Люк.

— Моля?! — Сана беше чула, но не искаше да чуе подобна безсмислица, определено не и от Люк, нейния специален приятел.

— Сатана! — изсъска той.

— О, нима? — вдигна вежди презрително Сана. — Значи отново се получава същото като с майка ти и баща ти. Жертвата е виновна. Този път всичко стана тук, приятелю мой — добави Сана, протягайки показалец към главата на Люк.

Той гневно отблъсна ръката ѝ.

— Курва на сатаната! — изсъска отново с най-злия глас, който можа да извади.

— Добре, щом е така — каза Сана, докато разтъркваше ръката си. — Мислех, че се справяш добре с религиозно фанатичния план, но предполагам, че съм се надявала прекомерно на успеха ти. Колкото до гостуването ти тук, трябва да те предупредя, че става почти невъзможно. А що се касае до мен, ще си легна и ще се заключа, дори и ако решиш да се извиниш. Не е нужно да казвам, че наистина мисля, че в твой интерес е да се извиниш. Лека нощ!

Сана тръгна към стълбите. Можеше да каже със сигурност, че лекцията ѝ е влязла през едното му ухо, и е излязла през другото.

Люк извика за последен път:

— Сатана, бъди проклета за вечни времена!

Старите стъпала изскърцаха шумно под краката ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

9:43 сутринта, 10 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

В девет и четиридесет и три преди обяд Джеймс вече беше в офиса си, проверяваше електронната си поща и отговаряше на имейлите. Изумяваше се колко голяма част от работата на епархията можеше да се свърши с помощта на новите технологии. Особено от голямо значение беше скоростта на информацията и елиминирането на иначе безконечните телефонни разговори.

Тази сутрин беше станал рано, преди шест; прочете молитвата си, взе душ и се избърсна, докато слушаше новините. Изслужи литургия със служителите си и закуси, четейки „Таймс“, преди да се върне в кабинета си, където беше в момента. В десет трябваше да бъде в „консултантската“ стая, за да се срещне с юридическия съветник и главния викарий, където евентуално да обсъдят първите изявления по повод мощехранителницата, когато телефонът иззвъня. Погледна екрана и като видя, че пише архиепископска епархия, вдигна слушалката веднага, знаейки, че това е Люк Хестър.

— Добро утро Ваше Високопреосвещенство — поздрави младежът. — Сигурен съм, че имам някои добри новини за вас.

Джеймс се наведе в стола си, пулсът му бързо се ускори. Той си представи Архангел Гавраил на другия край на линията.

— Да не би да си е променил мнението? — поиска да знае Джеймс. От разговорите с Люк предишните дни, Джеймс беше изгубил надежда, че планът ще проработи и се опасяваше, че не разполага с резервен.

— Още не, но съм сигурен, че ще го направи.

— Това е музика за ушите ми.

— Надявам се да оцените това, което направих — каза Люк. — Не беше лесно.

— Никога не съм допускал, че ще бъде лесно — призна Джеймс. — Всъщност, донякъде съм изненадан, като го знам колко е упорит.

Винаги съм вярвал, че веднъж правоверен католик си остава винаги правоверен католик, каквото и да дрънка, както Шон Дотри. Да се обадя ли да го поздравя?

— Не бързайте, иначе всичко ще се провали.

— Тогава ще изчакам до утре. Какъв аргумент използва все пак?

— Разрешението изискваше по-малко аргументи и повече тактика.

— Впечатлен съм. Ще ми кажеш ли все пак?

— Ще бъдете посветен в подробностите.

Джеймс се усмихна. Младежът често говореше така, сякаш единственият му контакт с външния свят беше с Библията.

— Разрешението се основаваше на по-цялостно схващане, срещу което бях против.

— Бих казал, че това звучи като афоризъм от главоблъсканица.

— Онова, което научих, е, че Сатаната беше замесен както по отношение на съпруга, така и на съпругата.

— Е, те и двамата работят по същия проект — коментира Джеймс.

— Тогава грешката е била моя — каза Люк. — Мислех си, че са различни, но и двамата са свързани с греха.

— Благодаря ти, че ме информира — каза Джеймс. — Трябва да призная, че бях близо до отчаянието.

— Доволен съм, че ми беше предоставена възможност да служа на Църквата и по-важно — на Дева Мария.

Люк прекъсна линията. Беше в кухнята и си приготвяше нещо да хапне. Сана не беше станала рано да му пригответи закуска, нито пък той го беше очаквал. Не искаше да се конфронтира с нея тази сутрин, след като вече знаеше каква е в действителност.

Доволен от сандвича и млякото, Люк се насочи обратно към стаята си. После взе куфара си и извади парите, които му бяха дали. Бяха четиристотин долара, за него — цяло състояние и много повече, отколкото му беше нужно. В края на краищата, това нямаше да е дълга обиколка по магазините, тъй като в къщата вече имаше почти всичко необходимо.

Температурата навън беше нормална за сезона, което беше добре, тъй като палтото му не беше кой знае колко топло. В манастира работата му не изискваше да излиза навън, а и през зимата го правеше

рядко. Тази сутрин най-големият проблем за Люк беше да намери достатъчно голям железарски магазин, където да намери солидна външна ключалка. Идеята да добави още една към трите, които вече бяха на външната врата, беше негова.

Само след три пресечки намери една от многото търговски зони в района и побърза да попита за железарски магазин. Петнайсет минути по-късно влезе в добре снабден магазин на Шесто авеню, недалеч от Блийкър стрийт. Изборът беше голям и той без колебание взе онзи модел, който беше най-лесен за монтиране.

По пътя към къщи Люк се отби в два други магазина, за да осигури последните две неща от списъка. Снабден с всичко, което му трябваше, Люк се върна в къщата на семейство Дотри преди пладне.

* * *

Сана се радваше. Денят вървеше така добре, както и предишните два. Тази сутрин, по-рано отколкото беше очаквала, тя приключи с полимеразната верижна реакция и отиде до системата за генетичен анализ 3130XL. Сега, в средата на следобеда, тя очакваше да получи не само пълната митохондриална ДНК последователност на човека, чиито мощи се намираха в костницата, но също така да има секвенциите на множество от изследваните участъци, които щяха да разкрият генеалогичните корени на въпросния човек.

Тъй като апаратът си вършеше работата, Сана излезе от лабораторията и отиде в Колумбийския университет, за да се увери, че на всичките ѝ експерименти се обръща нужното внимание. Със задоволство установи, че всичко е наред. Всичките ѝ четирима докторанти работеха отговорно, за да наваксат отпускането, докато тя беше в Египет на конференция.

Докато слизаше от таксито след връщането си от лабораторията в медицинския кампус, тя си помисли за Люк. Още със събуждането си се бе сетила за него, но реши да не взема прибързани решения във връзка със снощния инцидент, като например да каже на Шон. Знаеше, че ако го направи, в следващия миг Шон щеше да хване телефона и да се оплаче на архиепископа, че изборът му за емисар е бил повече от лош. Тъй като това щеше да доведе до поредния спор с архиепископа,

тя реши да остави събитията да се уталожат в съзнанието ѝ по няколко причини. Първата: до голяма степен обвиняваше себе си за станалото. Радвайки се на компанията на Люк и поддавайки се на собствените си импулси, тя беше прекалила; отишла бе по-далеч, отколкото възнамеряваше. Втората причина: макар всъщност той да я бе нападнал, това бе по-скоро отбранителен акт от негова страна. И най-сетне тя бе убедена, че той ще се извини, след като обмисли случката, макар тази сутрин да бе пропуснал да го направи.

Сана плати на таксито и влезе в сградата. Във външната част на лабораторията завари Джак и Шон да работят над превода на първия свитък. Тази сутрин развиването на свитъците бе завършило. С напредването на превода Шон бе убедил другите, че Симон е ако не първият, то сред първите християнски гностици, като е комбинирал историята на Исус от Назарет с основните гностични идеи, като например идеята за истинската роля на Исус — в много по-голяма степен учител и просветител, отколкото спасител от греха.

— Открихте ли нещо интересно, докато ме нямаше? — попита Сана, докато закачаше палтото си на закачалката.

— Сега ще започнем втория свитък — отвърна Джак. — Надяваме се в него или в третия да се споменава нещо за мощите.

— Късмет! — усмихна се тя. — Отивам в лабораторията да видя какво става с митохондриалната ДНК. В следващите няколко минути може да разполагаме с информация.

— Ще е чудесно — произнесе механично Шон, зает с онова, което вършеше.

Сана влезе в помещението отгътък и бързо се преоблече. Макар анализаторът да бе завършил процесите, не искаше да внася замърсявания в стаята, тъй като можеше да се наложи да пусне някои проби отново в зависимост от находките. Тя взе купчината листи от принтера и потърси тези, които наистина я интересуваха. Бяха общо три. Прегледа ги внимателно, после още веднъж, сякаш се съмняваше, и поклати глава. Не можеше да повярва, но не беше възможно да седне и да започне да сравнява всяка от шестнайсет хиляди четиристотин осемдесет и четирите базови двойки на всичките три страници. Усетила внезапно главата си замаяна, Сана все пак седна. Не се опита да сравнява — в тази работа компютрите бяха добри. Вместо това се

помъчи да схване какво означаваха резултатите; опитът ѝ подсказваше, че това, което се е получило, е невъзможно.

Проблемът беше следният и тя провери отново, за да е сигурна: митохондриалната ДНК последователност на пулпата от зъба, който Сана бе извадила от черепа от костницата, съответстваше абсолютно — базова двойка по базова двойка — на тези на съвременна жена, тъй като Сана бе наредила компютърът да провери веднъж вече установената последователност, използвайки чисто новата международна митохондриална библиотека, наречена CODIS 6.0.

Макар намирането на съвпадение в съвременния свят да не беше толкова неестествено, тъй като все пак съществуваха еднояйчни близнаци, проблемът в този случай беше, че жената в костницата беше на повече от две хиляди години! Такова съвпадение беше изключително, но второто беше дори още по-фантастично и направо необяснимо за Сана. Тя го погледна и поклати глава.

— Не може да бъде! Това просто не може да бъде.

Внезапно тя скочи на крака и излезе на бегот от офиса. Шон и Джак се изненадаха от вида ѝ. Тя произнесе задъхано:

— Невъзможното се е случило.

Джак се приближи до нея и взе принтираната страница от ръката ѝ. Нямаше търпение да чуе обяснението.

— Това е митохондриалната ДНК последователност на жената в костницата — каза Сана, потупвайки листа с опакото на ръката си. — Съвършено същата последователност като на съвременна жена от Палестина — продължи тя, подавайки на Джак втората страница. — А тази последователност е митохондриалната последователност на Ева! — Тя подаде последната, трета страница на Джак. От вълнение не можеше да говори.

Джак погледна объркано листовите.

— Какво означава това „последователност на Ева“?

— Става въпрос за последователност, установена от компютър, работил седмици наред, за да определи общата ни прамайка — обясни Сана. — С други думи, това е последователността на първия ни прародител от женски пол, вземайки под внимание всяка човешка пермутация от нормалните шестнайсет хиляди и нещо базови двойки на човешката митохондриалната ДНК последователност.

— Това разбива всички статистики — каза Джак.

— Именно. Ето защо е невъзможно.

— Какво си мърморите там вие двамата? — попита Шон, приближавайки се.

Сана повтори обяснението, но Шон изсумтя презрително.

— Системата сигурно нещо се е объркала — предположи той.

— Не мисля така — възрази Сана. — Направила съм стотици, ако не и хиляди от тези митохондриални последователности. Досега нищо не се е обърквало. Защо ще се обърка точно сега?

— Имаш ли още от пробите от PSR-a? — попита Джак.

— Да — кимна тя.

— Защо не пуснеш още един цикъл?

— Идеята не е лоша.

— Почакай малко — спря я Шон с ръка. — Нека ви попитам нещо, а после ми кажете, че съм луд и ме пратете по дяволите. Става ли?

— Става — отговориха почти едновременно Джак и Сана.

— Хубаво. Има само един начин тази статистически невъзможна ситуация да е могла да се случи... — Той се поколеба, като местеше очи от единия към другия.

— Стига вече! Казвай! — възмути се Сана. Вече нямаше търпение.

— И двамата сме в слух — подкрепи я Джак. — Давай!

— Сигурни ли сте, че сте готови? — продължи да ги измъчва Шон за по-голям ефект.

— Отивам в лабораторията да пусна друга проба. — Сана се дръпна от плота, на който се беше облегнала.

— Чакай! — хвана я Шон за рамото. — Ще ти кажа, обещавам!

— Давам ти пет секунди да започнеш, иначе отивам да си гледам работата. — Сана му се ядоса. Нямаше да му позволи повече да я разиграва. Беше прекалено развълнувана.

— За секунда забравете жената от Палестина. Имаме две идентични проби: на прамайката Ева и на жената от костницата. Какво друго, освен еднаквата митохондриална ДНК ги прави подобни?

Сана погледна Джак, който ѝ отвърна със същия неразбиращ поглед.

— Те не са били съвременнички, ако това намекваш — каза Сана. — Прародителката Ева е проекцирана далеч назад, преди стотици

хиляди години.

— Не, не — поклати глава Шон. — Приликата им не е такава. Нека го кажа по друг начин. Сигурен съм, благодарение писмото на Сатурний, че мощите в костницата са тези на Мария, майката на Исус от Назарет. Нека допуснем за момент, че е така, което би ги направило изключително свещени за страшно много хора. Следите ли мисълта ми?

— Разбира се — отвърна Сана нетърпеливо.

— Така. Ако имахме тук някакви кости от прародителката Ева, как биха могли да бъдат същите, освен ако нямаха същата митохондриална ДНК последователност?

— Може би щяха да имат и същата нуклеарна ДНК последователност — предположи Джак.

— Може би, но не това исках да чуя. — Гласът на Шон прозвуча раздразнено. — Мислете от теологична гледна точка!

Джак поклати глава, докато гледаше Сана. Тя вдигна рамене.

— Ще трябва да ни кажеш какво искаш да чуеш.

— Теологично те и двете са създадени директно от Бог Отец. Помните ли Католическия празник, който Джеймс ни спомена миналата неделя, че е празнувал? Това беше Празникът на Непорочното зачатие, с който се чества безгрешната Христова майка. Е, добре, Ева също в началото е била безгрешна. Като първата жена, тя не е можела да бъде създадена от никого друго, освен от самия Господ. Добре, колко рецепти за хора, тъй да се каже, мислите, че е имал Господ? Аз бих казал една, и от гледна точка на митохондриалната ДНК последователност онова, което имаме на лице тук, е *точно тя*. Той е използвал една и съща рецепта и за Мария, както и за Ева, и интересното е, че са се оказали толкова различни, макар да са близначки.

Известно време никой не се обади. Всеки бе потънал в собствените си мисли, докато накрая Джак не наруши мълчанието.

— Ако случаят е такъв, какъвто казваш, вие двамата научно сте подкрепили по невнимание съществуването на божеството.

Шон и Сана се разсмяха весело, след което се прегърнаха, въпреки защитното облекло, което Сана бе навлякла върху себе си.

— Нашите статии се превръщат в класика още преди да са публикувани — избъбри Шон. След това се отдръпна от Сана. —

Трябва да работя! Не съм сигурен, че съм в състояние да чакам да завърша трите свитъка. Никога досега не ми се е случвало три листа хартия да ме развълнуват до такава степен.

— Отивам да пусна още няколко проби, за да съм напълно сигурна в резултатите — обяви Сана.

— А докато вие правите това — изправи се Джак, — аз се насочвам към къщи, за да дам малко почивка на жена ми.

Всъщност, Джак имаше нещо по-особено на ум. Тази сутрин бе телефонира на педиатъра онколог в „Мемориал“, за да попита дали може да заведе Джей Джей да му проверят нивото на антитела срещу мишия антиген.

— Поздравления! — извика Джак, докато отваряше вратата към коридора. Шон и Сана му помахаха в отговор. — Утре по кое време?

— Да кажем в десет — отвърна му Шон. — Тази вечер може да заформим малко празненство.

— Между другото — извика Джак, — не бих съобщил на Джеймс нищо за митохондриалната ДНК, докато не се потвърди.

— Така ще е най-добре — съгласи се Шон.

Джак тъкмо се канеше да затвори след себе си, когато му хрумна нещо и се върна в офиса при Шон. Видя Сана да се преоблича в средното помещение.

— Забравих за жената от Палестина, чиято ДНК съвпаднаше така поразително — каза Джак. — Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Добър въпрос. — Шон се завъртя в стола си, стана и провери глава в стаята, в която се преобличаше Сана, за да я попита за мнението ѝ.

— Сигурно е пряка родственица по майчина линия на жената в костницата — каза Сана. — Възможно е, тъй като времето за полуразпад на отделна нуклеарна мутация за митохондриална ДНК е две хиляди години. Така предполагам.

— Чу ли това? — обърна се Шон към Джак.

— Да. Интересно е, като си помислиш. Чудя се дали тя има представа, или дали изобщо някой има представа коя е била жената? Което на свой ред ме кара да се питам дали е била християнка, или мюсюлманка.

— Може би някой от нас трябва да се поразтърси — каза Шон, — макар да имам чувството, че колкото по-малко казваме на Сана, толкова по-добре.

— Озадачаваш ме — изгледа го Джак. После тръгна към вратата. Докато вървеше към асансьора, му хрумна още нещо. Един от аспектите на алтернативната медицина, до който дори не се бе докоснал, беше лечението чрез вяра. На няколко пъти в миналото, докато прехвърляше разсеяно телевизионните програми, беше попадал на телевизионни евангелисти, които полагаха ръце върху челата на предполагаеми пациенти и те оздравяваха чудодейно, куците проходаха. Но ако някоя жена имаше същата ДНК като Майката на Исус от Назарет, запита се Джак, дали пък тя не притежаваше способности на лекувател...

Асансьорът стигна първия етаж и Джак излезе. Почти веднага мисълта за лечение чрез религиозна вяра се изпари от съзнанието му, заменена от тревогата за сина му.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

4:44 след обяд, 10 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Макар че последното нещо, което Шон искаше да направи, беше да спре в магазина и да купи храна за вечеря, особено след като това включваше и храна за Люк, той все пак го направи. Не само защото за един ден бе напреднал толкова много в разгадаването на документите, но и защото Сана пусна втори проби, чиито резултати се оказа същите като първите. Това беше най-успешният им ден, откакто работеха по проблема с костницата, а такъв прогрес вещаеше и добри статии в недалечно бъдеще.

— Имам идея — каза Сана, докато двамата с Шон пълнеха пазарските торби в багажника на таксито.

— Нима? — шеговито я попита Шон. — Това е нещо ново.

Сана се обърна и го удари игриво с една опаковка хартиени кърпички.

В такова весело настроение те се прибраха вкъщи. Докато Шон плащаше на шофьора, Сана отиде до багажника да извади покупките. Когато ги остави на тротоара, си помисли за Люк и се запита как ли ще се държи. Наистина нямаше представа. Можеше да е в диапазона от гняв до шеговитост. Що се отнася до поведението му непосредствено след случката, тя бе сигурна, че е бил объркан и се надяваше, че ще се извини, както го бе посъветвала, така че инцидентът да бъде оставен в миналото.

— Курва на Сатаната — промърмори си тя полугласно. Подобен език, идващ от младеж с такова ангелско лице я шокираше.

— Взе ли покупките? — попита я Шон, докато заобикаляше колата. Той се наведе и взе двете торби, които тя бе оставила на тротоара. Тя извади третата от багажника и го затвори с лакът.

Пред вратата Сана извади връзката с ключове от чантата си.

— Идеално време да поразсъждаваме над днешния ден — каза Шон. — Мисля, обаче, че снощи довършихме последната бутилка

вино.

— Ако искаш, отскочи по-късно до магазина на Шесто авеню и вземи за довечера — предложи Сана. — Празнуването, за което спомена на Джак, няма да е пълно, ако не пийнем вино.

— Може би ще поканя Люк да дойде с мен — каза Шон. — Ще е добре за него да поизлезе малко от къщи.

— Много мило от твоя страна — промърмори Сана, докато си мислеше как ли щеше да реагира, ако му кажеше как Люк я е нарекъл „курва на Сатаната“ предишната вечер. Когато беше ядосан, речникът на Шон ставаше каруцарски.

Сана отключи трите ключалки със съответните ключове, когато забеляза, че има още един, който със сигурност беше нов. Понечи да попита Шон за него, но натисна бравата и вратата се отвори без проблем. В същия миг това излетя от главата ѝ. Тя отстъпи, за да влезе първо Шон, тъй като беше натоварен повече.

— Здравсти, Люк — чу тя да казва Шон, докато затваряше вратата зад себе си. После се пресегна и спусна трите резета. Когато се обърна, Шон казваше ядосано на Люк, че няма да позволи в къщата му да се пуши.

— Беше само една цигара — заяви младежът. Тонът му не беше нито оправдателен, нито извинителен. Звучеше по-скоро предизвикателно, сякаш той определяше правилата в къщата.

— Казвам ти: в тази къща не се пуши — повтори бавно и натъртено Шон.

— Хубаво — сви рамене Люк. Той се надигна от стола, на който седеше, мина покрай Шон и се насочи към входната врата. Вместо да отвори вратата, той я заключи с ключ, който прибра в джоба си, и тръгна към стълбището.

— Къде отиваш, по дяволите? — попита смаян Шон, мислейки си, че се качва горе. — Не ме карай да повтарям пак!

Люк подмина стъпалата, почуквайки безгрижно с кокалчетата на пръстите си по колоната на стълбището. Изглеждаше странно отнесен, откровено игнорирайки домакините си, които тъкмо се бяха прибрали.

Шон погледна към Сана, сякаш очакваше тя да му обясни това странно поведение. Младежът бе запалил цигара, но не я пушеше, нито я оставяше. Изглеждаше така, сякаш прави обиколка на къщата, докато стигна до вратата на избата, която се намираше под входните

стълби. Там той спря и като сложи ръка на бравата, се обърна и впери очи в Сана и Шон. С все така безгрижен вид, както преди няколко минути, той издекламира една молитва към Дева Мария, в края на която отвори вратата към мазето, хвърли запалената цигара и после затвори вратата.

— По дяволите! — изкрещя Шон.

Без да се колебае, той хвърли пазарските торби, които носеше, на кушетката, и се стрелна към избата. Дали бе усетил, или чул силния удар оттам, никой не знаеше. Сана по-скоро усети дрънченето на джунджуриите върху полицата на камината. Тя му извика, но той не можеше да бъде спрян. Беше решил да се докопа до цигарата, да я вземе и да я стъпче. Когато стигна до вратата, блъсна Люк настрани, хвана бравата, отвори вратата и хукна надолу без да мисли. За съжаление, огромна огнена топка от експлодирали бензинови пари, търсейки по-ниско налягане, се стрелна напред и опърли миглите, веждите и голяма част от косата му. За секунди старата дървена къща се превърна в огнен ад и горещината стана нетърпима. Сана и Шон се втурнаха към входната врата, само за да открият, че е невъзможно да се отвори.

Петнайсет минути по-късно един съсед, забелязвайки пламъка, който идва откъм къщата, позвъни на 911 за пожарната, но когато тя пристигна единственото нещо, останало за спасяване, беше коминът.

ЕПИЛОГ

7:49 сутринта, 11 декември 2008 г.

Ню Йорк Сити

Тъй като Джак не бе правил аутопсии през седмицата, нямаше смисъл да отива в Патологическия център прекалено рано. Пристигна в сградата в седем и половина. В обикновени дни по това време вече беше си избрал най-интересните случаи и се трудеше в „ямата“ с Вини Амендола. Този път обаче не бързаше, заключи бавно велосипеда си встрани от гаража и махна с ръка на охраната.

Тъй като знаеше, че Шон и Сана ще го очакват след десет, беше решил да завърши писмената работа по всичките си висящи случаи, ако е възможно, така че когато се върне после, да започне на чисто — нещо, което не му се беше случвало за тринайсетте години, откакто е тук. Тъй като нямаше търпение да пийне кафе, а и да разбере какво става в моргата тази сутрин, той се качи в стаята за персонала, където знаеше, че ще завари д-р Рива Мехта.

Усети миризмата на кафе още преди да е влязъл. Може и да подкачаше и да дразнеше Вини за всичко друго, но не и за правенето на кафе. Санитарят го правеше майсторски от най-добрите сортове, а след половинчасовото препускане с велосипед през града то винаги действаше незабавно.

— Нещо интересно? — попита той Рива и надникна зад рамото й, преди да насочи вниманието си отново към кафемашината.

— Крайно време е, мързеливецо — обади се един дрезгав глас.

Джак вдигна поглед и видя стария си приятел лейтенант детектив Лу Солдано да хвърля вестника на Вини настрана и да се изправя. Както обикновено, когато Лу се появи рано сутринта, изглеждаше така, сякаш не е мигнал цяла нощ, както всъщност беше. С разхлабена вратовръзка, разкопчано горно копче и набола брада, тъмните кръгове под очите му само подсилваха умората и дълбоките бръчки. Късо подстриганата му коса, която никога не изглеждаше сресана, сега стърчеше на всички страни.

— Лу, стари приятелю — произнесе Джак. — Точно теб исках да видя.

— Да, какво има? — попита Лу предпазливо, когато се приближи бавно към кафемашината.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Така и не ти се извиних за нелепите разговори за хиропрактиката. Помниш ли?

— Разбира се, че помня. А защо мислиш, че трябва да се извиняваш?

— Бях подел кампания срещу алтернативната медицина и май попрекалих.

— Глупости, но щом искаш да се извиняваш, хубаво! Извинен си. А сега се извини, че идваш толкова късно. Тук съм от четирийсет и пет минути.

— Тази седмица съм освободен от аутопсии.

— Исусе Христе! Не можеше ли да ми кажеш?

— Нямах представа, че те интересува. Какво има?

— Беше тежка нощ, освен обичайните хулиганства. Имаше палеж в Уест Вилидж, при който изгоряха трима души... двама от които познаваш, както ми каза архиепископът.

— Кой? — попита Джак, макар да имаше болезненото чувство, че вече знае. — На Мортън стрийт ли? Господи боже...

— Да. На Мортън стрийт 40. Доколко ги познаваш?

— Единият повече от другия. — Джак се опита да си поеме въздух. Внезапно усети, че коленете му омекват. — И как така? Какво се е случило?

— Още се опитваме да сглобим картинката. Ти откъде ги познаваш?

Джак подаде на Лу кафето, което държеше, и си наля друга чаша.

— Мисля, че ще е по-добре да седнем — каза той. После разказа историята за Шон и Сана Дотри, и това, че познава архиепископа и Шон от колежа. Не спомена нищо за костницата. — В събота вечерта бях у тях на вечеря.

— Извадил си късмет, че не е било снощи — каза Лу. — Беше типичен палеж. Процесът се е ускорил от бензина в избата, но не му е трябвало много. Къщата е от осемнайсети век, дървена. Истински огнен капан.

— Идентифицирахте ли трите тела?

— Донякъде. Но се надяваме за потвърждение от Патологическия център. Напълно сигурни сме, че двете жертви са собствениците на къщата, но трябва да бъде потвърдено. Всичко е изгоряло до пепел. По-трудно е да се идентифицира третата жертва. Намерихме някои от принадлежностите му и сега той е първият заподозрян за палежа. Сигурни сме, че се казва Люк Хестър, излезе че е един от онези религиозни фанатици, които живеят в манастир със съмнителна репутация. След като се свързахме с манастира научихме, че е бил извикан за някаква работа от архиепископа на Ню Йорк, когото вдигнахме от леглото. Той ни разказа историята. Както изглежда тази трета жертва, този религиозен фанатик, временно е живеел у семейство Дотри. Архиепископът се страхува, че е убил съпруга и съпругата, за да им попречи да публикуват нещо негативно срещу Дева Мария. Можеш ли да повярваш? Ще ти кажа: това може да се случи само в Ню Йорк.

— Как звучеше архиепископът, когато говори с него? — попита Джак. Нямаше представа какво си мисли Джеймс. Сигурно се чувстваше опустошен.

— Не беше особено щастлив — призна Лу. — Всъщност, беше отчаян — добави той, сякаш прочел мислите на Джак. — След като му казах, не можеше да говори в продължение на няколко минути.

Джак само поклати глава.

— Ами, отбих се тук, за да съм наблизо, докато правиш аутопсиите — каза Лу. — В случай че изскочи неочаквана информация, в намирането на каквато си цар.

— Кой ще прави случаите от пожара? — провикна се Джак към Рива.

— Аз — отвърна индийката. — Но ако искаш да вземеш някой от тях, ми кажи.

— Не, благодаря! — Джак вече бе решил да помогне по-скоро на Джеймс, отколкото на Лу при събирането на всички доказателства около историята с костницата и да ги предаде в ръцете на Джеймс. — Тръгвай тогава, Лу. Д-р Мехта е една от най-добрите. Сигурен съм, че ще ти се стори много по-очарователна от мен, а дори и по-бърза.

— Кога планираш да започнеш, скъпа? — провикна се Лу към индийката.

Рива не понасяше полицаят да я нарича „скъпа“, затова не си даде труд да отговори.

Джак се обърна с гръб към Рива и направи знак към Лу, че тя ще му пререже гърлото.

— Никакво „скъпа“ или „мила“, иначе си загазил! — прошепна той.

— Ясно — кимна полицаят. Той преформулира въпроса си и получи незабавен отговор: до петнайсет минути.

— И още един малък съвет от мен: не губи време с това разследване — добави Джак. — Не е нищо повече от тъжна, достойна за съжаление трагедия, в която всеки е правил онова, което е вярвал, че е длъжен да направи.

— И аз добих това впечатление, като говорих с архиепископа — отвърна Лу. — Монахът няма криминално досие. Най-любопитният аспект обаче, е, колко професионално е действал, с изключение на края, когато сам е изгорял. Разследващите палежа бяха впечатлени. Той не само е използвал катализатор — в случая бензин, но е знаел как да го превърне в максимално избухлива въздушно-капкова смес и също как да му прокара трасета в мазето, за да стигне огънят до всички кътчета възможно най-бързо. Дори е издълбал няколко вентилационни отвора, за да е сигурен, че пожарът ще обхване къщата по-бързо, отколкото ако се направи по друг начин. Този човек е същински пироман!

— Мобилният ми телефон е у мен — каза Джак, разтърсвайки ръката на Лу отново. — Но сега трябва бързо да отида до архиепископа и да се опитам да го успокоя. Сигурно се самообвинява, тъй като той ги запозна с младежа. Не мога да разбера защо не ми се е обадил.

— Прав си, че се самообвинява — кимна Лу. — Съдя по това, което ми каза. Сигурен съм, че иска да те чуе.

— Ще има да се укорява много по-дълго, отколкото съм способен да понеса... — изпъшка Джак.

Убеден, че оставя Лу в опитни ръце, той се обърна и тръгна. Макар да имаше известни опасения, че началството ще се ядоса от това, Джак бе решил да вземе назаем за трийсет-четирийсет минути белия медицински ван, с който се придвижваха криминалистите, заедно с шофьора. Когато влезе в паркинга, безпокойството му изчезна. Всичките петима шофьори седяха и пиеха кафе. Пет минути

по-късно вече се носеха напред, с Пийт Молина на волана. Пийт беше един от шофьорите на нощния екип, с когото Джак се познаваше, и който наскоро бе прехвърлен дневна смяна.

Колата се движеше бързо към принадлежащата на Патологическия център сграда за изследване на ДНК. Спряха на рампата и Джак остави шофьора да чака. Той самият изтича вътре и отвори лабораторията, която бяха използвали Дотри. Заклучи след себе си и без да губи време се зае да събира реликвите, за да не би екипът на Лу да научи за лабораторията, преди Джак да успее да ги измъкне. Испита внезапен копнеж да види, че всичко се връща при своя законен притежател — работа, която най-добре би било да свърши Джеймс.

Обратно в костницата отиде всичко: кости, свитъци, дори остатъка от пробите, върху които Сана работеше. Когато всичко си отиде на мястото, Джак добави още две неща: кодекса и писмото на Сатурний, които Шон беше донесъл от офиса си преди два дни. После натовари костницата в количката, която Шон бе използвал, за да пренесе всичките стъклени панели.

След като провери още веднъж, за да е сигурен, че е взел всичко, Джак избути количката до служебния асансьор, а после към товарната рампа. За щастие, Пийт стоеше където го бе оставил. Ако беше дошла някоя доставка, щеше да се наложи да се изтегли. След като показва пропуска си на поредния охранител, Джак понесе костницата към вана и я настани вътре.

— Добре — каза Пийт, докато палеше двигателя. — Сега накъде?

— Към резиденцията на архиепископа на Ню Йорк.

Пийт го изгледа с вдигнати вежди.

— Трябва ли да знам къде се намира?

— На Петдесет и първа и „Медисън“. Можеш да завиеш наляво по Петдесет и първа, да излезеш на „Медисън“ и да спреш на тротоара. Там ще ме оставиш. Не е необходимо да чакаш. — Джак не се впусна в повече подробности. Първо: искаше колкото се може по-малко хора да знаят какво е направил и второ: измъчваше го мисълта какво ще каже на Джеймс. Знаеше, че ако ролите се разменяха, щеше да се чувства ужасно.

Пийт преодоля натоварения градския трафик и зави по „Медисън“; движението към катедралата „Сейнт Патрик“ стана бавно, но равномерно. Отне почти трийсет минути, докато Пийт успее да отбие встрани от пътя близо до резиденцията. Едва спрели, Джак скочи навън, отвори вратата, издърпа костницата и я вдигна.

— Благодаря за помощта, Пийт — извика през рамо Джак към шофьора.

— Няма проблем. — Мъжът беше застанал до колата и гледаше сивата каменна резиденция.

Джак пренесе костницата до входното стълбище и, балансирайки върху сгънато коляно, натисна продължително звънеца. Чу как звукът се носи във вътрешността. Вечно очакващ всевъзможни нещастия, Джак внезапно се видя да изпуска непохватно костницата на каменните стъпала, където тя със сигурност щеше да се разбие и към тротоара да полетят костите, свитъците, стъклените панели, кодекса и писмото на Сатурний. Той потръпна, стисна още по-здраво каменната урна и се запита дали да не я остави долу, когато вратата се отвори от същия свещеник, който го бе посрещнал преди.

— Д-р Степълтън — кимна брат Малони. — Какво мога да направя за вас?

— Би било мило, ако ме поканите да вляза — предложи Джак с нотка сарказъм.

— Да, разбира се, заповядайте! — Брат Малони припряно отстъпи, за да му направи място. — Кардиналът очаква ли ви?

— Може би да, след като знае повече от мен какво е станало, но не съм сигурен. Защо да не изчакам там, където го чаках миналата седмица?

— Великолепна идея. Архиепископът в момента има среща с главния викарий, но ще го уведомя, че сте тук.

— Много добре. — Джак тръгна надолу по коридора, спомняйки си ясно къде се намира малкия частен кабинет, докато брат Малони избърза напред да му отвори вратата. Първото, което направи, бе да остави костницата на пода.

— Да ви донеса ли нещо, докато чакате?

— Ако мислите, че ще продължи доста, един вестник няма да е зле.

— „Таймс“?

— Чудесно.

Брат Малони затвори вратата след себе си. Джак огледа аскетичната стая, установявайки същите подробности от предишното си посещение, включително силната, макар и не неприятна миризма на почистващ препарат и паркетин. Усети, че му става топло и съблече коженото си яке, хвърляйки го на малкия клубен стол. После седна на тясната кушетка, както бе направил, когато бе дошъл за обяд, и си помисли до каква степен се е превърнал в човек на навика.

Противно на опасенията си, не се наложи да чака дълго. Само няколко минути след излизането на брат Малони вратата се отвори рязко. Облечен като обикновен свещеник, Джеймс влезе. След като затвори вратата след себе си, той се втурна към Джак и го прегърна.

— Благодаря ти, благодаря ти, че дойде веднага — успя да каже той. Едва след това погледът му падна върху костницата. Той пусна Джак и плесна с ръце. — Вече си я донесъл? О, благодаря ти! Отговорил си на молитвата ми костницата да се върне пак в Църквата. Кажи, всичко ли е вътре? — Кардиналът притисна длани като за молитва.

— Всичко е вътре — каза Джак. — Костите, пробите, всички свитъци, дори писмото на Сатурний и кодексът, от който е взето. След случилото се исках да ги предам в твои ръце.

— Какво мислиш за тази трагедия?

— Бях зашеметен — поклати глава Джак. — Научих едва преди час. Каза ми го един приятел, детектив Лу Солдано.

— Срегнах се с него миналата нощ — каза Джеймс. — Беше тук, в резиденцията.

— Каза ми. Много свестен човек е... Ти защо не ми звънна веднага, след като научи какво е станало?

— Не знам. Помислих си, но бях толкова объркан... Джак, непрекъснато се питам дали аз не съм виновен.

Джак го изглежда подозрително.

— За какво говориш? За какво мислиш, че може да си виновен?

— Убийство — отвърна Джеймс. Той не издържа погледа на Джак и отвърна очи. — Не знам дали не съм подозирал дълбоко в себе си, че има вероятност това да се случи. Когато човек си играе с огъня, винаги може да се изгори. Знаех, че човекът, когото помолих за помощ, може да е неуравновесен, дори до степен, че да съгреси в името на

борбата си срещу нещо, което смята за по-голям грях. Люк ми се обади вчера сутринта, за да ми каже, че Шон е на път да промени мнението си и да не публикува. Каза ми, че е убеден в успеха си и че това се дължи по-скоро на тактика, отколкото на аргументи. Трябваше да допусна, че тази трагедия ще се случи, но вместо това се зарадвах, че планът ще проработи и не се запитах какво разбира младежът под думата „тактика“. Сега, като се замисля, разбирам, че е имал предвид това ужасно мъчение.

— Джеймс, погледни ме! — Джак го хвана за раменете и го разтърси леко. — Погледни ме! — настоя той.

Лицето на кардинала изразяваше агония с плувналите му в сълзи очи и отпуснатата, посивяла кожа. Той вдигна бавно поглед към Джак.

— Бях част от това почти от първия ден — продължи Джак. — Нито веднъж не си искал да нараниш физически някого, още по-малко пък ти е минавала през ума мисълта за смъртта на Шон и Сана. Нито веднъж! Искаше само да намериш някой страстен и убеден в Дева Мария, което и направи. Нито твойт, нито моят мозък е бил в състояние да допусне, че може да се стигне до убийство. Моля те, не увеличавай трагедията, като се опитваш да поемеш отговорност. Отговорността е била в съзнанието на извършителя, което няма никога да разберем. Нещо го е извадило от равновесие, отключило е някаква тъмна сила в него. Сигурно няма никога да научим, но какво да се прави.

— Наистина ли вярваш в онова, което казваш, или само се опитваш да ме успокоиш?

— Вярвам го на сто процента.

— Благодаря ти, че ме подкрепяш. Мнението ти е важно за мен. Даде ми смелост да си отделя известно време за размисъл и молитва за тази история. Ще попитам папата дали мога да прекарам един месец в манастир, което ще способства за това.

— Звучи ми добре.

— Но първо трябва да се справим с тази ужасна случка — каза Джеймс. Той заби поглед в Джак. — Боя се, че трябва да те помоля за една още по-голяма услуга, приятелю.

— Например?

— Костницата! Налага се да ми помогнеш да я върнем обратно.

— Да я върнем обратно къде? — попита Джак, макар вече да знаеше. Досети се, защото също мислеше, че това ще е най-доброто

решение на целия злощастен епизод. Костницата трябваше да бъде върната на мястото, от което я бяха взели Шон и Сана. — Имаш предвид в Рим...? — продължи Джак и гласът му секна.

— Знаех, че ще ме разбереш. — Гласът на Джеймс прозвуча пободро, излизайки от меланхолията. — Ти си единственият, който знае всичко. Аз не бих могъл да го направя. Трябва да ми помогнеш, и колкото по-скоро — толкова по-добре.

Първата мисъл на Джак беше за Лори, особено като се сети за Джей Джей и необходимостта да проверят нивото на антителата му, за да видят дали лечението може да се възобнови.

— Боя се, че програмата ми напоследък е доста запълнена — каза той. — За кога го планираш?

— Всъщност за довечера — каза Джеймс. — Дори направих резервации за нас за късния следобед. Надявам се да не се ядосаш на моята самонадеяност, тъй като предполагах, че ще се съгласиш. Костницата ще е с нас със същия полет. Ще пристигнем в Рим на сутринта и утре вечер ще уредя да я оставим обратно там, откъдето е взета. После, ако искаш, можеш да си тук, в Ню Йорк, в събота. Наистина, ще се разкарваш до Рим, но ще отсъстваш само две нощи. Не ме карай да те моля, Джак. Знаеш, че няма друга възможност!

Джак внезапно си помисли, че идеята да прелети целия път до Европа е страхотна и сама по себе си, дори без връщането на костницата. Тя беше свързана с един от трите листа от компютърната разпечатка, които бе сложил във вътрешния джоб на якето си, когато връщаше всичко останало в костницата. Вместо да прибави и разпечатките към другите предмети, той реши да ги прибере в джоба си с идеята да размишлява над тях по-късно. На едната от страниците стоеше името и адреса на пациент, лекуван в колежа „Ейн Керем“ към медицинския център „Хадаса“.

— Ето какво — започна Джак. — Ще дойда довечера и ще ти помогна да върнеш костницата на мястото ѝ при две условия. Първото е съпругата ми Лори и четиримесечния ни син да дойдат с нас, стига само да успея да я убедя в това, и второ, да мога да разкажа на Лори цялата история, свързана с костницата.

— О, Джак — простена кардиналът. — Нали точно затова искам ти да дойдеш, за да не казвам на никого другото...

— Съжалявам, приятелю, това е предложението ми. Но мога да те уверя, че що се касае до пазене на тайни, на нея може да се разчита толкова, колкото на мен, ако не дори и повече. И без това ми тежеше страшно, че не ѝ казвам, а сега и да пътувам до Рим ще ми дойде прекалено. Както и да е, това са двете ми условия, ако държиш да дойда с теб.

Джеймс помисли малко, след което реши, че ако трябва да поеме риска да каже на друг, то може би съпругата на Джак е най-добрият вариант.

— Добре — произнесе накрая той. — Кога ще си при мен?

— Ако всичко върви както трябва, след час. Тук ли да се срещнем, или направо на летището?

— Срещаме се тук. Брат Малони ще ни закара до „Кенеди“ с рейндж ровъра.

* * *

Напускайки резиденцията, Джак се върна в Патологическия център с такси и отиде да се срещне с Бингам. За съжаление, Бингам беше в общината на среща с кмета. Без да се бави, Джак се качи на третия етаж и влезе в офиса на Калвин Уошингтън. За щастие, заместник-директорът беше там и Джак само го информира, че няма да е на работа до края на седмицата. Тъй като и без това не беше включен в графика за аутопсии, нямаше да има голяма разлика. Все пак се почувства по-добре, уведомявайки началството, че няма да идва. После слезе на бегот долу, отключи многобройните катинари на велосипеда си и се насочи към къщи. Знаеше, че сигурно щеше да положи доста усилия, за да убеди Лори за пътуването.

Когато се прибра вкъщи и вкара колелото в антрето, внезапно се почувства изтощен. Беше харесал Рим четирите или пет пъти, в които беше ходил там, но си помисли, че никога не е посещавал Ерусалим. Тръгна нагоре по стъпалата. Беше следобед, което означаваше, че има само три или четири часа, за да се приготвят. Джеймс искаше всички, които ще пътуват, да са в резиденцията в три часа.

— Лори! — извика Джак, когато стигна до кухнята, но жена му не се виждаше никъде.

Прекося помещението и едва не се сблъска с нея на входа на дневната. Тя притисна пръсти към устните си.

— Джей Джей спи — прошепна тя и той направи виновна физиономия.

— Какво, по дяволите, правиш тук толкова рано? — попита Лори. — Наред ли е всичко?

— Чудесно е! — натърти той. — Всъщност, искам да ти предложа нещо.

— На мен? — Лори се усмихна. Влезе обратно в дневната и седна на кушетката пред масичката за кафе. После си наля чаша чай. — Не е лошо, а? Свободна жена! Днес е вторият хубав ден за Джей Джей. Това сигурно е най-дългият му спокоен период досега.

— Идеално — каза Джак и се настани до нея. — Първо трябва да направя една малка изповед. Не съм ти разказал цялата история за костницата, по която моят приятел археолог и жена му работеха. Трябва да кажа, че беше нещо изумително. Причината да премълча пред теб беше архиепископът, който настоятелно ме помоли да запазя тайна. Както и да е, това вече не важи и нямам търпение да ти разкажа всичко.

— Какво се промени?

— Това е друга история — с ужасен край, за жалост. Шон, археологът, и съпругата му са били убити снощи при пожар в къщата им, така че това е краят на изследването на съдържанието на костницата.

— О, не! Толкова съжалявам. — Лори наистина изглеждаше нещастна. — Същата къща, в която ходихме, ли е изгоряла?

— Да. След като дървото е било обхванато от огъня, нищо не е можело да се направи.

— Каква ужасна трагедия. А като си помислиш, тъкмо бяхте започнали отново да се сближавате. Това означава ли, че си изгубил поредното средство да си отвличаш вниманието?

— Не съвсем.

— Не? Току-що каза, че със смъртта на семейство Дотри изследванията на костницата спират.

— Вярно е, но костницата трябва да се върне на мястото, от което е взета. Боя се, че Шон и Сана всъщност са откраднали реликвата изпод базиликата „Свети Петър“. Била е заровена близо до

Свети Петър в продължение на почти две хиляди години. Обещах на архиепископа, че ще му помогна да я върнем обратно и да я оставим на предишното ѝ място, така че никой да не разбере. Двата с него сме единствените, които знаят, че тя съществува, а ти ще обещаеш да не казваш на никого, ако искаш да чуеш подробностите. А ето каква е и самата сделка. Ние тримата — аз, ти и Джей Джей — тази вечер летим за Рим. А в събота пътуваме за Ерусалим, за да се срещнем с един човек. В неделя се прибираме в Ню Йорк. Какво мислиш?

— Мисля, че си се побъркал — каза Лори, без да мисли дълго. — Очакваш от мен да се съглася да летя цяла нощ с болно четиримесечно бебе, да прекарам в чужд град по-малко от пълен ден и после да се отправя към друг град, за да се върна на следващия ден у дома? Колко е пътят от Ню Йорк до Ерусалим, впрочем?

— Не знам точно. Може би доста. Но не това е въпросът. Искам да направиш това за мен. Знам, че звучи откачено и че ще е много трудно, но чувствам, че е важно. Ще ти помагам за Джей Джей. Аз ще го държа през повечето време. В Рим можем да наемем сестра, за да си починеш малко, същото можем да направим и в Ерусалим. Освен това в последните три или четири дни той е много по-добре, нали?

— Три — уточни Лори.

— Добре, три! Можем да направим това и да се върнем в рамките на четири дни. Наистина ще ти помагам. Дори ще го храня.

— Да бе, сигурно — подигра му се Лори. — Лесно е да се каже.

— Ще го държа по време на целия полет, ако искаш. Само кажи „да“. Ще разбереш напълно, когато ти разкажа цялата история, което ще стане тази вечер в самолета. Кажи „да“!

— За да ме накараш дори само да помисля над идеята, ще се наложи да ми разкажеш всичко, и то на мига.

— Ще отнеме прекалено дълго време.

— Съжалявам, скъпи. Това е положението. Дай ми поне съкратената версия.

Джак описа събития от последните няколко дни, започвайки от внезапната покана за обяд в резиденцията на архиепископа, когато за пръв път бе видял костницата.

Макар да се съмняваше, че историята ще ѝ бъде достатъчно интересна, за да прецени какво наистина иска той от нея, Лори беше очарована.

— О, добре, добре — каза тя, преди Джак да е завършил разказа си. — Сигурно ще забравя какво ми каза в този момент на умопомрачение, но макар да ми предложи да държиш Джей Джей през цялото време, опрощавам ти го. Ще го държиш само когато се върти. Имаме ли сделка?

— Идеално! — Лицето на Джак грейна. Той се изправи. — А сега трябва да стегнем багажа и да проведе няколко телефонни разговора. Трябва да бъдем в резиденцията на архиепископа точно в три.

Лори и остави настрана книгата, която държеше.

— Надявам се да не съжаляваме за това.

* * *

В известен смисъл Рим се оказа разочарование за Джак. При предишните си посещения, всички от които бяха в късната пролет, лятото и началото на есента, времето беше ясно, слънчево и топло. Сега, през декември, Рим беше облачен, мрачен и влажен, с дъжд. И като връх на всичко той се бе съгласил да участва в някаква авантюристична интрига, при която трябваше по някакъв начин да пренесат тайно костницата във Ватикана и след това да я върнат на първоначалното ѝ място в некрополиса. Онова, което той научи беше, че Ватикана работи къде повече, къде по-малко като огромен клуб в полза на кардиналите. Ако си кардинал, няма никакви проблеми и всичко е наред.

Тъй като Джеймс беше използвал същия кашон да върне костницата, в който тя бе пристигнала в Ню Йорк, всички смятаха, че тя съдържа негови лични вещи. Дори не им хрумна да поискат да я отворят на летището нито когато тръгнаха, нито когато влязоха във Ватикана. Тъй като Джеймс бе уредил всички да отседнат във Ватикана в Каза ди Санта Марта, наречена на закрилника на хотелиерите, Свети Мартин, костницата и чекираните им багажи ги чакаха там, когато пристигнаха. А те самите бяха стигнали до града по „по-живописния“, както го бе нарекъл Джеймс, път.

Каза ди Санта Марта беше построен като къща, която кардиналите използваха по време на конклав^[1], когато бяха заети по

избирането на нов папа, така че декорът беше определено аскетичен — поредното разочарование за Джак. Когато Джеймс им бе съобщил, че ще бъдат настанени във Ватикана, Джак си представи ренесансова обстановка.

Това, което премина по-добре от очакваното, беше нощният полет и състоянието на Джей Джей. Не само защото бебето беше спало почти през целия следобед, както и през по-голямата част от полета първо в ръцете на Лори, а после и на Джак, но и защото имаше достатъчно време Лори да научи подробностите около историята с костницата.

— Ще я видя ли? — попита тя.

— Не виждам причина да не стане — отвърна той.

За да елиминират всеки потенциален гаф, Джеймс уреди частна обиколка на некрополиса за следобеда с един от членовете на Комисията на понтификата за свещена археология. Когато времето за обиколката настъпи, Джей Джей отново спеше и Джак се опита да окуражи Лори:

— Навакса си за последните два месеца.

Макар и да изглеждаше скептична, тя позволи на Джеймс да я убеди да участва в обиколката, след като намери няколко сестри, които да поемат през това време грижата за детето.

Посещението се оказа изключително полезно. Първоначално не можеха да разберат къде Шон и Сана са намерили костницата, докато местният археолог не посочи към тунела, който води към гробницата на Петър; онзи, в който трябваше да се надигне един от стъклените панели на платформата за туристи, за да се слезе на най-ниското ниво на последните разкопки.

Макар Джак да бе чувствал известна напрегнатост и безпокойство по-рано във връзка с нощния сценарий, в който Джак носеше костницата, а Джеймс огромната връзка ключове, те бързо се разсеяха. Джак си бе мислил, че ще се промъкват тайно, но не стана така. Джеймс всъщност посети главата на Римокатолическата църква, а също и един кардинал, който в момента управляваше базиликата, и му каза направо, че иска да посети Клементинската капела и гробницата на Петър тази нощ. В резултат на това получи връзката ключове и уверение, че електричеството ще бъде включено.

Слава богу, разстоянието от Каза ди Санта Марта до северозападния вход на „Свети Петър“ беше кратко, по-малко от една Нюйоркска пресечка. След като Джеймс отключи вратата, Джак влезе в смълчаната и тъмна базилика през портала, който се казваше — както разбра по-късно — Порта дела Прегьера. Влизането в базиликата за него бе най-запомнящият се момент от вечерта. Половин час по-рано облаците отвън се разкъсаха, поне временно, и едрата луна се показа, обливайки с лъчите си прозорците в основата на катедралата на Микеланджело, подчертавайки просторния интериор.

— Красиво, нали? — попита Джеймс.

— Достатъчно, за да ме направи религиозен — отговори Джак, само до известна степен на шега.

Джеймс поведе през кораба на църквата, насочвайки се към колоната на Свети Андрей, една от четирите, поддържащи величествената катедрала, където той отключи друга врата, водеща надолу към криптата.

Отне им още двацет минути, за да изминат целия път до най-ниското ниво на разкопките и да открият точното местоположение в стената на тунела, водещ в гробницата на Петър, където бе намерена костницата. Мястото бе белязано с ясно очертани триъгълни отвори в стената. След като разчисти мръсотията, Джак лесно изкопа пръстта и бързо откри фенерчетата, кофите и другите принадлежности, които Шон и Сана бяха използвали, а след това заровили.

— Ще трябва да извадим всичко това — каза Джак. — Но няма да е трудно. Можем да използваме кофите. Само че защо първо не ми намериш вода? Мога да направя замазка и наистина да запечатам костницата.

— Идеята е страхотна — каза Джеймс. — Малко по-напред видях извор.

Докато кардиналът търсеше вода, Джак върна костницата обратно в стената и започна да нарежда камъните, пръстта и чакъла около нея. Докато Джеймс се върна, той вече бе свършил повечето работа и се зае да измаже с кал мястото. Почти не личеше къде е бил първоначалният отвор. Скривайки костницата, той бе скрил едно злополучно наследство. Човечеството трябваше да забрави Евангелието на Симон. Стана му неприятно и макар никога преди да не бе проявявал интерес към историята на християнството, сега му

стана любопитно и се зачуди какъв ли е бил в действителност Симон Магьосника. Дали е бил лошото момче, какъвто го рисуваха винаги, или е бил напълно различен?

* * *

Колкото Рим бе дъждовен, сив и мрачен, толкова Израел бе кристално ясен, с чисто синьо небе и ослепително ярко слънце. Джак, Лори и Джей Джей пристигнаха по пладне с полета от Рим. Бебето отново ги бе изненадало приятно със спокойствието си. Още при излитането от Италия бе заспало и продължаваше да спи, когато колелата на самолета докоснаха с удар пистата.

На гейта ги очакваше служител от туристическата фирма „Мабат“, който им помогна да минат през паспортната проверка и формалностите с багажа и после безпроблемно ги качи на кола с шофьор за Ерусалим. Джак бе взел координатите на тур оператора от свой познат, тъй като искаше да оползотвори максимално и без това краткия престой, който планираха в страната. Не след дълго се озоваха пред хотел „Цар Давид“, където ги предаде по-нататък на един отлично подготвен туристически гид на име Илел Кестлер.

— Разбрах, че първо искате да отидете до палестинското село Цур Бахер — каза Халил с усмивка. — Идвали са всякакви хора с различни изисквания, но за първи път някой проявява интерес към Цур Бахер. Мога ли да попитам защо? Трябва да ви предупредя, че там няма кой знае какво за гледане.

— Искам да се срещна с тази жена — каза Джак, като даде името и адреса, които бяха излезли от компютъра, зареден с програмата CODIS 6.0 и свързан към генетичния анализатор.

— Джамила Мохамад — прочете Илел. — Познавате ли я?

— Още не — отвърна Джак. — Но бих искал да я помоля за една услуга, услуга, за която ще си платя. Има ли как да ни помогнете? Говорите ли арабски?

— Не безупречно — призна Илел, — но все пак достатъчно добре. Кога искате да отидете?

— Разполагаме само с днес и утре, освен ако не решим да останем по-дълго — каза Джак. — Ако нямате нищо против, да

тръгнем веднага. Предполагам, че ще уредите кола за нас.

— Разбира се. Имам фолксваген ван.

— Чудесно. Да вървим, Лори.

— Сигурен ли си? — погледна го тя. Не изглеждаше убедена. Беше изслушала историята за костницата и резултатите от изследванията на митохондриална ДНК, но все още имаше съмнения.

— Ще го направим. Колко дълго се пътува до селото, Илел?

— Ще ни отнеме двайсетина минути, за да стигнем до там — отвърна гидът.

— Двайсет минути, това е всичко. — Джак се пресегна за Джей Джей и го взе от ръцете на Лори. — Нека опитаме. Нищо не губим.

— Хубаво — сви рамене тя.

Точно единадесет минути по-късно Илел влезе в село с една мръсна улица и шепа бетонни къщи, пръснати хаотично при поредното разрастване. Имаше няколко магазина, включително и за тютюн, малка бакалия и магазинче за подправки. Виждаше се и училище с облечени в униформи деца.

— Най-лесният начин да го направим, е да отидем при мухтаря — каза Халил, надвиквайки глъчката на децата.

— Какво е това „мухтар“? — изгледа го в недоумение Джак.

— На арабски означава *избран* — обясни мъжът. Той затвори прозорците на колата, за да не се налага да вика. — А в случая е главният в селото. Няма начин да не познава Джамила Мохамад.

— А вие познавате ли мухтаря в Цур Бахер? — поиска да знае Джак. Той седеше на предната седалка до шофьора. Лори седеше отзад с бебето в предвидената за него количка.

— Не, не го познавам, но това няма значение.

Илел паркира, след което отиде в смесения магазин.

Докато го нямаше, няколко от децата изтичаха към колата и се вторачиха в Джак. Той им се усмихна и им махна с ръка и няколко от тях му отвърнаха. След малко от магазина излезе мъж и им направи знак да се махнат.

Не закъсня и Илел. Джак смъкна стъклото на колата.

— В магазина има място за сядане — обясни Илел. — Нещо като „местния парламент“, където случайно се оказа и мухтарят. Попитах го за Джамила и той изпрати да я извикат. Ако искате да се срещнете с нея, трябва да влезете.

— Страхотно — каза Джак. Той излезе от колата и отвори плъзгащата се врата за Лори и Джей Джей.

Вътрешността на бакалията беше отрупана от пода до тавана с всякакви стоки, от храни до играчки, от железария до хартия за компютри. Кътът за сядане, за който Илел бе споменал, беше в дъното, с един прозорец, който гледаше към изровен заден двор с група с мършави пилета.

Старейшината на селото беше възрастен мъж в арабски дрехи с изсушена от слънцето кожа. Пушеше наргиле. Очевидно се радваше, че има компания и побърза да поръча чай за всички. Прояви любопитство, като разбра, че семейство Степълтън са от Ню Йорк, защото имаше роднини там и дори им бе гостувал. Докато обясняваше в коя част на Бруклин се намират, Джамила Мохамад дойде. Облечена като него в типичните арабски одежди, само че дрехите ѝ бяха черни, както и възлестият ѝ шал. Откритата кожа на ръцете и лицето ѝ имаше същия цвят като този на мухтаря. Виждаше се, че и към двамата животът не е бил щедър.

За съжаление, Джамила не говореше английски, но мухтарят поназнайваше нещичко и къде с негова помощ, къде с намесата на Илел, тръгна разговор. Джак първо я попита дали има някакъв опит като лечителка и се оказа, че единственият ѝ опит е със собствените ѝ деца — пет момчета и три момичета.

А дали тя самата е боледувала? — поинтересува се Джак. Отговорът ѝ беше „не“, макар че преди година я блъснала кола в Ерусалим и прекарала в болница „Хадаса“ една седмица заради счупени кости и загуба на кръв. След това Джак я попита дали би искала да се опита да изцери детето му като сложи ръка върху неговата главичка, след което обясни, че е болно от рак. Той извади неколкостотин долара в брой и ги сложи на ниската масичка. Каза, че това е отплата за усилията ѝ. После взе бебето от Лори и се приближи до жената.

За миг изглеждаше така, сякаш Джей Джей се наслаждава на това да е център на внимание — гукаше доволно, докато Джамила слагаше ръка на главичката му. Мухтарят преведе, когато жената каза, че иска всички болести в детското тяло да изчезнат в този миг. Беше очевидно, че се държи малко изкуствено и не е свикнала с подобна роля.

Лори гледаше. Джак ѝ беше казал какво е планирал и макар тя да смяташе, че е в някаква степен смущаващо, все пак се съгласи, че вреда няма и щом той настоява, ще го направят. Сега, когато това се случваше в действителност, не знаеше какво да мисли. Джак беше пълната ѝ противоположност. Когато идеята го бе осенила, искаше да опита да я осъществи по-скоро като успокоение, че е направил всичко по силите си. Имаше нещо загадъчно в костницата и искаше да се възползва от това. Сега, когато се провеждаше лечението чрез вяра обаче, той се чувстваше глупаво, като човек, хванал се за сламка. Е, какво, той наистина се бе хванал за сламка.

— Добре! — произнесе той внезапно, когато му се стори, че цялата работа продължава прекалено дълго, и измъкна детето от ръцете на палестинката. — Беше страхотно! Много ви благодаря! — Вдигна парите, подаде ѝ ги и тръгна към вратата. Внезапно му се прииска да е далече, да забрави случката. Знаеше, че действията му са мотивирани от отчаяние, точно както тези на отчаяните пациенти, прибегващи до алтернативната медицина. Но причината, поради която той искаше да се върне обратно в колата беше, защото се страхуваше да не се разплаче.

* * *

— Добре — каза д-р Урит Ефрон. Той работеше на пълно работно време в университетската болница „Хадаса“ в Ейн Керем, Ерусалим. — Ето изображенията от ядрената камера „Сименс“, от които ще получим по-ясна представа защо вчерашната урина на сина ви е била нормална за метаболити на катехоламини.

Джак и Лори протегнаха глави напред. Предишния ден, след като си тръгнаха от село Цур Бахер, се върнаха в Ерусалим, където решиха да отидат в спешното отделение на болница „Хадаса“. Случката с лечителката ги накара да говорят за Джей Джей, особено след като той се бе държал толкова нормално. Бяха решили да проверят дали могат да направят проверка на нивото на антитела за миши протеин, докато пътуват, така че да могат да подновят лечението веднага, след като се приберат вкъщи.

Онова, което научиха беше, че трябва да се върнат в „Мемориал“ в Ню Йорк Сити за този тест, но местният педиатър онколог им предложи да направят тук кръвните тестове, така че да видят доколко са активни туморите на детето предвид спокойното му поведение напоследък. За удивление на всички, особено на родителите му, резултатите се бяха оказали нормални. Тъкмо за това лекарят предложи да повторят изследванията за невробластома.

Джак и Лори нямаха търпение за процедурите. Искаха да знаят какво е положението след първия етап от лечението в болница „Мемориал“. След инжектирането предишния ден на радиоактивен йод, притежаващ кратък период на полуразпад, те се бяха върнали за довършване на изследването. В този момент излизаха първите изображения от машината.

— Ами ето на — каза д-р Ефрон, — хомованиловата и ванилманделовата киселина са нормални, защото няма никакви тумори.

Джак и Лори едва се осмелиха да разменят погледи. Никой от тях не бе в състояние да говори, за да не би екзалтацията, в която бяха изпаднали, да секне и те да се върнат обратно в реалността. Изглежда Джей Джей беше излекуван!

— Това наистина са много добри новини — каза д-р Ефрон, като вдигна поглед от екрана, да е сигурен, че родителите са чули. — Три пъти „ура“ за „Мемориал“! Синът ви е щастливец.

— Какво се опитвате да ни кажете? — насили се Лори да попита.

— Невробластомите, особено при много млади пациенти като вашия син, могат да бъдат непредсказуеми. Те могат внезапно да изчезнат — да се излекуват, ако искате. Синът ви имал ли е много разсейки?

— Много — каза Лори, започвайки бавно да проумява онова, което вижда и което чува — че Джей Джей е излекуван. Дали беше спонтанно, както д-р Ефрон предположи, дали се дължеше на лечението в „Мемориал“, или на Джамила, Лори нямаше представа, но, мили боже, в този момент наистина не я интересуваше.

[1] Кардиналски съвет. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Робин Кук

Заглавие: Интервенция

Преводач: Диана Райкова

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Ергон

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Сергей Райков

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 978-954-9625-70-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2601>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.